

21
'71

FLACĂRA

NUL XX
R. 833
MAI 1971

VIZITA PREȘEDINTELUI REPUBLICII FEDERALE A GERMANIEI

Convorbiri oficiale la Pa-
latul Consiliului de Stat.

Pe aeroportul Otopeni.

La invitația președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și a soției sale, Elena Ceaușescu, a fost oaspetele țării noastre, într-o vizită oficială, președintele Republicii Federale a Germaniei, Gustav Heinemann, și soția, Hilda Heinemann.

În spiritul tradiționalei sale ospitalități, poporul român a întâmpinat cu stima și considerația cuvenite pe înalții oaspeți vest-germani, salutînd de asemenea pe vicecancelarul și ministrul federal al afacerilor externe, Walter Scheel, precum și pe celelalte persoane care l-au însoțit pe președintele Heinemann.

Această vizită constituie — așa cum a arătat președintele Nicolae Ceaușescu în toastul pe care l-a rostit la dineul oficial în onoarea președintelui Gustav Heinemann — o ilustrare elocventă a cursului ascendent pe care-l cunosc în ultimii ani raporturile româno-vest-germane și, într-un sens mai larg, ea se înscrie în cadrul dezvoltării pe care o cunoaște astăzi cooperarea între state în spiritul stimei și respectului, al egalității în drepturi și neamestecului în treburile interne, al avantajului reciproc.

În cadrul acestei întâlniri la nivel înalt, ca și cu prilejul altor contacte politice și schimburi de vizite la diferite niveluri, de ambele părți s-a exprimat încă o dată convingerea în extensiunea reciproc avantajoasă a relațiilor dintre cele două țări, ceea ce corespunde într-un totu atît intereselor fiecăruia dintre popoarele noastre, cît și cauzei generale a colaborării internaționale, a înțelegerii și păcii în lume. În acest sens, pronunțîndu-se pentru dezvoltarea în continuare a relațiilor româno-vest-germane, președintele Heinemann a declarat la București: «Trăgînd învățături din greșelile unui trecut apropiat de care sîntem încă toți conștienți, generația noastră se străduiește să ajungă la o Europă a dreptății, a colaborării și păcii».

Întreaga desfășurare a vizitei președintelui Republicii Federale a Germaniei a fost expresia vie a evoluției pozitive a relațiilor dintre cele două state, evoluție favorizată de dorința lor comună de a servi, printr-o amplificare continuă a conlucrării bilaterale, multilaterale, scopurilor apropierii și colaborării între națiuni, cauzei dăstinderii și păcii.

În timpul întrevederii dintre cei doi președinți.

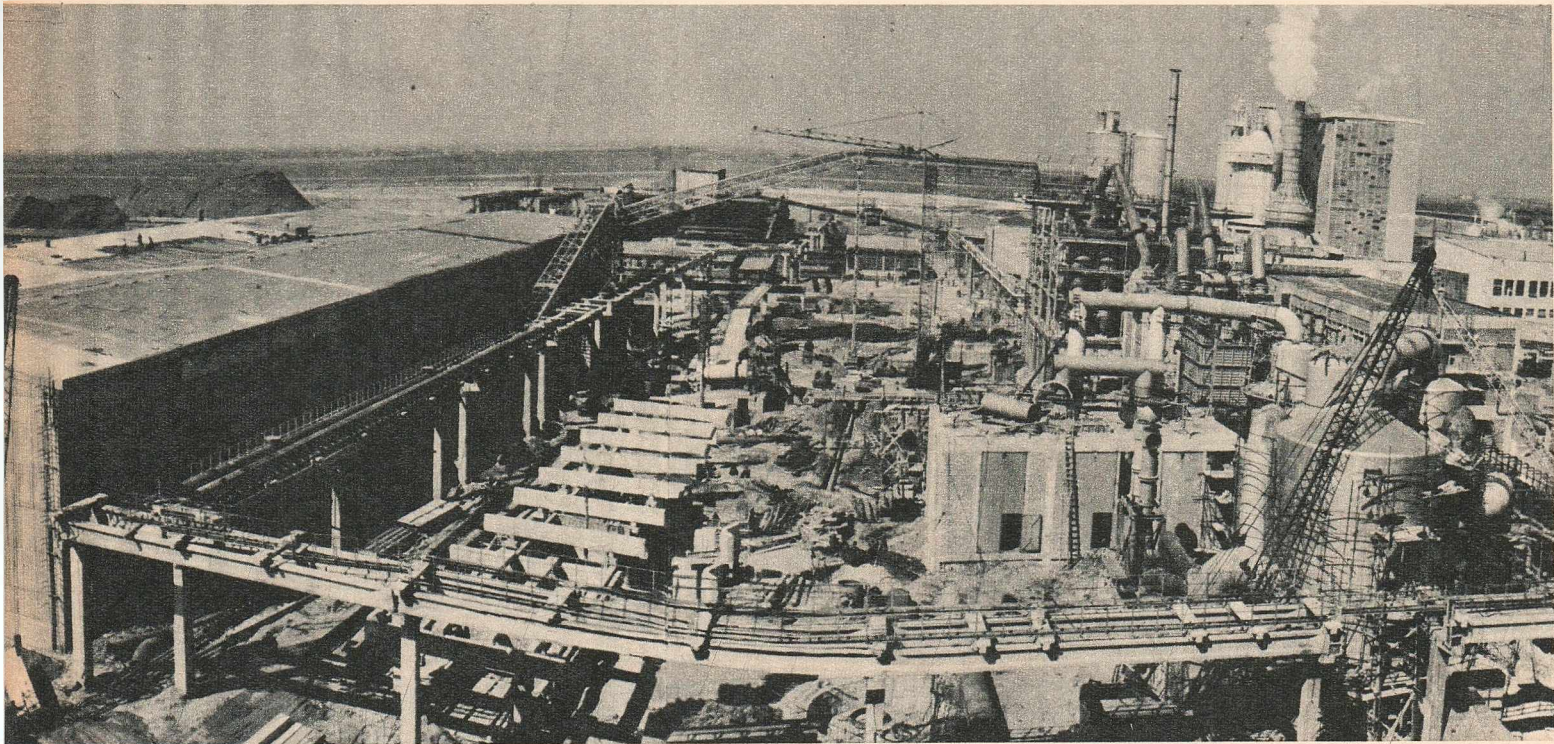
Cei doi președinți răspund cu căldură manifestărilor de simpatie făcute de bucureșteni.

Vizită protocolară la Palatul Consiliului de Stat.

ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI

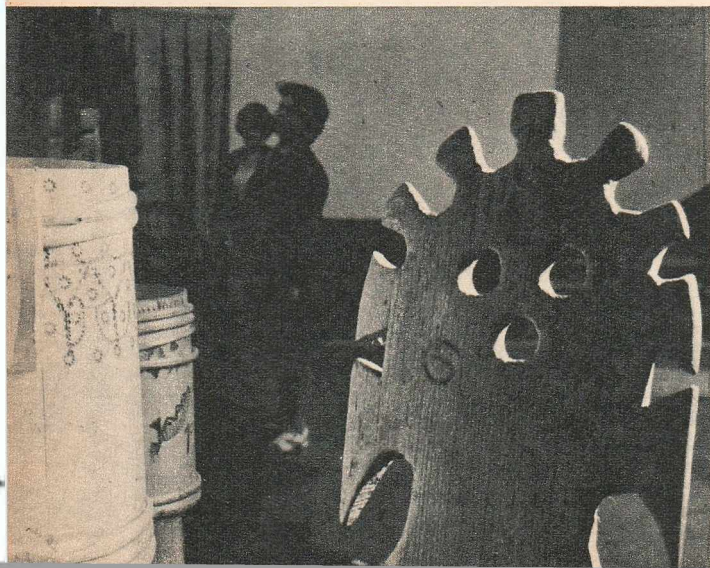
Chimia, sub forma unui mare combinat, a început să dispute ciorchinului de strugure faima Văii Călugărești. În prezent combinatul chimic din localitate trece printr-o fază de extindere și modernizare. Se află în plină construcție o fabrică de acid sulfuric (fotografia noastră) cu o capacitate de 200 000 tone anual și alta de îngrășăminte chimice (capacitate, 64 000 tone anual). O «sare a pământului» care nu va întârzia să asigure recolte bogate.

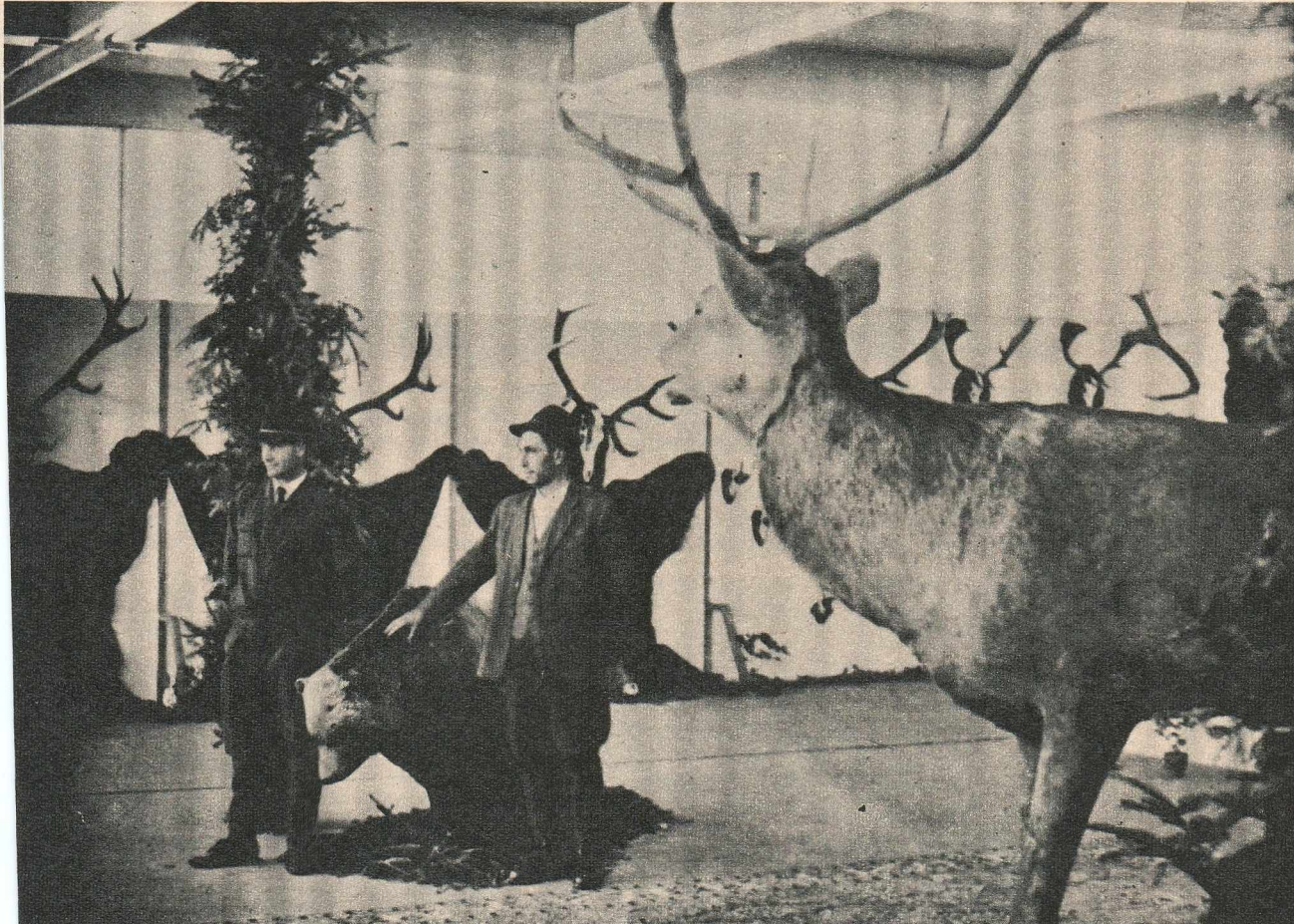
La uzinele «Semănătoarea» s-a realizat nu demult o nouă mașină de recolat păioase (C-7). Este demnă de relevat inițiativa uzinei de a organiza instructaje (de circa 15 zile) cu mecanici din întreaga țară, astfel încât noul agregat să fie exploatat în timpul campaniei de vară cât mai eficient. Un atu în plus pentru ca recolta, întreaga recoltă, să ajungă în cele mai bune condiții în hambare.

O fotografie cu valoare de document: se trasează dimensiunile, se consolidează terenul și se bat primii piloni ai Uzinei de aluminiu din Tulcea.

Recent, la Muzeul satului s-a deschis o expoziție care prezintă mobilier popular și diverse obiecte de uz casnic: mese și scaune țărănești, lăzi de zestre, blidare, cofițe, ploști, căușe, linguri, tipare de caș, fuse, furci de tors, leagăne pentru copii etc. Produsele, realizate din cele mai diferite esențe de lemn, sintetizează un efort creator multisecular.

GASTRONOMICĂ

Între
Strasbourg
și Pleșcoi

Mai zilele trecute, o persoană bine intenționată îmi zice ca nu care cumva să fac imprudența de a trece prin Strasbourg — buricul Alsaciei — fără să mă înfrupt din specialitățile locale cîrnato-mezelărești cu choucroute, după cum le consumă verii noștri întru latinitate, franțuzii. Și unde începe dumnealui să-mi vorbească de saucissons de Strasbourg, de saucissons de Thann, de boudin à la langue, de saucisson genre Lyon fait à Strasbourg, și mai apoi de knackwurst, de mettwurst, de schinkenwurst, de bierwurst, de schwartwurst, de ruladă de vacă «au foie gras» și cite altele. Ba reci, cu muștar sau cu hrean, ba fierbinți, pe varză aromată cu fel de fel de șmecherii. Drept vă scriu: îmi venea să mă urc în primul tramvai cu direcția Strasbourg și să-mi cheltuiesc toți banii rezervați pentru biletele la loz în plic pe viitoarele trei luni (că tot ies necîștigătoare sau cel mult «Mai trage o dată»). Noroc că s-a oprit ploaia și pe căldura ce s-a pornit nu-i recomandabil să te ghiftuiești. Așa că m-am dus, într-o după-prînză, să mă răcoresc cu o bere în cadrul rustic de la Hanul Prahova.

Dar cînd te paște ghinionul, nu scapi. Onor cooperația — pentru că instituția aceasta social-culturală îi aparține — a avut diabolica inițiativă de a organiza o expoziție culinară cu produse ale întreprinzătorilor și talenților ei membri. Așa se face că, o dată pătruns aici, au început a mi se plimba pe sub nas și privire fel de fel de chestii scandaloase ca: păstrămioară de piept de boboc de gîscă ușor grăsuță; păstrămioară de mieluț de mai, abia înțărcat, chinuit pe sfîrșitoarea grătarului; caltaboși ca la mama acasă, spurcați cu hrean ras proaspăt; fripturică de iepure, împănată și cu arsura stinsă cu vin; tobă îndopată cu șorici, urechi, limbă și bucățele de mușchuleț; mușchi de porc umplut, aspicat și coșopenit în garnitură de ciuperce tocate; cîrnăciori de Pleșcoi, turtiți și aromați cu usturoi și ardei; cîrnăciori de Gabrovo, roșcovani, gîtuiți la lungimi de cite 5 țantime, să între cite unul întreg între fălci; cîrnăciori subțiri și imboiați, de Oradea; vreo trei sorturi de cîrnăciori oltenesti, gata să se facă colac în farfurie; porumbelii veseli, pregătiți de a sălta pe grătar la comandă; ficăței de pasăre, prăjiți, pe mămăliguță caldă, și multe, multe altele, la care se adaugă un vin al casei, mamă-mamă! Onor personalul, în primele trei minute cît am putut a vorbi și auzi, mi-a făcut cunoscut că expoziția aceasta cu vînzare și consum pentru local și domiciliu se va păstra la fel de bine asortată pînă la 1 octombrie 1971 (fie-le gura aurită) și că aceleași bunătăți vor fi găsite la Crama Domnească. Alte lucruri nu pot a vă comunica deocamdată, pentru că mi-am luat banii pe decediu și zilele de odihnă legală și m-am mutat la Hanul Prahova (escapada cu Strasbourgul am aminat-o).

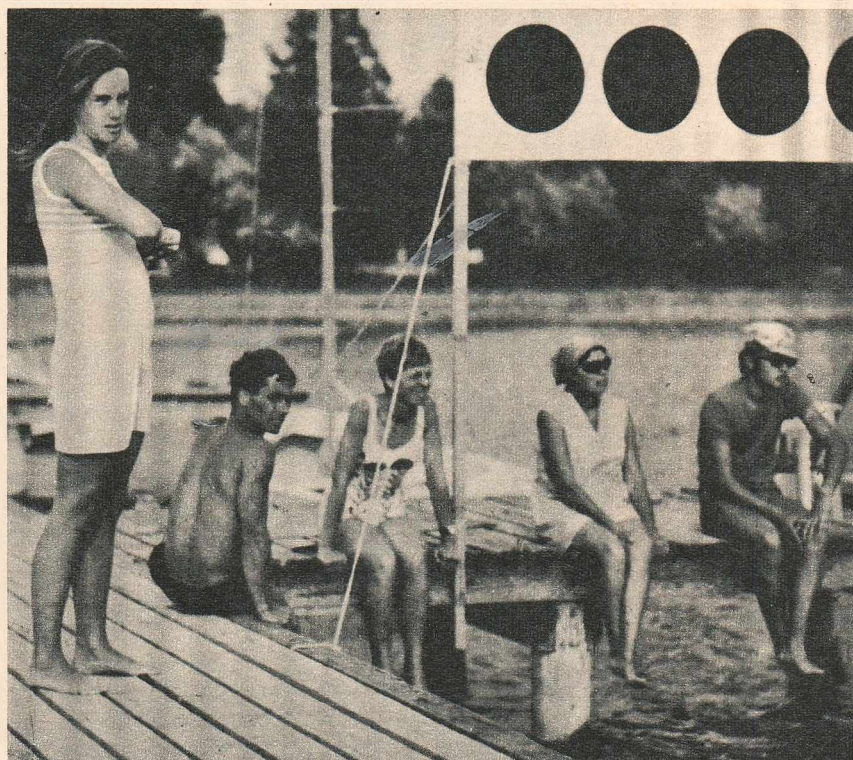
P.P. NAȘU

Printre
urși
și cerbi

În anul din pavilioanele Complexului expozițional din Piața Școlii a găzduit recent o foarte interesantă expoziție de trofee de vînat, organizată de către Asociația generală a vînatărilor și pescarilor sportivi din Republica Socialistă România. Au fost astfel prezentate cele mai valoroase trofee obținute în țara noastră de la începutul acestui secol și pînă în prezent. Numeroșii vizitatori ai expoziției, în special vînatarii (avem în țară 175 000 de vînatari și pescari sportivi), au avut prilejul să admira exponate valoroase: trofee de capră neagră, cerb mistreț — trofee de-a lungul anilor au cucerit medalii de aur. De altfel, România este recunoscută în lume pentru bogăția vînatului și calitatea trofeelor. La toate expozițiile internaționale de acest fel s-a situat pe locuri de frunte. Ultima expoziție, de pildă, cea de la Novi Sad, prezentînd 288 de trofee, România a obținut 288 medalii: 276 de aur, 11 de argint și una de bronz. Nici un singur trofeu n-a rămas nemediat.

Printre cele mai prețioase dintre trofee prezentate la recenta expoziție de la București va fi și urșii, la sfîrșitul acestei veri, la Budapesta, și va avea loc Expoziția mondială de vînat și pescuit.

F. URSEANU

s-au deschis ștrandurile

O dată cu ridicarea mercurului în termometre și înflorirea pomilor, s-au deschis și ștrandurile în București. În afară de cele opt existente — Floreasca I și II, Libertății, Izvor (fost Bragadiru), Ciurel, Cernica, Snagov, 16 Februarie (bazin pentru copii) — în actualul sezon estival se vor mai deschide încă trei (Tei, Băneasa și Mogoșoaia).

Un accent deosebit s-a pus pe Cernica — în perspectivă, important centru turistic — unde există și un camping. Aci s-a mărit capacitatea cu încă 2 500 locuri, s-a extins și s-a amenajat zona verde plantîndu-se arbori, arbuști și flori. S-au echipat două terenuri de sport și spații de joacă pentru copii, s-a îmbunătățit sistemul de alimentare cu apă.

Încă o noutate: la ștrandul Tei vor exista două plaje de nudism pentru femei.

de Felicia ANTIP

pînă în măduva oaselor

Nu pot urmări emisiunile în limba maghiară, deoarece n-o cunosc. Datorez amabilității colegilor de la redacția de specialitate prilejul de a fi văzut și înțeles (cu ajutorul unei traduceri ad-hoc, într-o sală de proiecție) unul dintre cele mai izbutite documentare artistice realizate de televiziunea noastră. Cred că o versiune ușor prescurtată a acestui film despre actorul Kovacs György (durează 140 de minute și a fost împărțit în trei serii) ar trebui prezentată neapărat tuturor telespectatorilor. Cu titluri în limba română, desigur.

Filmul realizat de operatorul, regizorul și scenaristul Ștefan Fischer inaugurează un gen nou pentru televiziunea noastră. Imaginați-vă o combinație între o emisiune de tip «Prim-plan» și un telerecital de actor, amîndouă în mai bine. Kovacs György stă de vorbă, pe rînd, cu trei tineri care i-au fost sau îi sînt elevi. Simți că relațiile dintre ei au trecut și viitor, că nu s-au întîlnit doar pentru un interviu. De aici, o parte din căldura omenească a filmului. Actrița Magda Stief își privește într-una maestrul cu o admirație foarte feminină, ei străbat împreună străzi și locuri pe care fiecare în parte are motive puternice să le iubească, revizitează o școală în care amîndoi au învățat cîndva, cunosc și îndrăgesc aceiași poeți, aceleași piese de teatru, și evocarea lor, a marilor actori de limbă maghiară care le-au interpretat la Cluj, are, sînt sigură, rezonanțe puternice în conștiința tuturor celor crescuți în aceleași tradiții culturale. Plecăm de la Cluj la Tg. Mureș, ștafeta este preluată de Csiky Andras care, uitînd parca de propriul său prestigiu actoricesc, se pierde de emoție.

Totul pare simplu și adevărat. Chiar și ceea ce este, de fapt, teatral, căutat. Căci Kovacs György este actor pînă în măduva oaselor și este firesc ca la el și firescul să fie un fel de joc: mersul lui sprinten, elastic, eleganța fiecărui gest, rotunjimea fiecărei intonații, încărcătura de sens a fiecărei priviri pot fi considerate, după o viață de teatru, cele mai spontane manifestări ale personalității omului-actor. Mi-a plăcut enorm dialogul cu Suzana Simándy, studentă în anul I al Facultății de teatru. O frumusețe foarte pură, de-a dreptul angelică, ochi mari, mirați, și maestrul pe care-l amuză să reia, în fața acestei preacurate naivități, rolul lui Lucifer:

— Ce părere aveți despre tînăra generație?
— Că trebuie să vă iubim foarte mult ca să vă putem suporta.
— Mă tem că nu m-ați înțeles. Vorbeam despre tînăra generație de actori.
— Da, da, și eu tot despre ea.

Sau:

— Ce sfat îmi dați pentru cariera mea viitoare?
— Să nu-ți pierzi niciodată nici scepticismul, nici neîncrederea în oameni.

Cinic? Nu, ci încărcat de experiența unei vieți din care n-au lipsit episoadele amare. Kovacs György nu se simte dator să-și exprime gîndurile pe ocolite.

— Care a fost cel mai greu rol din cariera dv?
— Rolurile în care mințeam, piesele în care autorul mințise, direcția teatrului mințise alegîndu-le pentru a fi reprezentate, iar noi, actorii, roșeam sub fard de rușinea minciunilor pe care trebuia să le reproducem.

Știam, dintr-un mai vechi «Prim-plan», ce părere proastă are despre majoritatea regizorilor și despre sistemul de administrare a teatrelor. A repetat-o și mai sarcastic, și mai tăios. «Aici e atît de dur, încît e aproape întraductibil», s-a scuzat jenat colegul care încerca să-mi talmăcească o diatribă împotriva regizorilor vîntură-lume, nelegați suflaște de destinele unui anumit teatru. Și, aproape fără pauză, un elogiu-crez al profesiunii de actor, așa cum a înțeles s-o practice el și cum ar dori-o practică de discipolii săi de azi. Voi adăuga că, în timpul întregii discuții despre oamenii de teatru, sub ochii telespectatorilor și ai profesorului Kovacs se desfășura îndelung, lent, superb, un dificil exercițiu de mișcare și plastică scenică. «Încă o dată, vă rog», cerea profesorul, și studentii o luau iar și iar de la început, la fel, mereu la fel. De altfel, întregul film-portret este un film deosebit de frumos, de sugestiv. Imaginile au fost alese și gîndite de un om aparținînd aceleiași culturi și iubind-o cu aceeași înfocare. Colțuri de stradă, ziduri străvechi, curți întunecoase, fotografii de actori de altădată, străzi animate, săli de clasă, foaiere de teatru, fiecare imagine este în egală măsură a lui Ștefan Fischer, a lui Kovacs György și a tuturor telespectatorilor cu același bagaj de amintiri.

Reușita filmului «Actorul» (realizat, după cite mi s-a spus, într-un timp-record și cu un deviz minim) confirmă indirect ceea ce spunea Mirel Ilieșu într-un interviu recent: e păcat ca documentarele televiziunii să repete stîngăciile care caracterizau documentarele făcute la «Sahia» cu un deceniu în urmă. Colaborarea cu un bun specialist a dat rezultate excelente.

«Din arta noastră, spunea amărît Kovacs, nu rămîne nimic». În cazul lui, asertiunea a încetat de a mai fi adevărată (ca și, la alte proporții, în cazul Elvirei Godeanu, al cărei telerecital l-am urmărit cu deosebită și nici o clipă contrariată plăcere).

Voi încerca, totuși, să revin asupra emisiunilor în limba maghiară. Sumarul lor dă impresia unei imperfecte echilibrări: rubricile culturale sînt bogat reprezentate, în timp ce problematica socială pare oarecum neglijată.

Noiembrie 1970. Pe întreg cuprinsul țării, oamenii muncii din agricultură, țărănimea cooperatistă specialiștii, mecanizatorii, au primit cu satisfacție și viu interes amplul program privind îmbunătățirea organizării, planificării și conducerii agriculturii, expus de către tovarășul Nicolae Ceaușescu la ședința de lucru de la C.C. al P.C.R.

Răspunzînd unor cerințe de mare actualitate, măsurile prezentate de secretarul general al partidului nostru au asigurat, pe de o parte, o mai judicioasă organizare în sectorul agriculturii, iar pe de alta, au garantat venituri certe tuturor cooperatorilor care muncesc permanent în cooperativele de producție.

Această imagine care oglindește nivelul tehnic la care se execută lucrările agricole astăzi, în primăvara anului 1971, urmărește a vă îndemna să reflectați cum se va lucra în viitor, după ce se vor realiza cele 100 miliarde lei prevăzute pentru investiții în actualul cincinal.

Atitudinea față de muncă, față de calitatea lucrărilor agricole efectuate, s-a schimbat radical o dată cu introducerea acordului global. Această nouă formă de retribuire a nuncii face parte din ansamblul de măsuri cuprinse în expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la ședința de lucru ținută în noiembrie 1970 la C.C. al P.C.R. Pe baza indicațiilor date de secretarul general al partidului, în perioada care a urmat expunerii s-a trecut la reorganizarea întreprinderilor de mecanizare a agriculturii și la constituirea consiliilor intercooperatiste, la organizarea formațiilor de lucru specializate compuse din cooperatori și mecanici agricoli, la introducerea acordului global, la asigurarea veniturilor lunare minim garantate, la majorarea entru a doua oară — la interval de un an de la prima majorare generală — a pensiilor țăranilor cooperatori, la îmbunătățirea planificării și la reducerea prețurilor unor materii, materiale și mijloace de producție necesare agriculturii cooperatiste. Prin aplicarea tuturor acestor măsuri au fost perfecționate structurile agriculturii cooperatiste, s-au creat condiții optime pentru înfăptuirea celor două vaste programe naționale, primul având ca obiect gospodărirea apelor și îmbunătățirile funciare, iar celălalt — dezvoltarea zootehniei. Astăzi a devenit pe deplin posibilă realizarea într-o perioadă relativ scurtă a zonării concentrării producției, a profilării și specializării unităților, ceea ce va favoriza folosirea cu eficiență maximă a celor peste 100 de miliarde de lei ce vor fi alocate în acest cincinal pentru modernizarea agriculturii.

Trei dintre măsurile enumerate — introducerea acordului global, asigurarea venitului minim garantat și majorarea pensiilor — sînt menite să contribuie direct la creșterea bunăstării țăranimii. Acestora li se adaugă rețelele măsuri de asistență socială prin aplicarea cărora asigură, între altele, cu începere de la 1 iulie, gratuitatea medicalizării, iar pentru pensionari, și a tratamentului medical ambulatoriu, plata concediului de sarcină și lehozii, creșterea bănești pentru copiii sub 16 ani, plata în proporție de cel puțin 70 la sută a biletelor de trimitere la tratament în stațiuni balneoclimaterice.

Pentru asistența socială a membrilor cooperatori se va aloca în 1972 de peste 2,5 ori mai mult decît în 1970. Încă calculele preliminare se vor acorda ajutoare pentru copiii bine de 91 la sută din copiii sub 16 ani ai țăranilor cooperatori, valoarea acestor ajutoare ridicîndu-se în 1972 la aproape o jumătate de miliard de lei.

Cooperatorii știu că sumele suplimentare se obțin prin creșterea contribuției unităților la fondul Casei de pensii în 1971 la 3,5 la 7 la sută din valoarea producției globale. De aceea este firesc ca dreptul la asistență socială să fie condiționat de contribuția fiecăruia la obținerea producției glo-

bale și a veniturilor, de participarea la muncă. Oamenii nu au avut nevoie de explicații pentru a înțelege că este echitabilă această măsură. O afirmă în discuții, o susțin prin fapte. La Movila Miresii, în partea de est a Bărganului, am găsit la începutul acestei săptămîni vreo mie de oameni la prășitul sfeclei de zahăr și al florii-soarelui. În urma lor nu am mai dat peste droaia de brigadieri și șefi de echipă care controlau în anii trecuți calitatea lucrărilor. Astăzi fiecare este propriul și, totodată, severul său controlor. Muncind pe aceleași parcele de la însămișinat pînă la recoltarea și depozitarea sau livrarea produsului, cooperatorul are tot interesul să lucreze bine, fiindcă după cum este recolta așa va fi și plata. Retribuirea muncii în acord global pe bază de tarif la unitatea de produs sau la mia de lei venituri a ridicat ștacheta autoexigenței la înălțimi puțin bănuite cu cîteva luni în urmă. Lichidînd orice element de nivelare sau de plafonare a cîștigului, acordul global întărește principiul socialist al retribuției după muncă. Introducerea acordului global a făcut cu puțință extinderea plății numai în bani. În județul Ialomița, unde plata în bani a fost generalizată iar cooperatorii primesc lunar, sub formă de avans, pînă la 80 la sută din valoarea lucrărilor efectuate în decurs de o lună, participarea la muncă nu mai constituie o problemă.

Măsurile de îmbunătățire a nivelului de trai al țăranimii cooperatiste au stimulat gîndirea membrilor cooperativelor agricole, spiritul lor gospodăresc, inițiativa. Mulți țărani cooperatori din județele Neamț, Argeș, Constanța, Tulcea, Harghita s-au angajat ca pînă la sfîrșitul anului să propună fiecare spre valorificare cel puțin o sursă de sporire a veniturilor. Membrii cooperativei din Priboieni, de exemplu, unitate ce posedă abia cîteva sute de hectare în zona colinară a județului Argeș, s-au oferit să scoată lemn din locurile greu accesibile, operația urmînd să fie plătită unității în natură. Alții au propus ca dintr-o parte din lemnul primit drept plată să fie confecționate ambalaje pentru legume și fructe. Propunerile au fost acceptate, și numai pentru lădițele confecționate pentru beneficiari siguri cooperativa va încasa circa 2,5 milioane de lei, sumă ce depășește de peste zece ori pe cea prevăzută inițial în planul de producție și financiar la capitolul activități industriale. Avînd banii trebuincioși, cooperativa a început apoi, la propunerea unor cooperatori, să amenajeze ciupercării în adăposturile de animale rămase fără întrebuințare. Pe măsură ce mijloacele financiare ale unității vor sporii, cooperativa va trece la refacerea livezilor și la crearea de plantații noi de pomi și arbuști fructiferi, dezvoltînd astfel ramura de producție agricolă pentru care există cele mai prielnice condiții pedoclimatice în zonă.

Creșterea răspunderii individuale se grefează pe fondul unei înalte responsabilități colective. Deunăzi, într-una din seri, mai degrabă într-una din nopți, căci acele ceasuri se apropiau de ora 12, cîțiva membri ai Cooperativei agricole din Borla, județul Sălaj, au auzit la radio că înspre ziuă zona lor este expusă căderii brumei. Cum brume tîrzii căzuseră și în alți ani în prima jumătate a lunii mai, cooperatorii au luat prognoza în serios și au dat alarma într-o parte de sat. În zori, cînd bruma într-adevăr a căzut, culturile de legume de pe cîteva hectare erau la adăpost, sub folii de polietilenă. Întrucît în cooperativa din Borla se aplică plata în acord global, cei care ar fi resimțit în primul rînd paguba ar fi fost cooperatorii din ferma legumicolă. Oamenii au lucrat însă nu gîndindu-se la cine pierde și cine cîștigă, nu în ideea de a fi pontafi, ci pentru că conștiința le dicta să apere cultura care era a lor, a tuturor.

Au început de cîteva zile adunările generale ale țăranilor cooperatori în care se dezbate măsurile de îmbunătățire a condițiilor de trai ale țăranimii, măsuri prevăzute în Hotărîrea Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. Expri-mîndu-și încă o dată deplina adevărată adeziune la politica agrară a partidului, țăranii cooperatori hotărîsc fără rezerve, în adunările generale, să sporească contribuția la Casa de pensii de la 3,5 la 7 la sută din producția globală. Prelund inițiativa cooperatorilor din Stoicînești, județul Olt, ei caută să pună în valoare noi posibilități de sporire a producțiilor și de reducere a cheltuielilor materiale, astfel încît plata contribuției suplimentare să nu afecteze fondul de retribuție planificat și nici volumul acumulărilor. La Stoicînești au fost găsite rezerve de sporire a veniturilor, prin care se acoperă integral contribuția suplimentară la Casa de pensii, cifră la 1 050 000 de lei, și se asigură încă circa o jumătate de milion de lei pentru creșterea fondului de retribuție. Același lucru și la cooperativa din Pecineaga, județul Constanța, unde contribuția la Casa de pensii va fi suplimentată cu aproape 1 000 000 de lei. Mai mult de jumătate din sumă va fi obținută în această unitate pe seama depășirii producției planificate la grîu.

Dependența agriculturii de natură este încă puternică, iar natura mai poate da dovadă de cruzime. Anul trecut, pe vremea aceasta începuse marea dramă a inundațiilor. Omul le-a înfruntat cu bărbăție și abnegație și nu a ieșit din luptă înfrînt. Eroismul dovedit atunci în ceasuri de cumplită înclăștare cu natura dezlănțuită se manifestă astăzi în munca de fiecare zi și este expresia unei înalte conștiințe politice, a încrederii pline de recunoștință în partid. 1971, anul unor măsuri de o excepțională însemnătate pentru agricultura cooperatistă, va fi cu siguranță și anul unor remarcabile realizări.

Mutații în agricultură

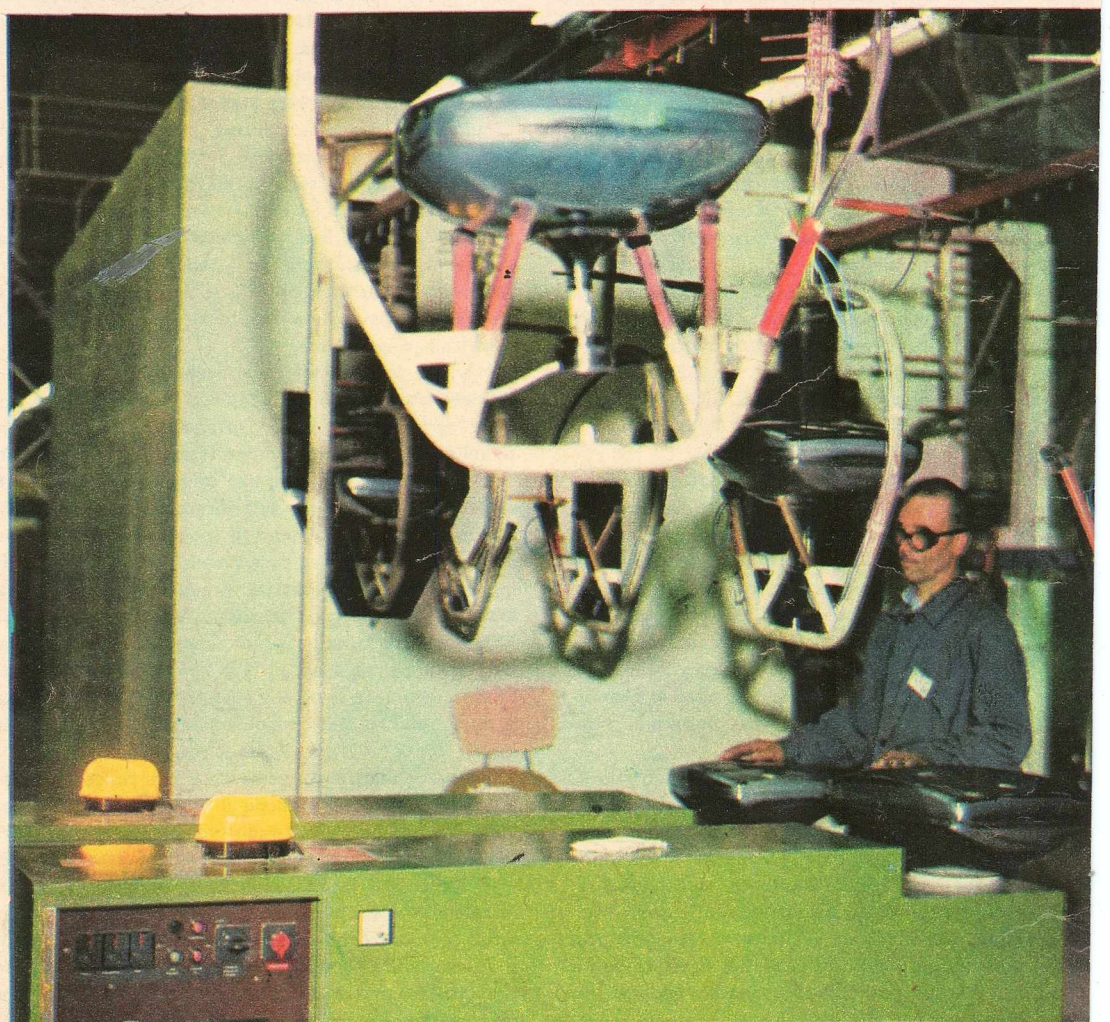
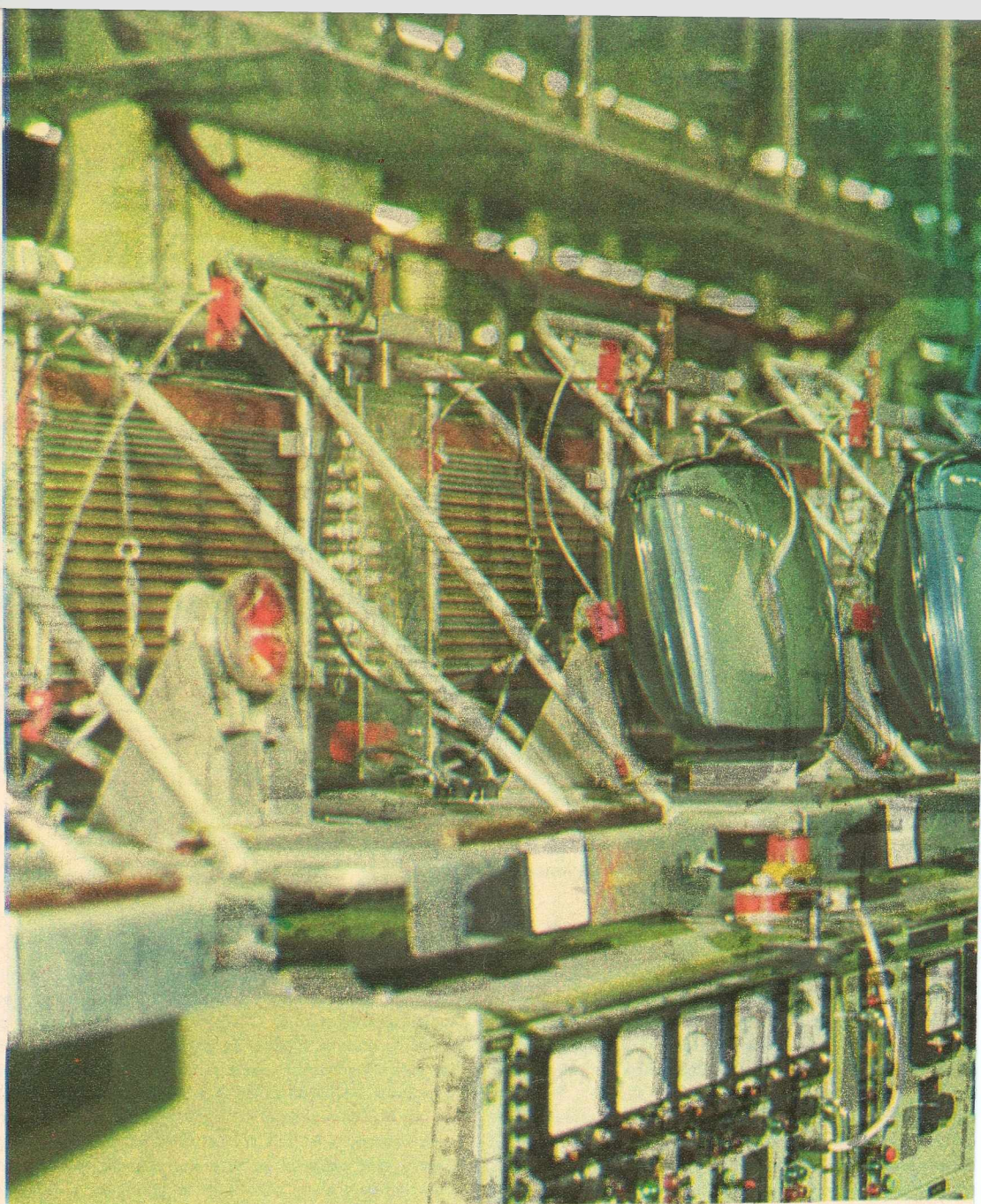
de M. CALIANU

STRUCTURILE MODERNE ALE INDUSTRIEI

Nici într-un altdeceniu al secolului, ca în acesta, în care am intrat, revoluția tehnico-științifică nu marchează mai intens dezvoltarea economiilor naționale. Dacă secolul XX a debutat cu descoperiri fundamentale, — teoria cuantelor a lui Planck (1901), teoria relativității a lui Einstein (1905), ca să amintim numai două care se înscriu în domeniul fizicii — sfârșitul veacului este puternic marcat de încorporarea în practică a rezultatelor științei, susceptibilă de a determina o uriașă creștere a avuției materiale și o sporește prodigioasă a potențialului creator al popoarelor.

Încă de la Congresul al X-lea al partidului se preciza că în stadiul actual al industrializării din țara noastră obiectivul fundamental al progresului economic, adică lărgirea și perfecționarea bazei tehnico-materiale, are ca trăsătură esențială intensificarea aspectelor calitative ale industrializării. Aceasta înseamnă, înainte de toate, dezvoltarea cu precădere a ramurilor care condiționează înzestrarea tehnică superioară a economiei prin profilarea și specializarea industriei constructoare de mașini în așa fel încât aceasta să realizeze produse de înaltă tehnicitate, înseamnă, de asemenea, dezvoltarea producției de utilaje tehnologice complexe, diversificarea bazei energetice etc. Apariția în ultimele decenii a unor noi ramuri ale tehnicii a determinat schimbări sensibile în structura producției. Una dintre cele mai revoluționare mutații s-a produs în industria constructoare de mașini, mutație care a dus nu numai la dezvoltarea unor noi tehnologii, dar a influențat în mod hotărâtor și asupra eficienței economice. Obsesia acestui sfârșit de veac: să producem mai mult, mai rapid, mai bine, dar totdeauna mai ieftin, își găsește o rezolvare aproape miraculoasă în mașinile comandate numeric, în mașinile-unelte cu program. Revista «American Machinist» remarcă încă cu câțiva ani în urmă (ian. 1963) că introducerea comenzii numerice în sistemele simple de mașini-unelte va marca substanțiale avantaje care vor duce nu numai la scurtarea timpului de producție și la suplețea în exploatare, ci și la posibilitatea automatizărilor complexe, chiar și a producției de serie mică, dar mai ales, ceea ce este într-adevăr o revoluție, la dirijarea exploatarei unor întregi linii tehnologice cu ajutorul calculatoarelor electronice.

Aceasta înseamnă de fapt ceea ce în mod curent numim astăzi intensificarea aspectelor calitative ale industrializării. Aceasta este de fapt și explicația importanței care se acordă și în actualul cincinal industriei construcției de mașini, punându-se un accent deosebit pe dezvoltarea prioritară a sectoarelor de înaltă tehnicitate, capabile să asigure modernizarea și extinderea tehnologiilor de vîrf în întreaga economie. Astfel, de exemplu, producția de mașini-unelte va crește cu 36 la sută, cea de mijloace de automatizare cu circa 29 la sută, cea a industriei electronice cu 21,3 la sută. Numai în acest an industria constructoare de mașini și-a propus să realizeze aproape o mie de produse noi, cu parametri funcționali înalți: peste 450 de mașini și utilaje necesare dezvoltării rapide a unor ramuri de bază — cazane de 1 000 de tone abur pe oră pentru turbinele de 330 MW, macarale portuare, mașini-unelte cu comandă-program numerică etc., etc. Ceea ce caracterizează dezvoltarea intensivă a industriei constructoare de mașini este legarea ei de perspectivele de dezvoltare ale economiei naționale, dar și de relațiile ei cu economia mondială în anii ce vor veni. Estimându-se că în acest deceniu România va fi angrenată mai intens în schimburile comerciale internaționale, s-a preconizat realizarea unui program special de construcții de nave. De aceea se prevede că încă în acest cincinal șantierul naval românesc să producă nave pînă la 150 000 tone. În ultima sa vizită de lucru la Galați, tovarășul Nicolae Ceaușescu, referin-

Un produs nou, o profesie nouă. Niciodată nu e prea tîrziu pentru a le însuși.

de Traian STOICA

VASILE NICOLESCU:

«CLOPOTUL NINS»

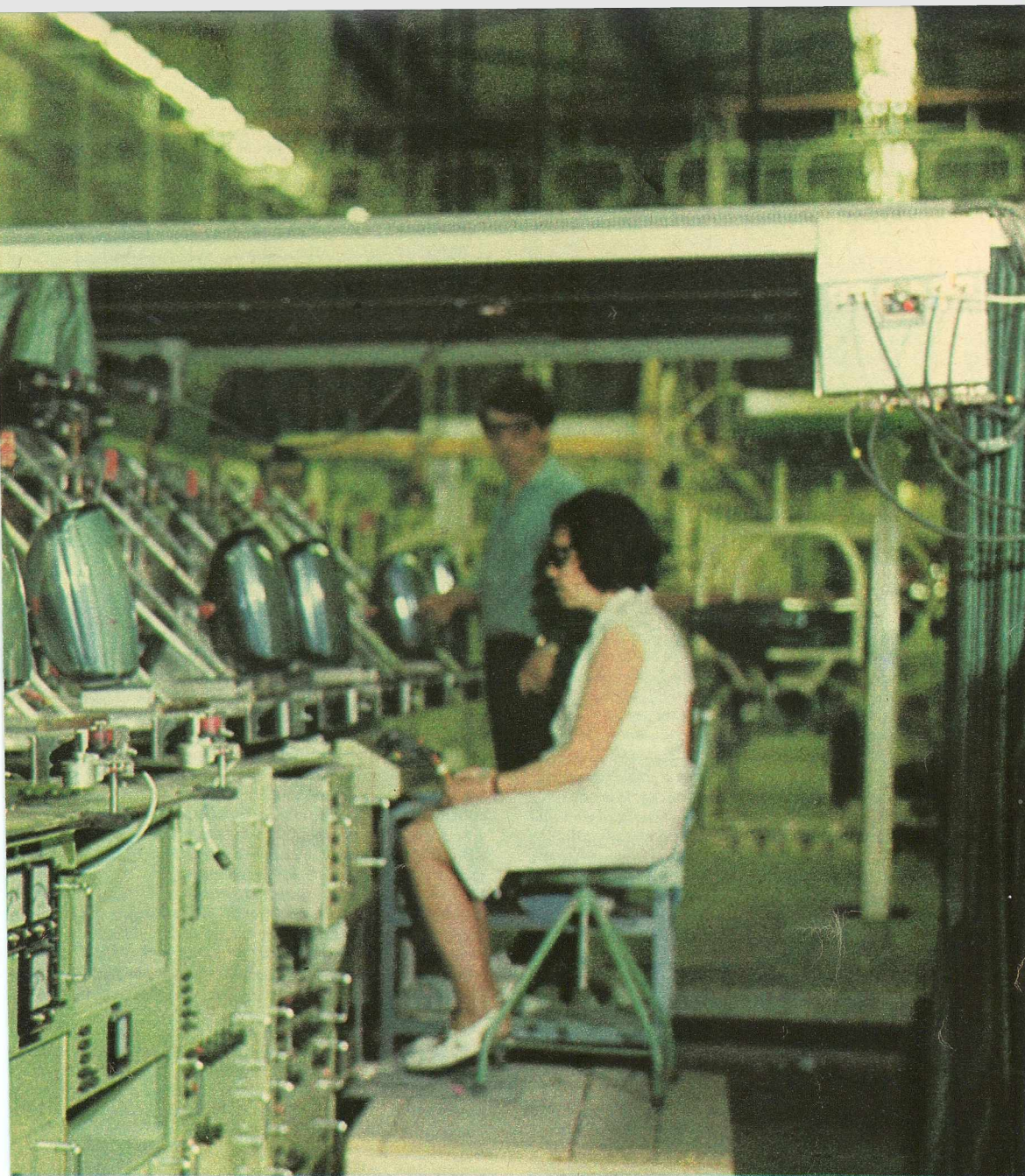
Dacă am risca o imagine, am spune că, pînă la urmă, poezia lui Vasile Nicolescu lasă impresia unei coloane albe, pure, de lumină. Recenta sa carte de poeme, *Clopotul nins* (Editura Eminescu), întregeste și consolidează această imagine. Contemplativitatea elevată, armonia tonurilor, muzicalitatea discretă dar pătrunzătoare a unui «glas care urcă», invocarea unor zone aerate, de altitudine, corelate cu năzuința continuă de a le atinge sînt aici câteva elemente care circumscriu o lirică, în esența ei, de aspirație spre înalt și puritate. Dar folosirea, ca imagine, a coloanei nu trebuie să ne poarte gîndul la o poezie statuară, de rece și mată construcție. Fruct al unui temperament neliniștit și dramatic, poezia lui Vasile Nicolescu e străbătută în substratul ei original de filoanele unor tulburătoare interogații existențiale. Numai că poetul tinde în permanență de a «transcende» această stare de contrarietăți. Desigur că nu fără semnificație cartea se deschide cu acest poem, «Cosmos»: «Și dacă n-am să mă mai pot întoarce —/ dacă n-am să mă pot găsi unghiul acela de fulger,/ tăcerea aceea de moarte,/ asurzitoarea liniște care ne readuce în noi înșine,/ pe galbena orbită dintre vise,/ cînd stelele-s în transă și iarba se agită,/ pierdut prin dezacordatele spații...?»

În afară de alte implicații și sugestii, reținem «spaima» poetului de «dezacordatele spații». Observăm însă că, în ciuda acestei temeri, poezia lui Vasile Nicolescu nu refuză acele «dezacorduri» rezultate din demersul său liric în cunoaștere; mai mult chiar, această poezie nu indică numai peisaje și stări paradiziace, ci ne prezintă, și nu de puține ori, și realitatea coruptă de impurități. Dar aceasta se face cu scopul ca maculatul să fie respins, depășit. Poetul e departe de a fi adeptul unei viziuni idilice, senine, detașate. Obsesia întrebărilor și neliniștilor nu-l scapă din chingă pe autorul «Liturghiilor negre». Poetul le mărturisește drept urmare a unor trăiri autentice, dar, mărturisindu-le, ca într-un încordat proces de eliberare, vizează echilibrul salvator într-un univers de mari și inalterabile frumuseți. Într-un poem de patetism dens, «Secțiunea de aur», lucrul e comunicat limpede. Într-un peisaj devastat și în situații-limită, cînd «chiar dacă cenușa/ ninge prin casă/ și scapătă ziua/ și noaptea se-ndeasă// și pîlpiiie luna/ și ultima stea/ și corbul pe umăr/ vine să-și stea//... Tu încă păstrează/ proporția pură/ desenul iubirii/ a raiului gură».

*Și nu numai aici, dar și în alte poeme, precum «Cămașa lui Nessus», «Tornadă», «Obîrșii», «Baladă înainte de zori», «Nike», poetul refuză instalarea într-un peisaj degradat, jubiland la întrezărirea altuia imaculat, luminat.

Pentru captarea purităților de stea și ape, în urmărirea cărora poetul își pune deopotrivă sensibilitatea și luciditatea, sînt folosite mijloace de expresie dintre cele mai congruente. De esență muzicală, lirismul lui Vasile Nicolescu cultivă și virtuțile plastice ale cuvîntului. Și trebuie să spunem, fără reticență, că îmbinarea celor două elemente conferă acestei poezii o structură distinctivă, ele influențîndu-se în potențarea expresivității. Muzica versului diafanează «pitorescul» plasticului, iar acesta din urmă «materializează» fluența melodică. Decantată, expresia nu sună devitalizează. Muzica poemului, de sonori pure, e consubstanțială sentimentelor ce o generează. «Focul» (invocat de poet de atîtea ori) purifică pînă la esență simțămîntele, iar poemul îi răsfîrînge arderile nereiziduale, ca o «oglindă» (alt element semnificativ folosit în încrengătura metaforei).

Dar pentru satisfacția noastră și bucuria cititorului, să mai transcriem acest poem, «Dans», pe cît de nediscursiv, pe atît de uman: «Dansăm pe lumina ce moare,/ pe trena de umbră-a tristeții,/ pe frunza căzută din ceruri/ prin cearcînul straniu al ceții./ Dansăm pe asfaltul ce fuge,/ pe iarba cu torțele-i pure./ Licorni de argint ne-mpresoară/ și scai violeți prin pădure./ Dansăm printre nunți viitoare/ plutind cu paharele-n mină./ Faruri de flăcări ne taie,/ biciul secundeii ne mină./ Dansăm printre clopote mute,/ în pacea din miezul furtunii,/ dansăm peste inima noastră/ sub lacrima rece a lunii».

Cel mai adesea, datorită tehnologiilor avansate, «a munci» înseamnă aici «a supraveghea» procesul de producție. E adevărat însă că e nevoie de un maximum de atenție.

du-se la activitatea șantierului naval, spunea: «Șantierul va trebui să sporească mult producția de nave — și în această privință trebuie să spunem că sîntem acum ceva mai pretențioși decît am fost cu cîteva zeci de ani în urmă, cînd șantierul își începea activitatea... Avem pretenția ca pînă în 1975 aici, la Galați, să fie pusă pe șantier, în construcție, nava de 25 000 de tone».

Printre tendințele care caracterizează dezvoltarea economiei românești în acest deceniu este și orientarea ei pre ramurile cele mai noi, cu o dezvoltare rapidă și pe plan mondial și care caracterizează orice industrie modernă: electronica și electrotehnica. Calculatoarele electronice au apărut aproximativ acum două decenii și au căpătat o largă răspîndire în țările dezvoltate din punct de vedere economic. Azi nici nu se mai poate concepe o industrie rațională fără aportul mașinilor cibernetice, și prognozele prevăd creșteri rapide în utilizarea acestora în anii care vin. Elaborarea unui program menit să pună bazele sistemului informațional unic al economiei naționale a dus la necesitatea fabricării în țară a acestor calculatoare. Nu e exagerat dacă spunem că România trăiește

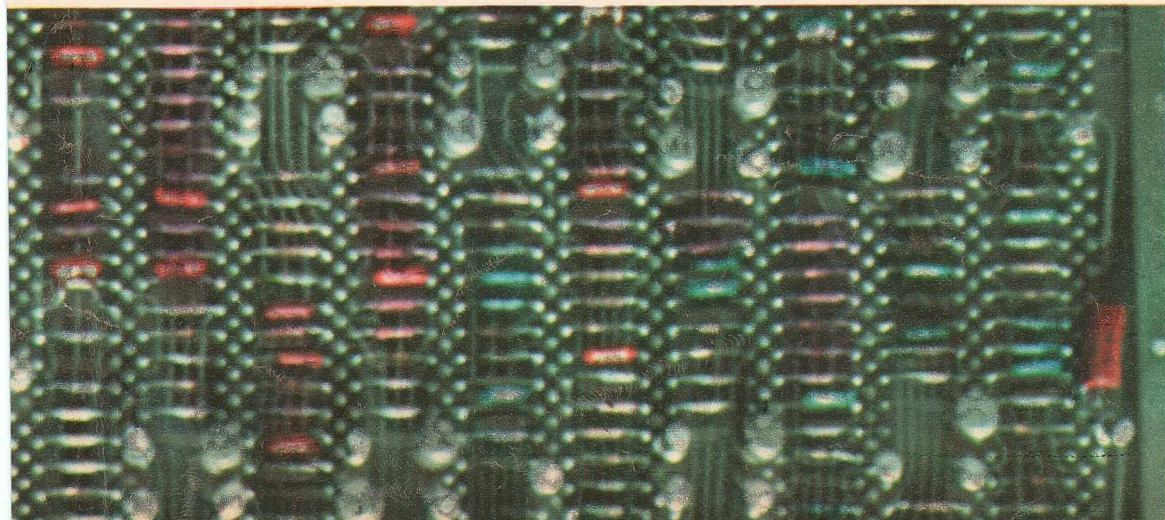
deceniul electronicii. În anul 1971 este prevăzut, de altfel, să înceapă fabricația unor calculatoare electronice cu posibilități de memorizare sporită, precum și a primelor unități periferice de calcul. Electronica și automatica înregistrează cel mai rapid ritm de creștere, deoarece au un rol hotărîtor în dezvoltarea economiei naționale. Producerea calculatoarelor, armonizată cu crearea sistemului informațional unic al economiei naționale, va aduce cu sine în acest deceniu o creștere substanțială a productivității muncii, un control eficient al funcționării marilor instalații tehnologice, obținerea unei producții de calitate mai bună și un sistem incomparabil mai rapid de informare economică.

Intrînd într-un nou deceniu, economia românească intră de fapt și într-o nouă etapă istorică de dezvoltare. Esența acestei etape: construirea unei economii avansate. Și aceasta se realizează numai prin crearea și dezvoltarea unei industrii moderne, de înalt randament și eficiență, purtătoare a progresului tehnic.

I. CORIBAN

Fotografii de S. STEINER

are o pictură abstractă, dar de fapt este un element complicat al unei instalații electronice fabricate în țară.

«Salonul» de la Bourget — anticipează agenții de presă — va constitui în acest an cea mai importantă manifestare aeronautică internațională. Prezența, pe platoul aeroportului parizian, între 27 mai și 6 iunie, a ultimelor tipuri de giganti ai aerului — supersonice sau nu, prototipuri sau încă machete — va constitui o confruntare de visu a realizărilor sau proiectelor marilor constructori de avioane. O confruntare ce stârnește cu atât mai mult un deosebit interes cu cât succede unor foarte recente evenimente care nu numai că au făcut vilvă — datorită largilor implicații de ordin economic, social și politic — dar au și determinat absențe de la această prezentare aeronautică internațională, punând în același timp sub semnul întrebării perspectiva realizării chiar a unora dintre expozate.

INTERFERENȚE

de I. CIOARĂ

«O LOVITURĂ SEVERĂ»

«Marele absent» este «Boeing 2707». Absent nu numai de la Bourget, dar pare-se din însăși competiția avioanelor de transport supersonice. Cel puțin astfel se prezintă lucrurile după voturile negative exprimate într-un interval de numai o săptămână în Camera Reprezentanților și Senat (la 18 și respectiv 24 martie). Refuzând să aprobe creditele în valoare de 134 milioane dolari solicitate de Administrație, necesare pînă la finele actualului exercițiu bugetar (30 iunie) pentru continuarea punerii la punct de către «Boeing» și «General Electric» a celor două prototipuri aflate în construcție, Congresul a retezat pentru moment din aripile proiectului avionului supersonic american. Votul ce implică abandonarea acestuia — o dată cu cei peste 800 milioane dolari care, investiți de-a lungul a șapte ani de la deschiderea dosarului «SST» (Supersonic Transport) n-au produs decît desene și machete — a survenit după un an de dîrză înfruntare a două puternice «lobby»-uri, reprezentîndu-i pe partizanii și adversarii avionului supersonic.

Raliind curenturi diverse, cuprinzînd politicieni, industriași interesați și chiar pe președintele centralei sindicale AFL-C.I.O., George Meany — care s-a pronunțat în favoarea proiectului, susținînd că acesta ar putea impulsiona dezvoltarea uneia din principalele industrii ale S.U.A. și, implicit, ar crea noi locuri de muncă, împiedicînd adîncirea recesiunii economice — grupul susținătorilor proiectului a avut de partea sa însăși Administrația. Principalele argumente ale acesteia reies cu evidență din comunicatul dat publicității de Casa Albă după voturile din Camera Reprezentanților și Senat — luare de atitudine prin care, exprimîndu-se deceptia față de respingerea creditelor solicitate, se subliniază că aceasta constituie «o lovitură severă dată nu numai zecilor de mii de muncitori, ci de asemeni primatului S.U.A. în domeniul aeronautic». Cît privește victoria raportată de adversarii «SST»-ului, ea nu reflectă neapărat impunerea unor argumente. Este adevărat, în cursul anului trecut s-a manifestat mai virulent o opoziție față de avionul supersonic, axată pe pericolele de ordin ecologic pe care le-ar implica crearea acestuia (afirmîndu-se, de pildă, că bangul sonic ar putea avea efecte catastrofale asupra faunei și florei Oceanului Atlantic și chiar distrugerea unor zone largi din păturiile superioare ale atmosferei). Acest fapt, se pare, a determinat de altfel și primul vot negativ din Senat, în decembrie trecut. Dar dacă «artileria grea» a celor ostili «SST»-ului, și îndeosebi a oamenilor politici, și-a ales după aceea drept «obuze» mai ales argumente de ordin economic și social care să șuiere bine pe la urechea «omului de pe stradă», asaltat de pe acum de prefigurarea campaniei electorale pentru alegerile prezidențiale din '72, aceasta — subliniază observatorii din capitala americană — nu înseamnă neapărat că asemenea preocupare ar fi fost determinantă în rezultatul votului. «Ar fi totuși o eroare de a crede — transmitea corespondentul la Washington al ziarului francez «Le Figaro» — că există în acest moment o majoritate în Congres favorabilă unei sporiri sensibile a creditelor destinate să satisfacă necesitățile interne din Statele Unite; anumiți parlamentari ostili SST-ului sînt, în fond, conservatori, partizanii ai unei reduceri sistematice a tuturor cheltuielilor statului pe plan federal». Cert este că, deși Administrația va despăgubi — «pentru ruperea contractului» — firmele Boeing (cu 52 milioane dolari), General Electric, constructoarea motoarelor (cu 33 milioane) și alte firme auxiliare (cu 10 milioane), lovitură de grație dată SST-ului înseamnă noi greutăți pentru industria aviatică americană, care și așa are de făcut față unei întregi serii de «dificultăți» — cum se exprimă eufemistic oameni de afaceri americani. Dar, mai mult decît atît, este vorba de implicațiile de ordin social, ilustrate chiar și numai de faptul că Boeing are în vedere concedierea a 5 000 salariați, General Electric — 1 500 și celelalte firme auxiliare — 6 000, sau de gestul fără precedent pe care l-a constituit transmiterea prin difuzoare,

la uzinele Boeing din Seattle (cele mai afectate) și Wichita, a convorbirii telefonice dintre președintele Nixon și președintele companiei Boeing, William Allen. Dar regretele nu pot aduce dolari și, paralel cu încercări de găsire a unor finanțatori americani sau străini pentru salvarea proiectului SST (se vorbește de oferte venite din partea unor firme din Japonia și din Orientul Apropiat), într-un efort deosebit pentru salvarea SST-ului, Administrația a mai supus încă o dată Camerei Reprezentanților propunerea de a continua finanțarea proiectului. Votul favorabil — foarte strîns însă (201 contra 195) — al acesteia pentru alocarea a 85 milioane în vederea reluării proiectului abandonat în martie nu reprezintă și o hotărîre definitivă. Căci mai trebuie să se pronunțe și Senatul — or, aici există cea mai mare opoziție. Poate tocmai avînd în vedere acest element, conducătorii companiei Boeing se orientează, potrivit afirmației unor surse informate, spre reintrarea pe piața avioanelor militare, unde nu și-au făcut simțită prezența în mod serios în ultimele trei decenii. De altfel, remarcă unii observatori, dacă firma Boeing ar fi fost mai mult legată de Pentagon, în ultimul timp, lucrurile s-ar fi soldat altfel pentru «SST». Și, în sprijinul unor asemenea aserțiuni, vine «Afacerea Lockheed — Rolls Royce».

ATUUL FIRMEI «LOCKHEED»

Deosebit de multe falimente au fost înregistrate în 1970 în Anglia, datorită înrăutățirii situației economice: 4 907 — cel mai mare număr înregistrat în ultimul deceniu. Dar nici una dintre firmele ajunse într-o atare situație n-a suscitât atîta vilvă în jurul ei ca Rolls Royce. La urma urmei, faptul e lesne de înțeles. Firma (pînă și cuvîntul companie ar fi aproape «vulgar» pentru o asemenea «instituție» — afirmă «Le Nouvel Observateur»), fondată în 1906 de Henry Royce și Charles Stewart Rolls, a ajuns să intruchizeze, cu cei doi «R» împlețiți și statueta de argint ce împodobește botul limuzinelor sale (doar 65 000 în lume!), simbolul «establishment»-ului britanic. Dacă însă pentru omul de pe stradă gloria firmei o constituie automobilele «R.R.» de lux, pentru conducătorii acesteia, ca și pentru cercurile de afaceri, prestigiul — transformat în comenzi și lire sterline — l-au adus cu adevărat motoarele de avion produse în uzinele Rolls Royce, reprezentînd 80% din producție și situînd-o pe locul trei în rîndul societăților occidentale de acest gen, după companiile americane «Pratt and Whitney» și «General Electric». Dar tot aceste motoare au adus-o în pragul dezastrului. După o perioadă de «boom» în anii postbelici, pe la începutul deceniului '60 începe să se șușotească în marile curenturi de afaceri de la Londra și New York, în termeni delicati: «Rolls Royce are dificultăți de marketing» (în 1962 se înregistrase un deficit de 14 milioane dolari). Dar, în sfîrșit, după ce în 1966 înghite principalul concurent britanic, «Bristol Siddeley Engine» (inițiatorul și creatorul motoarelor «Olympus 593» ce echipează avionul «Concorde»), în 1967 renumita firmă britanică pune la cale o «lovitură»: șeful diviziei aeronautice, Sir David Haddie, se instalează pentru mai multe luni la New York (cheltuieli: un milion de dolari), și în dimineața lui 29 martie 1968 o telegramă sosită la Londra confirmă încheierea unui contract pentru motoarele necesare trireactorului american «L-1011-Tristar» — un adevărat autobuz aerian construit de firma «Lockheed». O clauză a contractului i-a surprins atunci pe specialiști: contractul global la preț fix; atitudine justificată, precum avea să se vadă mai tîrziu, cînd respectiva clauză va deveni motivul principal al necazurilor constructorilor motoarelor «RB-211» pentru «Tristar». Căci, în cursul realizării acestora, materialul economicos, chiar «revoluționar» — fibre de carbon — pe care se bazuau specialiștii de la Rolls Royce, n-a dat rezultate și reluarea de la început a lucrării a majorat foarte mult prețul de cost, prevăzîndu-se pierderi uriașe. Nici chiar ajutorul de 100 milioane dolari acordat de guvernul britanic în noiembrie trecut n-a putut salva reputata firmă; ajunsă la capătul

resurselor, de la situația prea puțin onorabilă, din februarie a.c., de a se declara în stare de faliment. În această împrejurare, calificată în presa britanică drept o «tragedie», «un dezastru de primă mărime», o «catastrofă națională», guvernul a recurs la măsura naționalizării parțiale, asumîndu-și obligația de a finanța contractele militare încheiate de firmă, precum și cele cu parteneri străini (privind de pildă reactorul «Olympus» pentru «Concorde»). Totodată s-a făcut apel la compania Lockheed pentru renegocierea contractului, afirmîndu-se la Londra că, în cazul unui refuz din partea americană, se va renunța la construcția lui RB-211. Naufragiul lui Rolls Royce a avut un puternic ecou în S.U.A. — nu numai la Lockheed, dar și în cercurile oficiale — îndeosebi la Pentagon, printre ai cărui principali furnizori se numără Lockheed. Cu atît mai mult cu cît compania americană manifestă ea însăși de cîtăva vreme semne de criză, iar «afacerea Rolls Royce» a neutralizat în mod practic «o frumoasă subvenție și o nu mai puțin flagrantă derogare de la principiul liberei întreprinderi» («Le Monde»).

Pentagonul — subliniază ziarul citat — «voia cu orice preț să evite dispariția unuia dintre cei mai mari furnizori ai săi și destrămarea echipei de ingineri cu care este obișnuit să lucreze de mulți ani». În această lumină trebuie privit și permanentul contact dintre Casa Albă și Downing Street 10, imediat după ce a fost făcut cunoscut dezastrul de la Rolls Royce, ca și acordarea imediată, de către un consorțiu al băncilor americane, a unui împrumut de 400 milioane dolari firmei Lockheed, credit a cărui garantare, cum anunța ministrul de finanțe John Connally, Administrația intenționează să o supună spre aprobare Congresului. Acest gir oficial american pentru continuarea proiectului Tristar constituie de altfel una din condițiile cerute de guvernul britanic. Într-adevăr, contactele americano-britanice, la cele mai variate niveluri, au dus pînă la urmă la realizarea unui acord între firmele Rolls Royce și «Lockheed» în vederea fabricării mai departe a motoarelor RB-211 — da la prețul de 1,15 milioane dolari (cu 38% mai mult decît prevedea contractul inițial). Londra a acceptat să garanteze o serie de credite în acest scop (aproximativ 200 milioane dolari), cerînd însă ca și Washingtonul să ofere de asemenea asigurări cu privire la viitorul Tristarului. Desigur, soartă definitivă a acestui autobuz aerian depinde în bună măsură de acordarea garanțiilor pe care și le cer reciproc americani și britanicii — la care ar mai fi de adăugat dorința unor companii aviatic americane ce au făcut opțiuni asupra Tristarului de a vedea și compania britanică B.E.A. expriindu-și explicit intenția de a cumpăra acest avion. Da chiar și numai faptul că Lockheed a anunțat că va livra societăților de transporturi aeriene primele Airbusuri «L-101 Tristar» în aprilie 1972, evidențiază încrederea acestor firme în atul prețios pe care-l constituie dependența atît de strînsă de Pentagon, alături de factorul, de asemeni de lo negliabil, al reafirmării «relațiilor speciale» americanc britanice după revenirea la putere a partidului conservator

MAI MULT DECît O BĂTĂLIE TEHNICĂ

Fapt aparent contradictoriu, criza manifestată în ultimul timp în S.U.A. într-un domeniu unde n-a încetat a fi preponderentă de zborul fraților Wright înceace — industri aeronautică — a stîrnit și neliniște, nu numai sentimente de ușurare și satisfacție malițioasă, în Europa occidentală, cur ar fi fost de așteptat, mai ales în condițiile în care țările vest-europene s-au hotărît să înfrunte «sfidarea americană» pe acest tărîm. De fapt însă, neliniștea tocmai în această țară are originea. Căci nu era de așteptat ca americani aflați în această situație, să vadă cu ochi buni Airbusul sa supersonic vest-european. Iată deci cum s-ar putea explca, de pildă, mai sus-amintita condiție cerută de societățile de transport aeriene americane — ca societatea aviatică britanică B.E.A. să se angajeze să cumpere Tristarul. Și ea fost lansată — ce coincidență! — tocmai în momentul în care British European Airways manifesta interes față de «Airbus A 300 B», președintele B.E.A., H. Marking, declarînd

după o vizită făcută la uzinele SNIAS din Toulouse, unde este asamblat autobuzul aerian vest-european: «În urmă cu un an, n-am fost foarte entuziasmați cu privire la acest aparat, dar lucrurile s-au schimbat». Or, se afirmă că respectivul avion franco-vest-germano-olandez — care, potrivit săptăminalului englez Economist, a avut «cea mai dificilă naștere din istoria aviației moderne», datorită îndelungatelor tratative, pertractări de care nu e străină nici Anglia — se află totuși, cel puțin în prezent, într-un stadiu avansat, care-i dă posibilitatea să apară primul «pe piață».

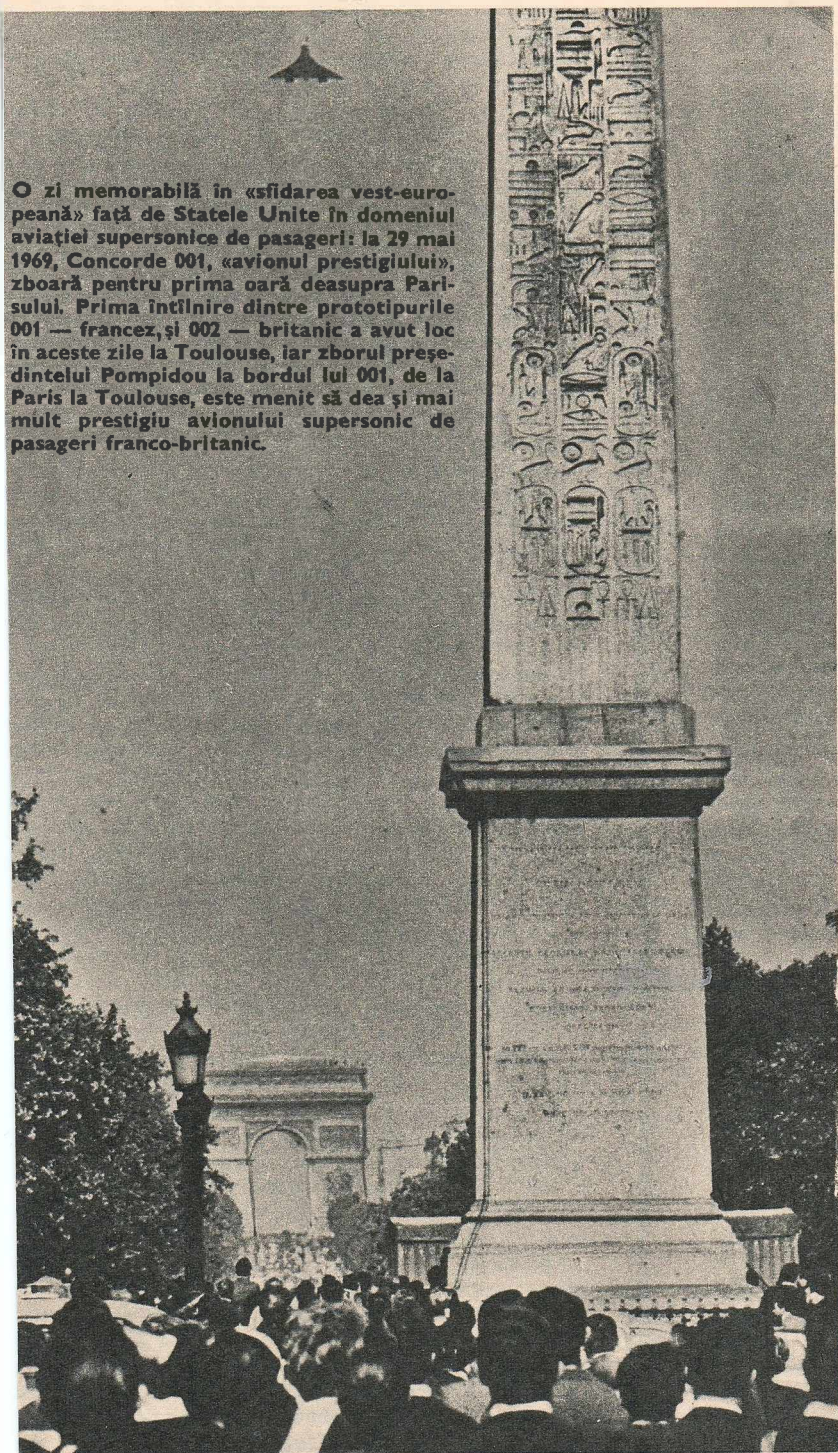
Dacă aceasta e situația în ce privește avionul vest-european de mare capacitate pentru distanțe scurte și medii, nu mai puțin favorabilă — în raport cu aparatul similar american — este situația supersonicului franco-britanic «Concorde», a cărui construcție a fost hotărâtă în 1962 și care după zborurile de probă începute în 1969 va intra în serviciu în 1974. Și totuși — nota Jacques Isnard în *Le Monde* —

«departe de a asigura viitorul avionului franco-britanic, eșecul SST-ului în Statele Unite reprezintă o amenințare virtuală pentru Concorde». De ce? Mai puțin poate pentru faptul că a reaprins polemicele ce s-au făcut auzite în numeroase rânduri asupra acestui avion supersonic de pasageri, oferind adversarilor săi — care afirmă că nu este justificat din punct de vedere comercial și ecologic — argumentul că pînă și americanii au renunțat cînd și-au dat sema de acest lucru, chiar dacă au investit deja 800 milioane dolari din cele 1 300 milioane la cît se ridica proiectul a două prototipuri. Aspectul mai grav îl constituie însă evocarea tot mai insistentă a posibilității ca, invocîndu-se considerentele de ordin ecologic la care s-a recurs și pentru subminarea SST-ului, să se interzică accesul pe teritoriul american și zborul deasupra acestuia a supersonicelor străine. De altfel, un proiect de lege în acest sens, prevăzînd interzicerea accesului avioanelor ce fac un zgomot mai puternic de

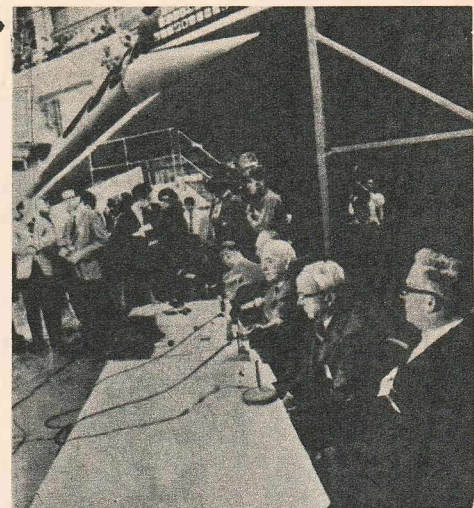
108 decibeli, a și fost depus în Adunarea legislativă a statului New York; or, este știut că zgomotul produs de supersonice nu e mai mic de 118 decibeli. Iar exemplul New Yorkului îl pot adopta și alte state... Ceea ce reține însă în mod deosebit atenția este momentul ales pentru această operațiune și anume tocmai în preajma datei cînd miniștrii de resort francez și britanic urmau să se întâlnească pentru a face bilanțul zborurilor de probă ale prototipurilor 001 și 002, a aborda viitorul comercial al aparatului și a aloca eventualele sume necesare continuării producției de serie. La reuniunea de la 22 aprilie s-a hotărît totuși construirea a încă patru exemplare de serie (ce va mări numărul acestora la 10) și alocarea unor sume pentru aprovizionarea cu materiale necesare construcției avioanelor 11-16. Această hotărîre evidențiază mai mult decît «încrederea celor două guverne în dosarul tehnic care le-a fost prezentat». Este vorba, desigur, și de soarta celor

AVIATICE...LA SOL

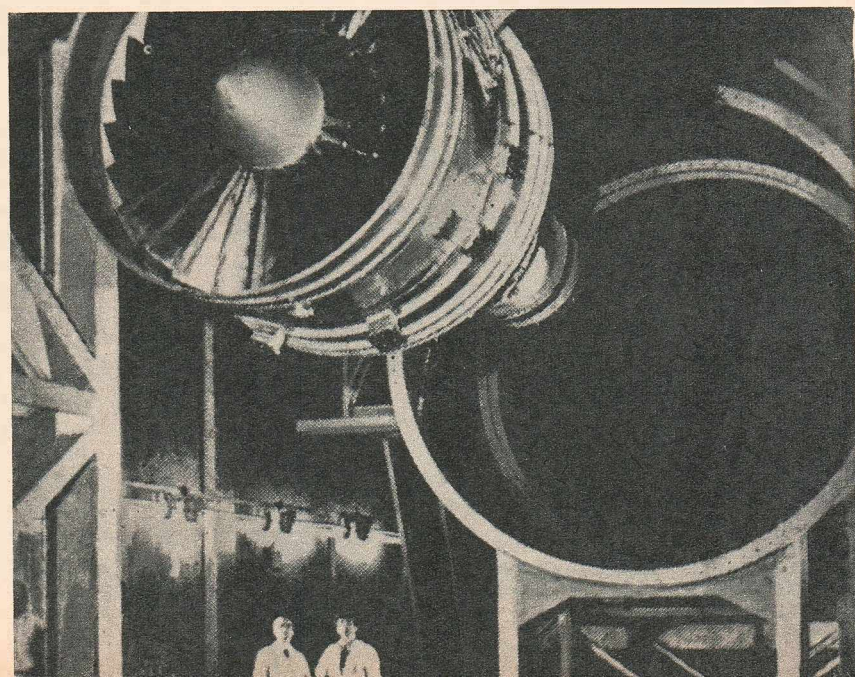
O zi memorabilă în «sfidarea vest-europeană» față de Statele Unite în domeniul aviației supersonice de pasageri: la 29 mai 1969, Concorde 001, «avionul prestigiuului», zboară pentru prima oară deasupra Parisului. Prima întâlnire dintre prototipurile 001 — francez, și 002 — britanic a avut loc în aceste zile la Toulouse, iar zborul președintelui Pompidou la bordul lui 001, de la Paris la Toulouse, este menit să dea și mai mult prestigiu avionului supersonic de pasageri franco-britanic.

Chipurile acestor salariați ai uzinelor Boeing din Seattle, victime ale abandonării proiectului SST, explică, singure, ceea ce presa caracteriza drept «gestul fără precedent» al președintelui Nixon — transmiterea prin difuzoare a convoierii telefonice prin care șeful executivului american adresa președintelui companiei Boeing, aflat împreună cu alți conducători în incinta uzinelor din Seattle, cuvinte de îmbărbătare pentru muncitorii ce urmează să rămînă șomeri după voturile din Congres.

Este parcă de necrezut ca un motor de avion, de pildă acest RB-211, să aducă o firmă celebră ca Rolls Royce în stare de faliment, să agraveze de asemeni dificultățile financiare ale companiei americane «Lockheed» și să arunce prădă șomajului mii și mii de muncitori de o parte și de alta a Atlanticului.

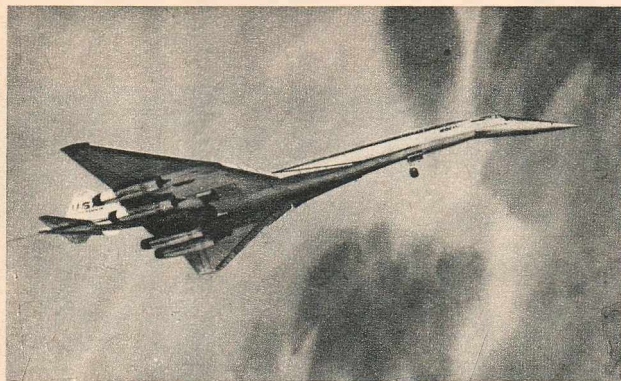

◀ Simbol al «antantei concordiale»: piloții de încercare ai prototipurilor Concorde 002 — englezul Brian Trubshaw (stînga), și Concorde 001 — francezul André Turcat.

INTERFERENTE AVIATICE...LA SOL

50 000 oameni care lucrează pentru «Concorde» de o parte și de alta a Canalului Mincii. Dar este vorba și de o hotărâre politică pe două planuri. Pe de o parte, pentru că «ceea ce a fost la lansare, în 1962, un test al bunăvoinței politice între Paris și Londra și a devenit apoi un vast program de cooperare industrială, evaluat la 11 miliarde franci», dacă acum ar fi bătut pasul pe loc «ar fi avut un efect foarte negativ asupra eventualei lărgiri a Pieței comune» (Le Monde). Pe de altă parte — și aceasta prezintă o importanță cel puțin la fel de mare — «decizia luată în 1962 de a realiza un avion supersonic a fost politică și răspundea unei dorințe de a cuceri o anumită independență față de tehnologia americană». Nouă ani mai târziu, Concorde, numit vreme îndelungată «avionul prestigiului», e pe cale așadar să câștige mai mult decât o bătălie tehnică. Oferind totodată imaginea adevăratului cadru al interferențelor aviatice occidentale în momentul de față.

«Boeing 2707» sau SST—peste 800 milioane dolari rămase numai desene și machete.

Uriașă «pasăre» este cea mai importantă realizare a constructorilor sovietici de avioane: «TU-144» — avion cu reacție pentru pasageri (120-130 locuri, 2 500 km/h, 20 000 m altitudine), al cărui prim zbor de încercare peste bariera sonoră a avut loc înaintea celui efectuat de prototipul francez «Concorde». Poate și avansul lui «TU-144», ca și dorința de a nu ieși din cursa supersonicelor, mai ales când SST pare inmormintat, a determinat ca la recenta întâlnire a miniștrilor francez și britanic să se dea «cale liberă» construcției de noi exemplare de serie ale avionului «Concorde».

cronică satirică

de Teodor MAZILU

TEMBELISM

X e, într-un fel, simpatic, în orice caz, are prestigiul unui om simpatic. E drept că a tras ca la galere pentru această faimă, dar pînă la urmă a brodit-o. Tot ce a reușit în viață, de la soție pînă la apartament, de la anecdote i se trage...

Nu e de loc ușor să fii simpatic. Nimeni nu se naște cu risul pe buze. X are grijă să se aprovizioneze cu anecdote cu seriozitatea cu care alții se ocupă de proviziile de iarnă... Așa că de câte ori te duci la el acasă găsești, dacă nu o mîncare caldă, în mod sigur o ultimă anecdotă. Te lasă nemîncat, dar te face să rizi în hohote. Cerșește glume în dreapta și-n stînga, îi e teamă ca nu cumva să fie găsit descoperit... Dacă n-are o anecdotă în cap, se simte înfricoșat, dezarmat, nu iese din casă. Anecdota e arma lui preferată... Cu ea obține audiențe, cu ea sucește capul femeilor. Dar desigur că X nu trăiește din anecdote. Din anecdote, oricît de spirituale ar fi, nu se poate trăi multă vreme... O anecdotă la care nu se rîde îți poate distrage cariera. X are o viață sufletească mai bogată. X e cam tembel, asta e cuvîntul nimerit, și n-are rost să căutăm altul. Ce face un tembel de dimineața pînă seara? Nimic... Promite și spune anecdote. X promite de dimineața pînă seara, și, bineînțeles, nu se ține de cuvînt. Nici nu-i trece prin cap să se țină de cuvînt... Important e să promiți, nu să te ții de cuvînt... Chiar dacă nu-i ceri, el tot îți promite ceva. X e, într-un fel, generos; dacă nu dă de la el, de ce să nu promită?

Dacă-i reproșezi că nu s-a ținut de cuvînt, se miră sincer... Ce rost ar fi avut? Ai impresia că X îți se scurge printre degete. Se prelinge și dispore în zare. Dacă se întîmplă ceva grav, se închide în casă și nu vrea să stea de vorbă cu nimeni. Dacă simte că îți s-a întîmplat ceva, te ocolește sau îți face o promisiune foarte caldă.

Dar X stă închis în casă pînă ce trece furtuna... Pe urmă, cînd e vorba de bătut, de mîncat, de flecărit, își face, glorios, stupid, rotofei, apariția.

mapamond '71

de Ioan GRIGORESCU

FACEȚI JOCURILE, DOMNILOR!

Două detalii m-au izbit pîtrunzînd în faimosul cazinou de la Monte Carlo: aspectul funerar al clădirii care, în ciuda exuberanței vegetației mediteraneene din somptuosul parc, se aseamăna mai mult cu un crematoriu de lux decît cu un templu al jocurilor de «noroc»; și faptul că funcționarii și crupierii casei, cei mai informați oameni asupra secretelor hazardului, nu jucau niciodată, chiar și după ce își încetau calitatea de salariați ai tripoului. Nimic din zbaterea spasmodică a neonului multicolor care face din Las Vegas cel mai strident bilci al deșertăciunilor, nici din austeritatea sobră decorată de celebrele pinze ale lui Magritte și de tapiseriile multicolore ale lui Lurçat din cazinoul de la Knokke le Zoute.

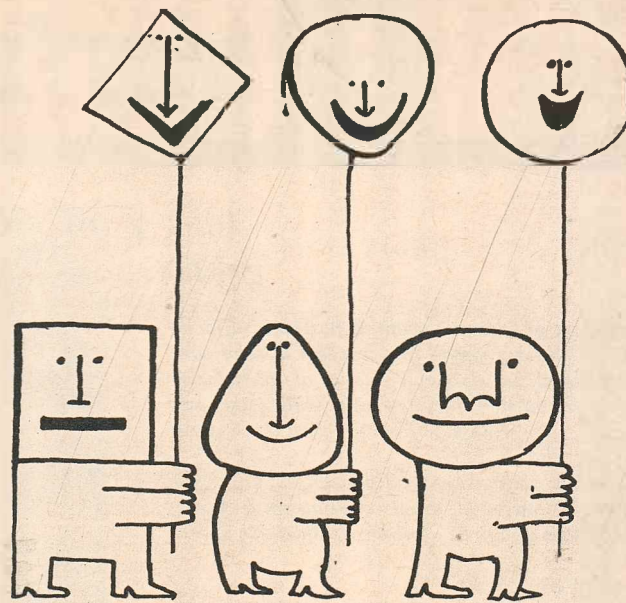
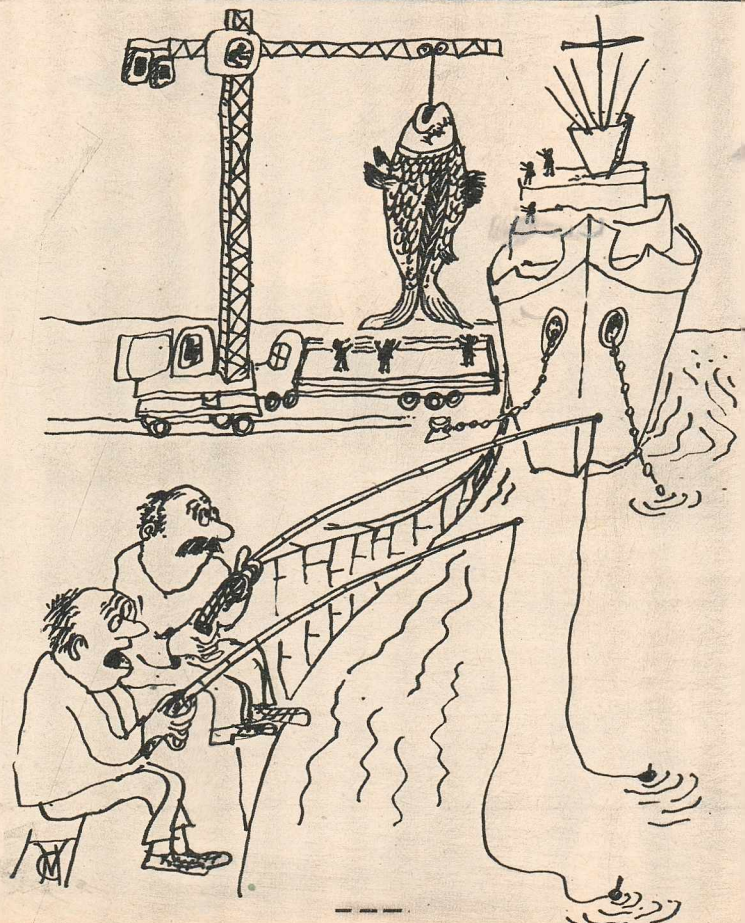
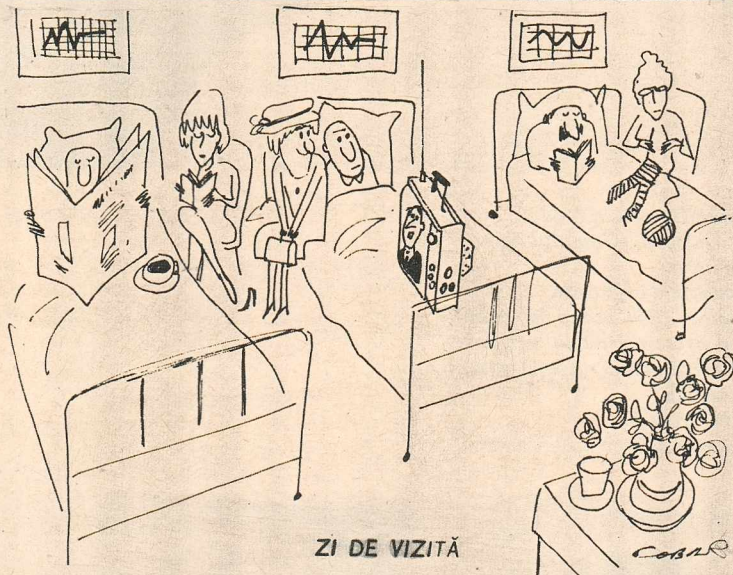
Panoptic funebru, chipuri de ceară, băbet cu coafuri savante și bijuterii urîțitoare, fețe livide, ochi scurși, guși de curcă, mîini tremurătoare, jetoane multicolore sunînd ca oasele, tensiune arterială, pulsuri de preinfarct, guri ca tîrtița de găină și un iz de transpirație parfumată care n-avea nimic comun cu mirosul zdravăn și sănătos al sudoarei. Da, ici-colo, cite un superb exemplar feminin contaminînd cu ardoare viciul, fii de bani gata îmbrăcați de Ted Lapidus, și o subtilă duhoare de ban nemuncit contestînd falsa zicală că «banul n-are miros». Crupieri sacerdotali, supraveghetori cu ochi de cerber, poliție distinsă dar fermă, greble și lopățele de strîns și împărțit mizele ca niște scărpinătoare de dosuri ce nu mai pot fi ajunse cu mîna... Și secundele acelea de suspense dintre invitația «faceți jocurile, domnilor» și sentențiosul «nimic nu mai cade», țăcănitul bilei jucate de gheara hazardului, teamă, frică, iluzie și deziluzie, încrîncenare mută și suspin de ușurare, gemăt înfundat și țipăt izbucnind numai prin ochi atunci cînd cifra blagoslovită de odihna lacrimii de fildes anunță încă un eșec sau o efemeră izbîndă.

Prea puțini joacă după ureche, adevărata și distinsa clientelă face știință, savante calcule ale probabilităților, și orice băbție care vrea să forțeze mîna destinului înainte ca mirosul de tîmie să-i biruie tîria dezodorantelor nu se așază la masă verde fără carnetul ei de notițe cu filele înșesate de cifre. Supremul principiu al tuturor tripourilor: «Cine mizează acceptă», tinde astfel să fie completat, prin studierea legii hazardului, cu un amendament: «Cine mizează trebuie să calculeze». Numai că, cei care s-au specializat în hazardologii obținînd uneori senzaționale rezultate teoretice, n-au fost niciodată jucători, ci doar contemplatori și filozofi ai jocurilor de noroc. Montmort spunea: «Îndeosebi la jocurile de noroc apare slăbiciunea spiritului uman și înclinația lui către superștiință». Pascal, d'Alembert, Laplace, Henri Poincaré, care s-a ilustrat în știința cifrelor, au sfidat hazardul dar nu l-au proscris; el doar au căutat să împace paradoxul dintre știință și întîmplare prin calculul probabilităților. Ei și-au propus să studieze cu o cit mai mare precizie matematică gradul de probabilitate al unui eveniment intuibil prin aproximație: opus așa-zisei «teorii a șansei». Olandezul Huyghens a încerca printre primii să stabilească raporturile logice în jocurile de noroc, celebrul astronom englez Halley a aplicat calculul probabilităților la viața omului, iar elvețianul Jacques Bernoulli a lăsat la moarte sa o senzațională operă publicată în 1713 sub titlul: «Ars conjectandi, opus posthumum; accedit tractatus de seriebus infinitis».

Băbetul cu sever regim dietetic și cu somnul pe sponă care își zornăie între degetele scheletice fișcurile de oas la Monte Carlo, a studiat cu sîrg prețioase lucrări de vulgarizare ca «Certitudinile hazardului», «Exploatarea hazardului» de Marcel Boff sau cărțile matematicianului Emile Borel: «Probabilitățile și viața» și «Probabilități și certitudini». Se vec însă treaba că nicăieri mai mult decît în acest domeniu «teorie și practică», deoarece, oricît de mare ar fi «cava» (suma pusă în joc), credulul care se aventurează pe panta mesverzi nu termină pînă la urma urmelor decît «decavat». Singurul adevăr valabil pînă astăzi pentru stabiliment rămînd tot din timpul conducerii treburilor cazinoului de cătri François Blanc: «Indiferent ce iese, roșul sau negrul, te Blanc câștigă».

Că norocul e chior, nu mai contestă nimeni. Dar că promotorul cazinoului din Monte Carlo, prințul Charles al III-lea a fost orb, nu știu prea mulți. Iată deci și un caz cînd printre chiori orbul poate fi împărat.

ANDO, COBAR, CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

ODA VESELIEI

1	C	H	I	C	O	T		A	N	T	R	E	N	
2	H	O	H	O	T			E	M	O	T	I	V	E
3	E	R	O	S		A	L	A	J		S	A	M	
4	F	A		T	A	N	A	R		P	E		U	
5	L		S	E	N	I	N		P	O	T	I	R	
6	I	R	A	R		M		V	E	S	E	L	I	
7	I	E	D		B	R	F	I	R	A		A	T	
8		O	I	T	A		A	N	U	T	A		O	
9	V	P		O	R	A		U	N	I	T	A	R	
10	B	A	L	A		M	A	R	I		A	G	I	
11	S	R	O	N	I									
12	E													
13	D													

ORIZONTAL: 1) Ris înfuriat — Veselie molipsitoare. 2) Avalanșă de ris — Rușinate, se fac deseori de ris. 3) Face să «ridă veselă inimioara mea» — Sută veselă — Unchiul de peste Ocean. 4) Față-n față! — Afișează o veselie inerentă virstei — E cu dedesubturi. 5) Suride întreaga fire — Dat peste cap, creează bună-dispoziție. 6) E de-a dreptul comic — Au soare în inimă și zîmbet pe buze. 7) Se prăpădește uneori de ris — Înțepă, dar are și partea ei veselă — Acaț! 8) Și ea poate muri de.. ris — Când Ana era mică. 9) Cinci pe mare! — Depășea kilogramul — Un tot indestructibil. 10) Proverbiul obiect de ris al unui ciob — O lume a... bancurilor (pl.) — Intră-ntr-o pagină! 11) Glume cu țepi — A cunoscut o mare veselie la reîntoarcerea lui Odiseu. 12) Văzute-n roz! — Sufix și creație a lui T. Mușatescu — Piei negre. 13) Ris în fața oglinzii! — Parcul Mioriței — Surisul de lumină al nopților senine.

VERTICAL: 1) Înveselești de licorile

lui Bachus — Omul care zîmbește. 2) Cercul veseliei — Uh fel de ris cu care nu-i de glumit (pl.). 3) Ho! — Nume masculin mai rar — Din capul locului! 4) L-a imortalizat într-un roman pe Ulenspiegel, hitrul erou al Flandrei — Astea-s capricii. 5) Se ține de șotii (fam.) ... — ...și-ți intră-n inimă! — Ascunde mița buclucașă... — ...cel de-aici. 6) A antrena, a înveseli — Aproape la bucurie și necaz (fem.). 7) Cerbul... entuziast — Jumătatea tatii! — Cuprinse de bucurie! 8) Acesta îți alungă zîmbetele... — ...dar acestea seamănă bună-dispoziție (atenție la măsură, însă!). 9) Ion stă cu capu-n jos! — Hora pe alese și pe sărutate. 10) Tețe! — Scumpi la vorbă și la zîmbet — O fără fără cap și fără coadă! 11) Cascada veseliei — Un ac între doi cai! 12) Eterna ispită — Cîntec vesel de cosași — Ospete prietenești. 13) Surisul Giocondei (pl.) — Servește!

Sofia BUCURESCU

Cuvinte rare: SADI.

Dezlegarea jocului «FLORI», apărut în numărul trecut

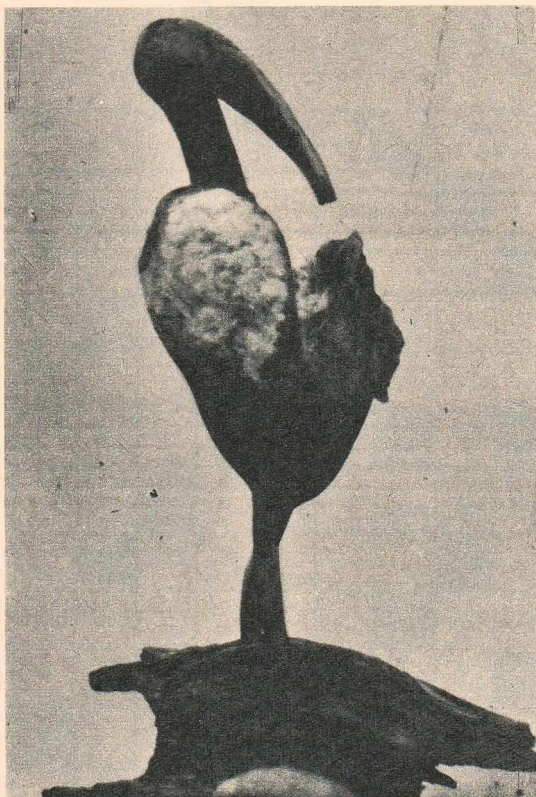
ORIZONTAL: 1) VIOLETA — ALEE. 2) IN — ANEMONE — M. 3) SULF — COCOSEI. 4) ITA — C — ROD — LN. 5) NITURI — LICEE. 6) LALELE — NINS. 7) IA — EPOCA — MAC. 8) R — LI — NISIP — U. 9) II — UTA — AL — F. 10) SOARE — PLOAIE. 11) ÎNVINGĂTOARE.

nu-i ►
grabă

Deși deceniul al optulea al secolului nostru se află de-abia la primii săi pași, simțul de prevedere al celor care grijuliu veghează la destinul estetic al podoabelor capilare și renovărilor faciale (mai mult sau mai puțin generale) ale urmașelor Evei are încă de pe acum în vedere... secolul XXI!

Iată cum vede, în această perspectivă istorică, un «inspirat» coafor-cosmetician spaniol aranjamentul facio-capilar al frumoaselor de dincolo de bariera anului 2000.

Noroc că pînă atunci mai e!

◀ dacă
așa
vrea
maica
natura...

Colegul nostru Bartha Árpád, fotoreporter la ziarul «Cuvîntul nou» din Sf. Gheorghe, ne trimite imaginile alăturate sub titlul comun «Din lumea lemnului». De la naivul grotesc pînă la sofisticat, iată cum încearcă mama noastră natura procedee artistice, întocmai cum o face și creația ei cea mai desăvirșită — omul.

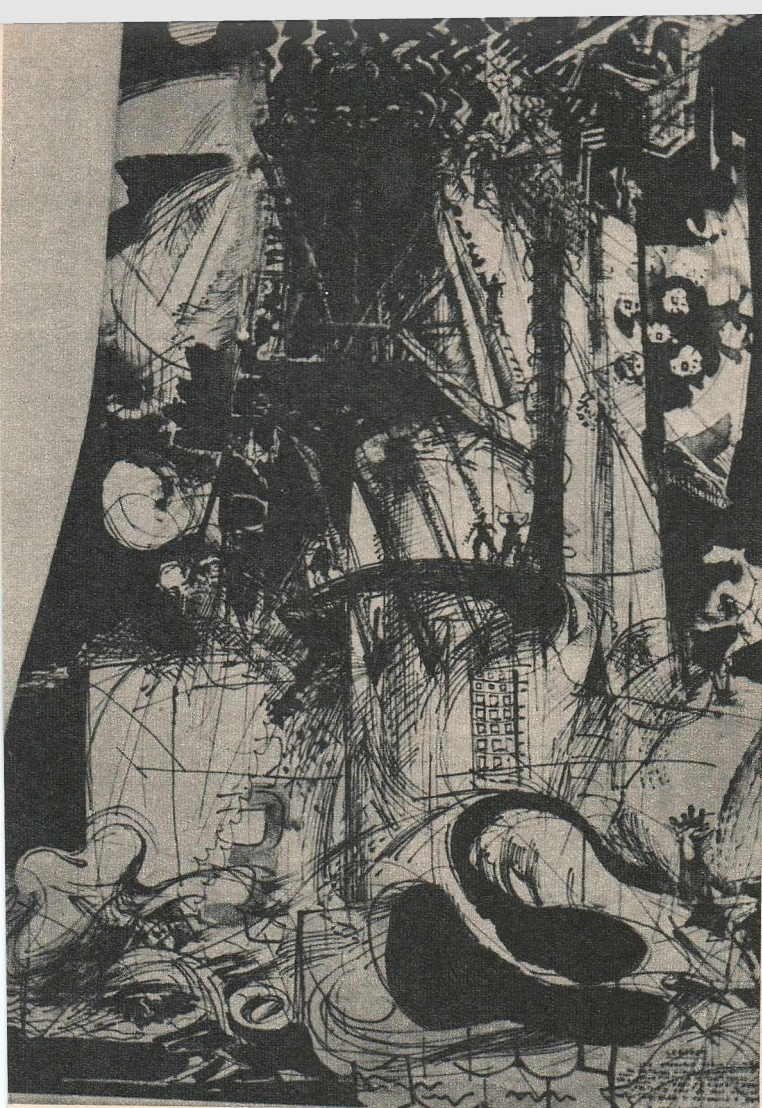

sacru ►
și
profan...

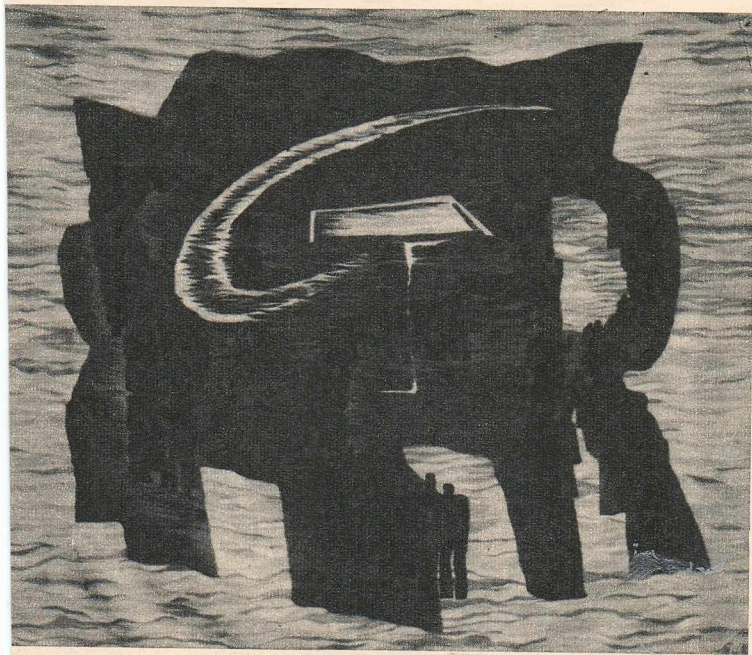
S-au întilnit în Piața Sf. Petru din Roma. Întimplător, firește. Prilej, totuși: pentru bisericile fete să mediteze la cele lumești, pentru tinerele signorine să mediteze la cele sfinte. Și pentru fotoreporter, să scoată un instantaneu nostim.

ISTORIE ȘI CONTEMPORANEITATE

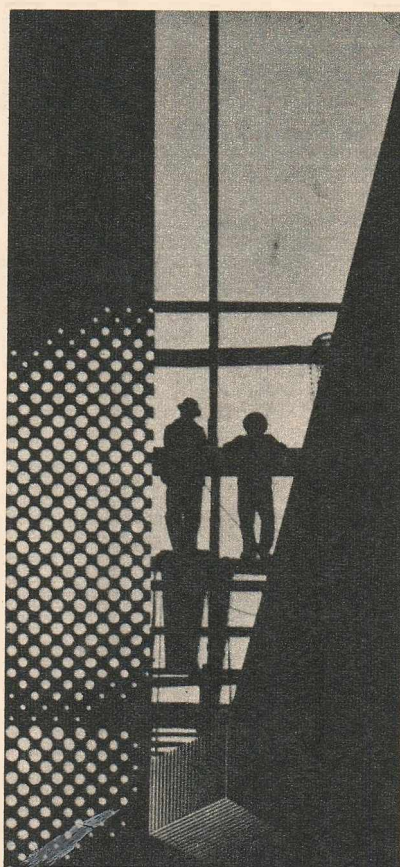

PETRAȘCU MARIANA — Baraj II

ZINCZY MAGDA — Partidului (tapiserie)

TRESCU CORNELIU — Șantierul naval-Oltenița

STOICA RADU — Oameni

Niciodată în ultimele decenii lumea artistică românească n-a fost reprezentată printr-o expoziție de asemenea amploare ca cea dedicată semicentenarului. Artiștii tuturor generațiilor, de la maeștri unanim recunoscuți și apreciați, nume de care se leagă opere reprezentative ale artei plastice românești, cum sînt Dumitru Ghiață, Al. Ciucurencu, Corneliu Baba, Ion Jalea, Henri Catargi, Oscar Han, Ion Irimescu, Vida Gheza ș.a., sînt prezenți cu lucrări care confirmă strălucirea artei lor, după cum generația de mijloc, mai activă ca oricînd, exprimînd marile și profunde mutații ale artei contemporane, imprimă acestei expoziții naționale o atmosferă de modernitate și inovație, tendință la care participă activ prin viziunea lor, adeseori îndrăzneată, cei mai tineri artiști. Expoziția demonstrează încă o dată climatul creator, deplina libertate a artistului de a se exprima în maniera sa proprie, cu toată sinceritatea; la o privire de ansamblu, diversitatea de stiluri este ușor de recunoscut.

O expoziție omagială nu putea să nu vorbească, în forme și culoare, despre istorie. Evocînd istoria, imaginile ne amintesc de evenimente și oameni. E realitatea cuprinzătoare a unei jumătăți de secol și, implicit, o evocare a spațiului românesc cu tradițiile lui revoluționare. Astfel, prin lucrările lor creatorii aduc un vibrant omagiu luptelor pentru emanciparea socială și națională și uriașului efort pentru dezvoltarea societății socialiste.

Un întreg arsenal de modalități a fost pus în slujba cuprinderii și descrierii societății. Portretul se reîntoarce, adeseori, la personajul concret (I.C. Frimu, Vasile Roaită, Lucrețiu Pătrășcanu, dr. Petru Groza, N. Titulescu ș.a.) sau prezintă simbolic pe eroii anonimi ai atîtor evenimente contemporane. Reîntoarcerea la eveniment fertilizează imaginația prin evocarea unor momente din lupta clasei muncitoare și a comunistilor în perioada ilegalității, narațiuni în care poetica culorilor e menită să reveleze emoția și eroismul unor zile nemuritoare.

Dacă trecutul eroic e evocat patetic, prezentul e un vast spațiu pe care creatorii îl explorează direct, adesea cu claritatea și pasiunea documentaristului care descoperă în realitatea cotidiană imagini capabile să declanșeze emoția. Expoziția înfățișează o multitudine de momente din activitatea oamenilor muncii, adeseori cu o remarcabilă acuratețe, frumusețe plastică și originalitate tehnică, și noul peisaj al țării în ceea ce are el mai semnificativ și mai nou, dar și etern, ca în priveliștile care descriu frumusețile unor regiuni.

Prin caracterul ei cuprinzător, prin imaginile sintetice, prin explorarea vastului spațiu social și spiritual, Expoziția națională de pictură, sculptură, grafică și artă decorativă afirmă cu vigoare o nouă poetică a contemporaneității.

▲ **SABIN BĂLAȘA** — *Prolegomene la viață*

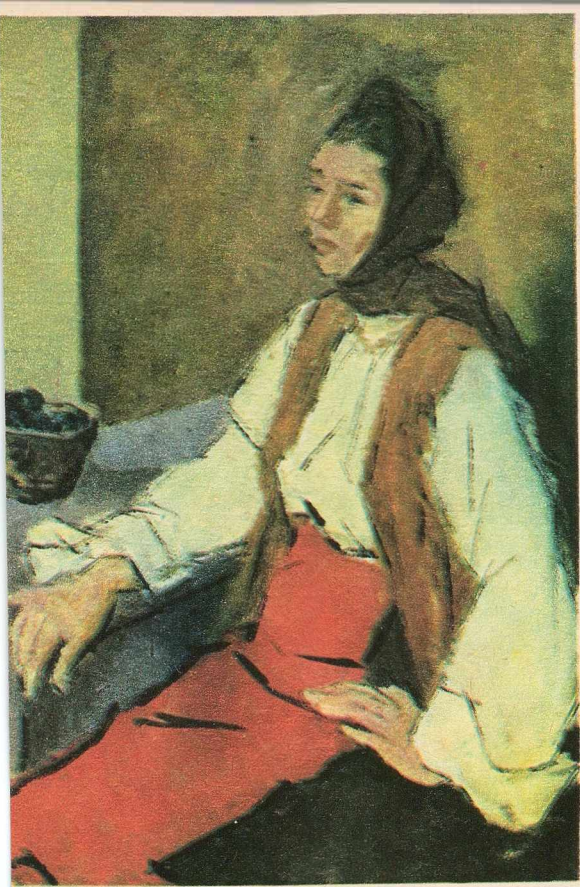

▲ **VIDA GHEZA** — *Sfatul bătrînilor*

▲ **NICOLAE GROZA** — *Rodul*

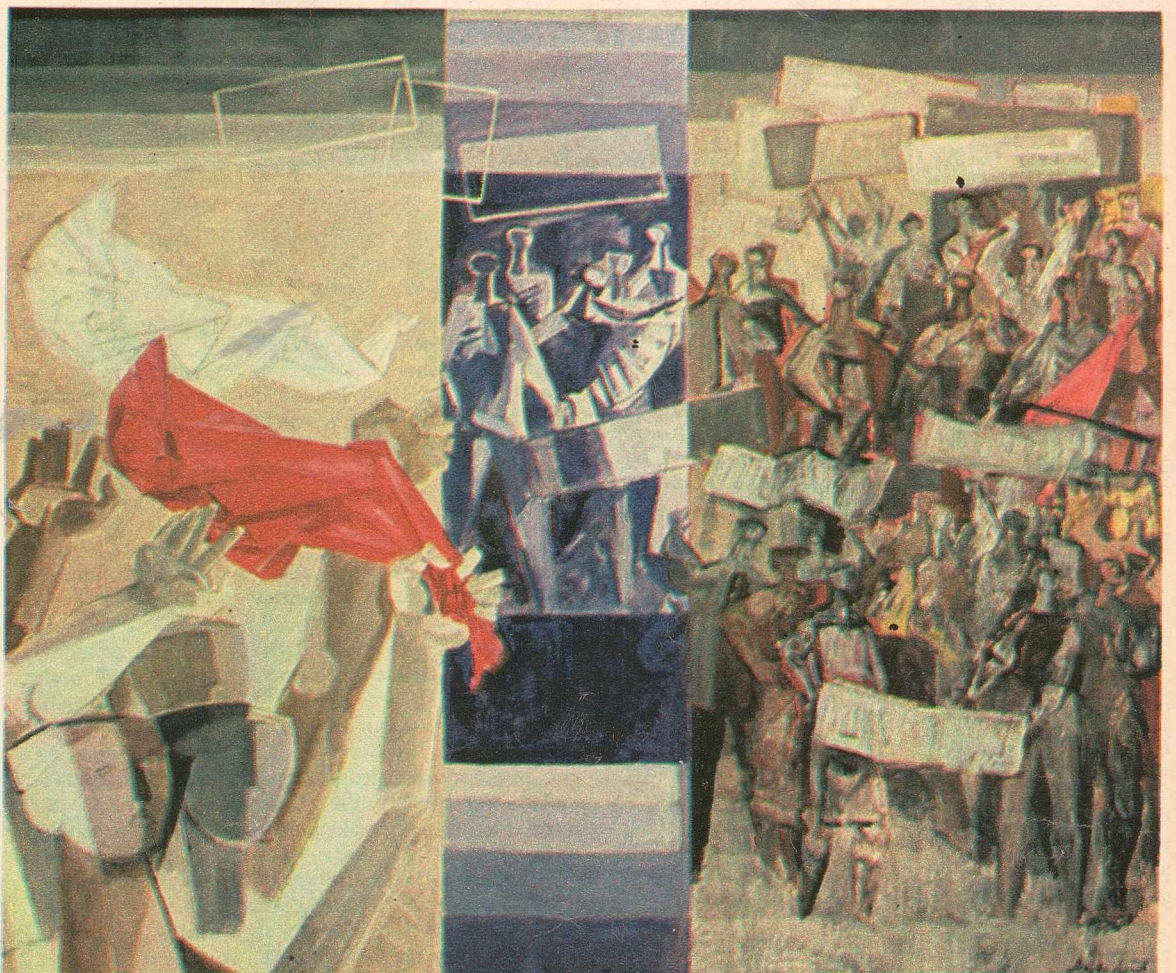
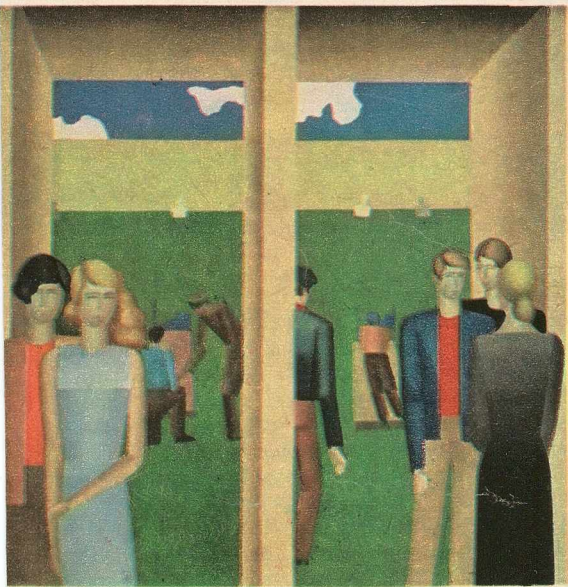
◀ HENRI CATARGI — *Figură*

CONSTANTIN NIȚESCU — *Ilegaliști*

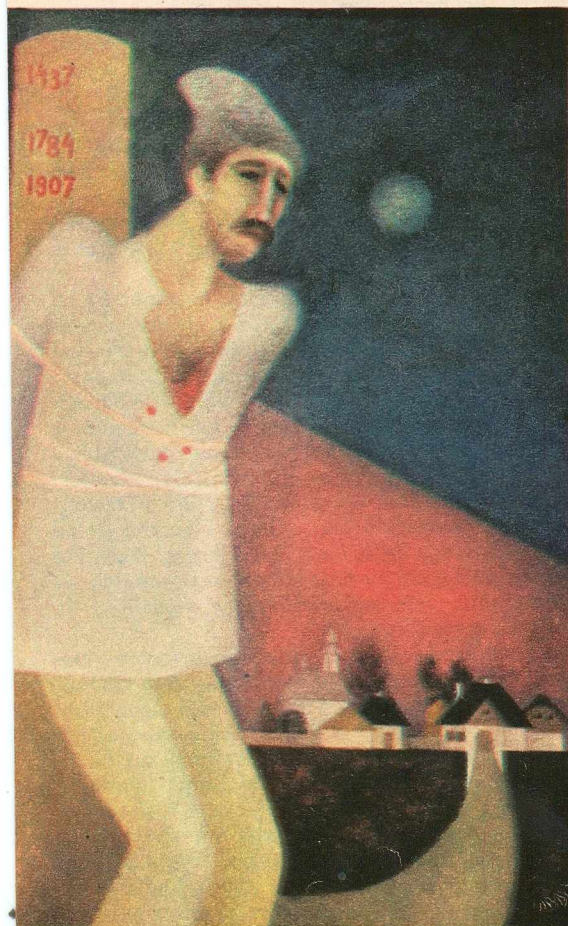

◀ MIHAI RUSU — *Pregătirea tineretului pentru apărarea patriei*

▲ ANDRASSY ZOLTAN — *Valurile pornesc*

◀ ION GRIGORE — *Martir*

PROMISIUNI DE VACANȚĂ

Cînd simți dogoarea soarelui de amiază și, vrînd nevrînd, îți scoți haina din mers pentru că nu se mai poate altfel, e semnul neîndoielnic al vecinătății cu vara. Tranziția se face, deseori — după cum știți — aproape insesizabil. Dacă socotești că în primele zile din mai la mare s-a făcut plajă în toată legea, înseamnă că sezonul estival a și fost inaugurat. Oficial, neoficial, dar de fapt a început. Deci, oricît am fi de neatenți la trecerea dintr-un anotimp în altul, iată că vacanța nu mai poate rămîne o preocupare vagă, de perspectivă. Își impune dreptul unei rezolvări imediate. Așa că, tentînd să vă fim de folos la definitivarea planurilor dv. de vacanță, vom trece în revistă cîteva ispite, în premieră, pregătite pe litoral sau în alte zone turistice din țară:

Firește, ca la orice reîntîlnire așteptată cu nostalgie un an întreg, veți vrea să redescoperiți locurile familiare ce v-au încîntat zilele trecutei vacanțe. Sperăm însă că nu vă veți refuza totuși bucuria surprizelor. Peisajul noilor stațiuni din zona Mangalia — Saturn, Venus, Olimp — s-a modificat prin apariția altor 22 de hoteluri cochete, care-și așteaptă cei dintîi oaspeți, cu arome proaspete de casă nouă.

Chiar dacă ați hotărît «odată pentru totdeauna» că localul cutare este cel mai agreabil dintre toate, cine știe dacă nu cumva în această vară vă veți modifica... sentința. Fiindcă litoralul vă poartă să apreciați estetica și bunele servicii ale altor 29 de restaurante noi.

În afara bagajului specific pentru vacanța la mare, vă sugerăm să vă procurați toată recuzita de rigoare pentru travestirea în piei-roșii (să zicem).

Inițiativa dv. poate să scoată la iveală și idei mai bune, nici vorbă. Oricum, n-ar fi lipsită de interes o costumație adecvată în răstimpul dedicat încercării virtuților de arcaș: la Jupiter vă așteaptă un teren de tir cu arcuri și tolbe cu săgeți. Bineînțeles, sugestia noastră privitoare la costumație a fost o glumă nevinovată. Și totuși nu-i cîtuși de puțin dezagreabil să te joci de-a plimbările de epocă (vă amintiți caleștile aurite trase de cai albi pe aleile marine ale anului 1970?), sau de-a Winnetou, sau de-a campionul mondial la șah. Nu, nu rideți. Orgoliul șahiștilor de mare talent va putea să triumfe nestingherit. Tăcuta întrecere care se desfășoară între doi parteneri ambițioși, în fața măsuței, e urmărită cu mai mult sau mai puțin interes de către curioși sau suporteri. Acest joc inteligent și pasionant are însă toate șansele să se transforme în adevărate spectacole la toate stațiunile litoralului românesc, grație inaugurării terenurilor de maxișahuri. E drept, pe lîngă solicitarea minții vă va fi pusă la încercare și puterea brațelor, pentru bunul motiv că nebunii sau reginele ating înălțimea de jumătate de metru. Ce să-i faci, notorietatea cere eforturi!

Dacă inspirația vă dictează să schimbați apa sărată a mării cu înotul în piscine, să știți că adresele noi sînt «Riviera» și «Patria» — Mamaia, «Flemingo» — Eforie-Sud, plus altele trei, în funcție de vrednicia constructorilor.

Apropo de jucatul de-a... Deși sînteți în vacanță la mare, vă puteți da iluzia că vă aflați în Vrancea ori Maramureș. Asta depinde, bineînțeles, de fantezia dv., dar mai ales de a mesagerilor fiecărui județ,

care vor deschide pe litoral chioșcuri cu fel de fel de articole artizanale din zona respectivă. În cazul cînd sînteți niște incurabili realiști și nu vreți să vă păcăliți cu iluzii, de la mare puteți face excursii «de-adevăratelea» pe Valea Prahovei, în Deltă sau la mănăstirile din nordul Moldovei.

Între ispitele noi ale vacanței la mare trebuie să figureze, desigur, și urmărirea de aproape a inteligenților și grațioșilor delfini (la Mamaia se află pe terminate construcția unui... delfinariu). Transformarea lacului Siutghiol în bază nautică, unde alegerea se poate opri de la bărcile cu rame pînă la șalupele

de Viorica CIORBAGIU

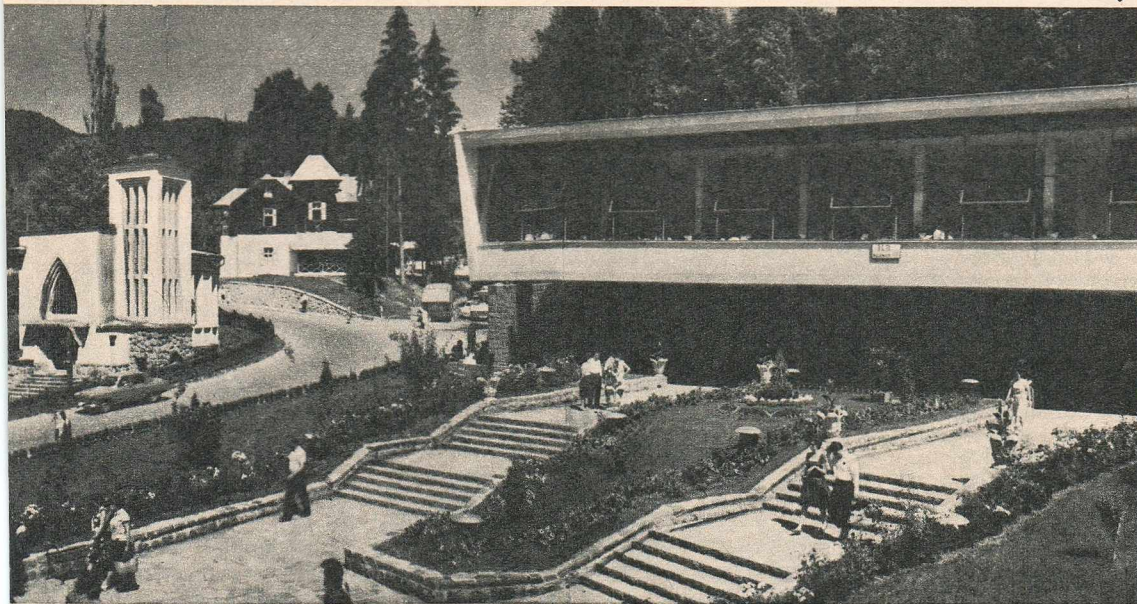
rapide, presupunem că este și ea o tentație. Și, cunoscută fiind setea imperioasă care nu cruță pe nimeni în timp de arșiță, mai cu seamă sub reflexele nisipurilor aprinse de soare, am fost asigurați că în toate stațiunile vor funcționa berării (cu bere din belșug!?).

Amatorii de munte sau de zone premontane au de ales între numeroase variante. Cele patru teleferice de mare capacitate și viteză de la Poiana-Brașov și Sinaia oferă posibilitatea zborului peste piscuri sau a trecerii domoale prin platourile Bucegilor. Dacă stăm să socotim bine, nu există regiune a țării care să nu ofere interes pentru o vacanță agreabilă. De aci și construirea numeroaselor hoteluri turistice, cum sînt: «Gorjul»-Tg. Jiu, «Traian»-Brăila, «Tîrnava»-Odorhei, «Ciucaș»-Tușnad și, pe curînd, «Posada» de la Curtea de Argeș. Agențiile județene de turism au latitudinea — și obligația — de a organiza cele mai atrăgătoare modalități de odihnă și agrement.

Ați observat probabil că în josul rubricii de «Memento» ziarele inserează o mențiune: «Nu răspundem pentru eventualele schimbări din programul spectacolelor». Este, într-un fel, și cazul nostru: «Ispitele» despre care v-am vorbit mai sus ne-au fost furnizate de către cei care se ocupă anume de organizarea vacanței noastre de vară. Cît și cum se vor adevăra aceste promisiuni, asta rămîne de văzut. Deocamdată sîntem, fără rezerve, optimiști. Vă promitem însă că o dată cu dv., curînd adică, vom merge și noi «la fața locului» ca să ne convingem de autenticitatea promisiunilor.

arele complex lacustru de la gurile Dunării, aici, în
 țăria nesfârșită a stufului și a plaurului plutitor,
 sosi și anul acesta zeci de mii de turiști români și
 ni. Pentru pescuit, vânătoare și excursii sau pur și
 simplu de dragul tradiționalei ciorbe pescărești.

Sezonul în stațiunea Sovata durează un an dintr-un an.
 Dar cum vara este un anotimp distinct pentru vacanțe,
 o dată cu primenirea decorului natural gospodării
 stațiunii s-au ostenit să fie și ei la înălțime...

Descătușat de ceața impenetrabilă care-l învăluie mare
 parte din an, Ceahlăul își recâștigă amatorii de ascen-
 siuni.

dialog cu cititorii

de H. DONA

Într-o scrisoare inimoasă, cititorul **Vasile Pălănceanu** din Ploiești își exprimă entuziasmul pe care l-a resimțit citind expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la adunarea solemnă închinată semicentenarului partidului. Prezentarea perspectivelor dezvoltării României în viitoarele trei decenii îl determină pe tov. Pălănceanu să ne adreseze o întrebare: când se va putea spune că țara noastră a intrat în rindul statelor deplin dezvoltate din punct de vedere economic? La o asemenea întrebare nu e ușor de răspuns: o dezvoltare înaltă înseamnă și o dezvoltare extrem de complexă și deci însumează factori foarte diverși, aflați în conexiuni diferite. În expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu sînt schițate trăsăturile esențiale ale unui asemenea nivel de dezvoltare: «**Ne propunem ca pînă în anii 1985-1990 să creăm o industrie puternică, la nivelul tehnicii și științei moderne, o agricultură intensivă de mare randament, să obținem în toate domeniile o creștere substanțială a productivității muncii, astfel încît România să ajungă la nivelul statelor dezvoltate atît în ce privește producția și venitul național pe locuitor, cît și condițiile de viață ale populației.**» În afara cifrelor orientative cuprinse în expunerea secretarului general al partidului este, desigur, dificil să dăm astăzi detalii concrete, precizări amănunțite. E nevoie pentru aceasta de studii aprofundate; nu există, doar, un barem general aplicabil, care să marcheze intrarea unei țări în rindul statelor celor mai dezvoltate. Trebuie să se țină seama, printre altele, de mărimea țării respective, de rezervele ei de materii prime, de încadrarea ei în diviziunea internațională a muncii, de ponderea diferitelor sectoare de producție și servicii, de participarea acestor sectoare la crearea venitului național, de dinamica dezvoltării ramurilor de vîrf (a celor care materializează ultimele și cele mai esențiale cuceriri ale științei și tehnicii) etc., etc. De o mare importanță este și dezvoltarea echilibrată a economiei; în zilele noastre cunoaștem situația unor țări, cum e de pildă Japonia, care înregistrează una dintre cele mai ridicate rate de creștere a producției industriale din lume, dar în care creșterea consumului se face mult mai lent, în timp ce în alte țări chiar dezvoltarea industrială e inegală: succese considerabile în ramurile de vîrf și serioase rămîineri în urmă în producția bunurilor de consum. E imposibil de stabilit un singur criteriu care să definească dezvoltarea; altădată producția de oțel era considerată un asemenea criteriu, dar astăzi, deși oțelul — și mai ales cel nobil — păstrează o imensă importanță, proclamarea lui drept criteriu fundamental ar fi cel puțin neștiințifică. Unii economiști atribuie acum locul principal ordinarilor, alții organizării științifice a producției și repartiției. Adevărul este că, așa cum am arătat, trebuie să ținem seama de o multitudine de factori. Studiile de prognoză care se inițiază în țara noastră vor aduce, fără îndoială, clarificări esențiale în ce privește direcțiile de dezvoltare ale economiei noastre naționale.

O altfel de întrebare primim din partea tînărului cititor **S. Manolescu** din Piatra Neamț. Dumneasa ar dori să publicăm o listă «completă» de lecturi esențiale, «indispensabile» pentru orice tînăr care ar vrea să-și formeze o solidă cultură literară. Mărturisim că nu ne-am putea asuma răspunderea întocmirii unei asemenea liste. Formarea unei culturi literare durează toată viața și ea presupune nu numai lecturi, ci și însușirea unor criterii tot mai sigure în sesizarea și interpretarea fenomenului artistic.

În orice caz, îl sfătuim pe tînărul nostru corespondent să nu neglijeze lecturile indicate de școală; chiar dacă mai tîrziu va găsi motive pentru a critica selecția făcută de manuale, ea constituie totuși o temelie solidă și care nu poate fi ocolită. La baza lecturilor trebuie pusă literatura română clasică și contemporană. Nu există cultură în vid, și pentru noi esențială este literatura poporului nostru. Acordînd toată atenția cuvenită clasicilor, prietenul nostru ar trebui să se preocupe în mod deosebit de operele contemporane: ele răspund, cum e și firesc, într-o măsură mai deplină întrebărilor și problemelor care ne frămîntă, și astfel, prin intermediul lor, dialogul literatură-cititor (susceptibil de a fi extins mai tîrziu și spre celelalte zone) se poate institui mai lesne și mai rodnic. Dincolo de orice liste și «obligativități», un autentic iubitor de carte va lăsa poarta deschisă și pentru întâmplare, pentru neprevăzut. Există momente în viață cînd avem nevoie de anume cărți, care poate nu se găsesc incluse în tabelele general-valabile și pe care hazardul, o recomandare prietenească ni le poate aduce sub ochi. Și apoi, o carte cheamă pe alta, stîrnește interesul de a cunoaște mai mult dintr-un anume autor, dintr-o anume școală. O listă eficientă de lecturi este aceea care ține seama și de preferințele, înclinațiile fiecăruia dintre noi, de întîlniri spirituale situate eventual și dincolo de domeniul strict limitat al literaturii.

Dar prea multe sfaturi obosesc și strică. O ultimă recomandare doar: încă din anii tineri trebuie păstrat timp și disponibilitate și pentru recitiri. Un om care nu se întoarce încă o dată și încă o dată asupra cărților fundamentale, nu va fi niciodată cu adevărat cult.

Zilele Pukcionului sînt lungi, neobișnuit de lungi. Nu se măsoară cu severe cronometre. Aici, soarele răsare mai devreme ca oriunde, dar lumina lui stăruie parcă mult timp după asfințit. Peticul de pămînt coreean răsărit din spuma mării și desfășurat ca un covor imens spre înălțimi a avut — se spune — dintotdeauna un pitoresc aparte, dar nu totdeauna frumusețea inefabilă a peisajului a fost aici și mărturia rodniciei solului. Un pămînt arid, pietros, zgîrcit la culme, a irosit, milenii în șir, imense energii solare și umane, rămînînd încremenit și sărac, undeva la «capătul lumii».

Destinul paradoxal al Pukcionului, situat cu fața la Golful de Est, nu este un caz izolat în nordul peninsulei coreene. După cum metamorfoza lui spectaculoasă — și relativ recentă — într-o zonă a recoltelor de aur nu poate fi explicată decît ca parte integrantă a marilor transformări ce au avut loc în ultimul păttrar de veac pe întreg cuprinsul Republicii Populare Democratice Coreene.

Am descoperit Pukcionul într-o zi cu soare greu, la ora cînd hambarele deveneau neîncăpătoare pentru recoltele bogate. I-am cunoscut de aproape, la ei acasă, pe stăpînii pămîntului supus voinței lor. Și am înțeles că această voință, dublată de o uriașă doză de hărnicie și dîrzenie, a fost capabilă să redimensioneze timpul, conferindu-i o nouă unitate de măsură. Zilele lungi ale Pukcionului mi-au apărut astfel în noua lor ipostază ca zile pline de faptă împlinită.

Într-o casă primitoare, cu acoperiș de pagodă, am sorbit tradiționalul ceai coreean, avînd ca gazdă un om de ispravă: tovarășul Li Ion, președintele vestitei ferme cooperatiste «Munhua». Vorbea despre ogoarele din jur ca despre viața sa. Și vorbea despre

destinul său ca despre viața orezăriilor de pe țărnul mării și a livezilor de pe deal. Din tot ce spunea prietenul Ion răzbătea o adîncă dragoste de glie, un sentiment de legitimă mîndrie pentru înfăptuirile din Coreea populară. Războiul a fost cumplit dar a fost depășit. Viața și-a reluat fluxul normal. Ion și alții ca el, oameni crescuți de partid, au învățat să prețuiască timpul și să-l calculeze nu în ani, ci în zile, în ore, în minute. «Sînt 9 000 de zile de la eliberarea Coreei». Iată un calendar activ, mereu prezent în mintea oamenilor. La fel de prezent ca cifrele scrise și nescrise ale recoltelor obținute la ferma «Munhua», care cuprinde patru mari comune din regiune. Vechile sate sărace s-au unit în ferma cooperatistă prosperă. Foștii argați ai moșierilor care dețineau cîndva 95% din pămîntul cultivabil au devenit stăpîni deplini la Pukcion, ca și în restul satelor nord-coreene. În 1950, cînd s-a abătut urgia războiului, bărbații satului au plecat pe front. Femeile din Pukcion au dat dovezi de eroism, muncind în locul lor, în orezării, în livezi, pe ogoare. În 1953, după armistițiul, a început adevărata renaștere a Pukcionului. Zestrea fermei cooperatiste s-a îmbogățit în ritm accelerat: orezării — 230 ha, livezi — 130 ha, teren arabil — 400 ha. În regiune au început să funcționeze 16 unități industriale mari sau mici, iar agricultura a fost supusă unui intens proces de mecanizare. Satele și comunele sînt aici în întregime electrificate, iar pentru încălzirea sutoarelor de case construite în ultimii ani pentru țărani cooperatiști s-au asigurat rezerve suficiente de cărbune extras din mina Kagon, situată în apropiere. Împădurirea masivă a zonelor înalte și orientarea spre înălțimi a culturilor prin forme originale de terasare au fost puternic stimulate prin sistemul ingenios de irigație cu ajutorul căruia

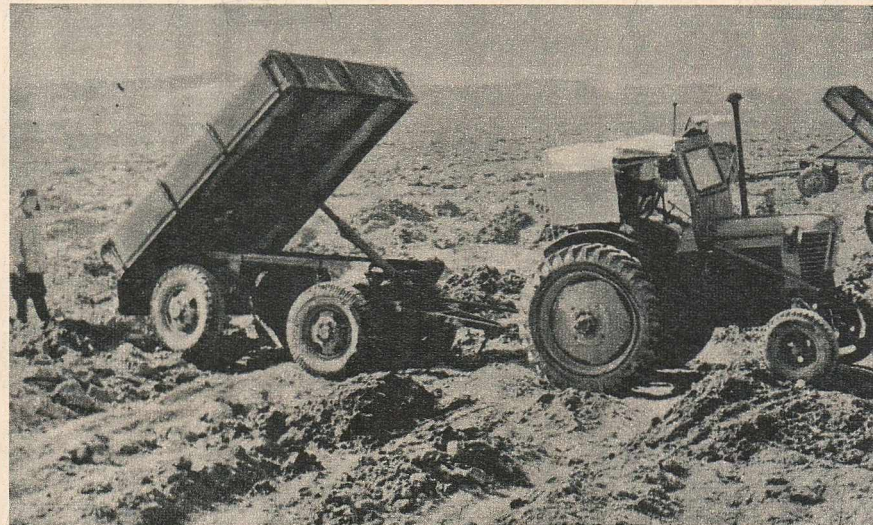
apa este pompată pînă la o înălțime de 300 metri. Și în alte zone ale țării se desfășoară bătălia pentru convertirea pămînturilor, pînă ieri aride, în terenuri cultivabile, dar ceea ce se înfăptuiește în zona Pukcion este considerat cu totul remarcabil, nu numai în raport cu cifra globală de producție agricolă, dar și în legătură cu formele specific locale aplicate de ingenușii țărani cooperatiști din preajma Golfului Coreei de Est.

Președintele Li Ion ne oferă mere și pere de Pukcion. Sînt neobișnuit de mari și arătoase, au o aromă insolită, agreabilă. Aflăm că ferma «Munhua» obține anual nu mai puțin de 50 soiuri de mere; ceea ce spune îndeajuns. Și nu ne mai miră că producția

medie la hectar a ajuns în pomicultură la 25 tone, iar în orezării la 5—6 tone.

Pukcionul, așa cum l-am văzut, ni s-a părut un etalon revelator al agriculturii în plină dezvoltare a unei țări în care, după cum constata recent ziaristul francez Alain Luc, «trei pătrimi din teritoriu sînt improprii pentru agricultură». Același ziarist, într-un ciclu de reportaje despre realitățile actuale din R.P.D. Coreeană, pe care le-a publicat în «Le Monde», redă în termeni sugestivi impresiile sale despre satul nord-coreean: «Peisajul rural oferă spectacolul unei agriculturi dezvoltate. Mici tractoare roșii brăzdează pămîntul. Echipe de femei din cooperative răspîdesc insecticide sau se grăbesc să execute lucrările agricole de

Mecanizare: 80% ▼

LA PUKCION, ÎNTR-O ZI DIN NOUĂ MII

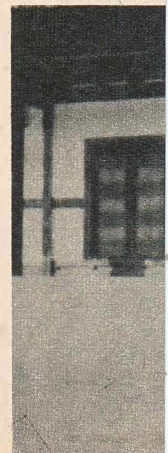
Note de drum din R.P.D. Coreeană

de Dic. BABOIAN

Pukcion — acolo unde voința omului a realizat practic imposibilul. ▲

Un gospodar încercat: Li Ion, președintele fermei cooperatiste «Munhua». ▶

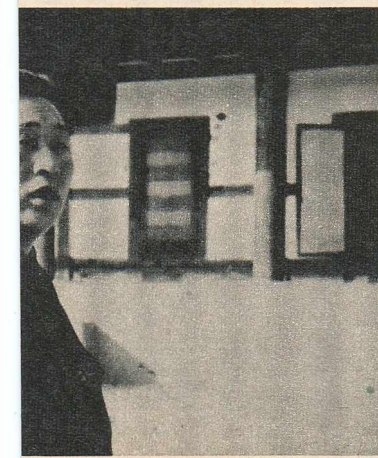
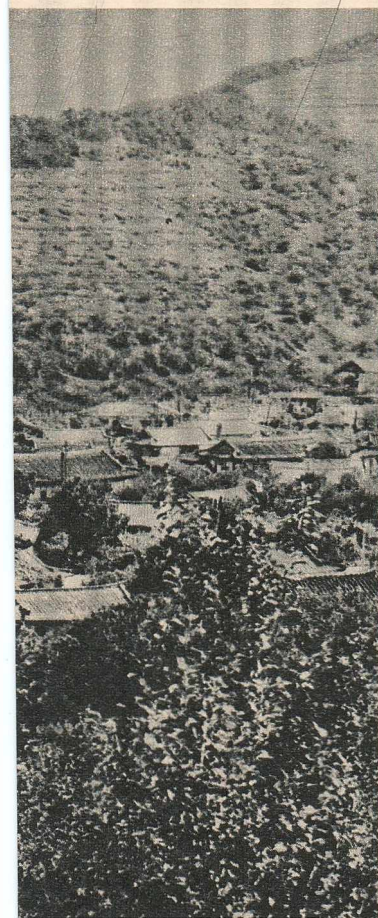
Case noi pentru țărani cooperatiști. ▼

la câteva sute de metri de satele foarte late și chiar cochete. Acoperișurile de f au cedat locul acoperișurilor de sticlă, eselite de câteva dungi de vopsea albă. piii de la sate, tot atât de îngrijiiți ca cei la oraș, merg la școala cooperativei sau cămin».

De departe, ca și de aproape, agricultura .D. Coreene apare în lumina realizărilor incontestabile oglindite în experiența cionului și în succesele obținute în alte iuni ale acestei țări care urcă treptele alismului sub conducerea Partidului Mun-

tr-o zi din cele peste 9 000, Pukcionul a deschis o fereastră spre inima Coreei, care ne leagă o strânsă și trainică prietenie.

sport

de Emanuel VALERIU

PETE

Se știe: sînt unii care caută «pete» în soare și noduri în papură și pentru asta sînt detestați; dar nu de omul de pe stradă, care nici nu prea știe ce-s alea și la ce folosesc «petele», ci tocmai de cei care au totuși o legătură cu producerea acestor «pete» și uneori cu consecințele lor. În ceea ce mă privește, fără a crede neapărat că între aspectele astrale și cele pămîntești există o necontestată legătură, mă simt întristat atunci cînd am prilejul să semnalez astfel de «pete» în viața sportivă.

Am început săptămîna cu o pată care urîtea teribil o prietenie pe care toți am aplaudat-o foarte recent: aceea dintre Ion Țiriac și Ilie Năstase. La ultima lor întîlnire directă de la Madrid, Țiriac a cîștigat destul de net în fața colegului său de echipă națională și imediat «piața» bucureșteană a și început să fabrice explicații. Cam toate aveau următorul calapod: «Ilie s-a lăsat bătut», «Ilie i-a făcut cadou meciul lui Țiri» etc. Vai, ce jalnic, ce rușinos mod de a gîndi! Probabil că cei care au împrăștiat aceste presupuneri în public nu știu prea exact nici ce înseamnă o întrecere sportivă și nici o prietenie adevărată. Le spun acestora că sportivul care poate ceda intenționat o luptă în teren este demn de dispreț și nu de admirație, iar cel care o face în numele prieteniei nu va avea niciodată un prieten adevărat, deoarece acest sentiment complex pretinde, printre altele, și un respect de o mare puritate. Ilie face parte din această categorie. Iar Țiriac nu este omul care să accepte pomeni.

A doua «pată» a săptămîinii a fost furnizată de federația de box: înlocuirea lui Paul Dobrescu cu Calistrat Cuțov pentru turneul european de la Madrid, adică a campionului național din ring cu învinsul său din finale. S-a scris, dar nu atât cît ar fi trebuit, despre acest procedeu pe care unii au încercat să-l justifice (chiar fără argumente prea serioase), iar alții l-au combătut, pe bună dreptate. Împărtășim părerea acestora din urmă, și anume că este profund nesportiv să-l selecționezi pe învins (așa cum s-a procedat anul trecut și la tenis) în locul învingătorului, indiferent de argumente (faimă, apărarea titlului, pașaport deja făcut etc.). În plus, vreau să adaug că și înaintea Olimpiadei din Mexic s-a încercat acest aranjament, tot la box, și că presiunea opiniei publice, redată și de presă, a împiedicat acea injustiție. De asemeni, nu înțeleg de ce cei care țin așa de mult la dreptul campionului... în funcție de a-și apăra centura nu acordă și altora dreptul de a-l ataca între termenele finalelor? Atunci am avea mai multe criterii de selecție și mai drepte.

Ultima «pată» ne-a adus-o fotbalul. Pînă în minutul 88 consideram că ea aparține arbitruului portughez Leite, care a inventat un penalty împotriva noastră. Dar după aceea, văzînd cum tricolorii trag de timp, ca la Guadalajara în meciul cu Anglia, am simțit cum pata se mărește și trece și în tabăra noastră. S-a redeschis astfel o mai veche dispută între conducerea tehnică a «naționalei» și opinia publică, aceea care vrea să-i vadă pe băieți luptînd nu pentru a menține un rezultat nedecis, ci pentru victorie. Nici de data asta soluția adoptată n-a mers. Cînd ne vom învăța oare minte?

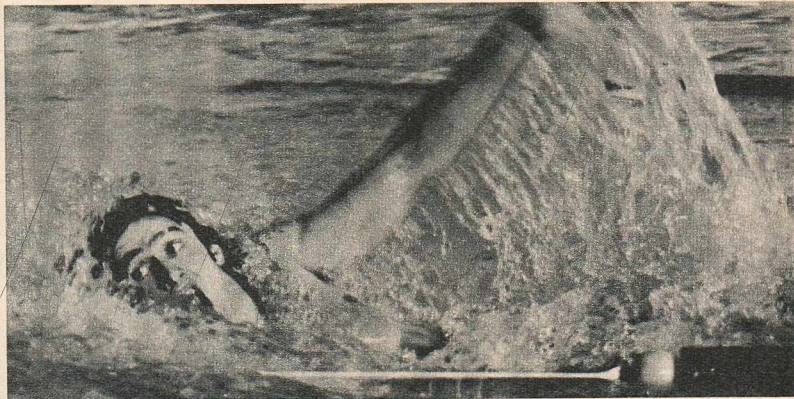
...dar cum pe pămînt fără fotbal viața-i banală, vă prezentăm două instantanee primite din Anglia, în care sînt redată două momente din ultimul meci al echipei «tunariilor», Arsenal, al patrulea team din istoria fotbalului britanic, care a reușit marea performanță de a cîștiga, în același an, Cupa. În prima fotografie: luptă aeriană între P. Storey (stînga, Arsenal) și A. Lindsay (Liverpool), în meciul pentru Cupă, cîștigat după prelungiri cu 2-1 de echipa Arsenal-Londra. Cea de-a doua imagine nu mai are nevoie de comentarii. După cîștigarea Cupei, campionii părăsesc stadionul în aclamațiile zecilor de mii de suporteri și — pentru orice eventualitate — în prezența poliției călare.

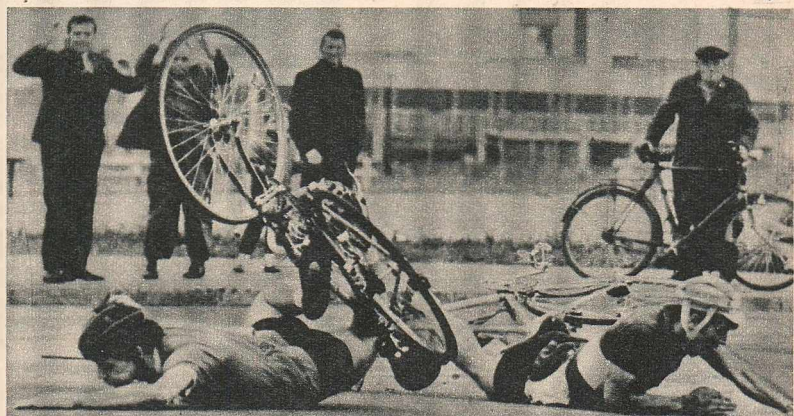
în aer... multă îndeminare, curaj și măiestrie în stăpînirea motocicletei trebuie să aibă un alergător de motocros, deoarece în astfel de curse terenul accidentat constituie poate cea mai grea problemă pe care trebuie să o rezolve alergătorul. Se pare că motociclistul cu numărul de concurs 14, Joel Robert din Belgia, a cunoscut la perfecție toate aceste atribute, deoarece la sfîrșitul cursei de la Payerne (Elveția) el a fost declarat campion mondial de motocros (clasa 250 cmc).

în apă... În toate întrecerile sportive din ultimii ani, reprezentanții R.D.G. s-au afirmat ca elemente deosebit de valoroase, ocupînd locuri fruntașe. La întrecerea de natație cu reprezentativa Angliei, desfășurată nu demult la Coventry, înotătorii din R.D.G. și-au dominat adversarii cîștigînd de o manieră categorică toate probele. Fotografia noastră vi-l prezintă pe Roland Matthes, dublu campion olimpic, campion european și dublu recordman mondial, care, cu acest prilej, și-a adjudecat victoria în proba de 200 m spate, marea sa specialitate.

...și pe pămînt unde se pare că sportivii din fotografie se simt mai puțin bine. Lăsînd gluma deoparte, vă prezentăm un instantaneu din timpul unei curse cicliste din R.P. Ungară, soldată fără accidente. Dar cum aparatul fotografic a fost creat și pentru fotografii fără «zîmbiți», vă rugăm să urmăriți expresia ciclistilor căzuți, precum și a celor patru spectatori de pe margine...

FILME
ROMÂNEȘTI
PE ECRANE

«FACEREA LUMII»

Într-o viitoare enumerare cinematografică a creațiilor în care regăsim anii cruciali din istoria noastră contemporană, «Facerea lumii» își are de pe acum locul. Se află, în filmul lui Vitanidis și Eugen Barbu, adevărul nemutilat de emfază și moralizări vulgare simplificatoare, adevărul capabil să ne amintească tuturor că acel timp în care se alegeau apele de uscat a aparținut, mai presus de orice, oamenilor: celor care prin simpla lor prezență aduceau certitudinea unor transformări fundamentale, celor care au înțeles din mers dialectica istoriei și deopotrivă pe cea umană, cu conștiința că facerea unei alte lumi înseamnă mult entuziasm, încredere, dar și un tribut de durere, uneori neluat în seamă. Ni s-a părut că Gheorghe Vitanidis — cineast iubitor de sobrietate — se simte mult mai în largul său acum, în acest univers al unor ființe care și-au apărut autenticitatea — într-o vreme în care abia se învăța știința de a se deosebi esențialul de neesențial — decît în cel al fastuozității intelectuale.

Filmul urmărește cu egală atenție epoca — momentul dinaintea naționalizării — și răsfrîngerea ei în viețile unor oameni. Destinurile personajelor principale — pe care le apropie, așa cum se întîmplă în orice existență adevărată, nu numai rațiunile istorico-sociale, ci și cele ce țin de accident — sînt raportate la o măsură unică: demnitatea. În numele acesteia, al adevăratei ei înțelegeri, cei care au înțeles mai tîrziu, și cu prețul mai multor chinuri, semnele timpului nu sînt stigmatizați, acei care își acceptă dispariția, nu sînt batjocoriți. Din acest punct de vedere «Facerea lumii» impune cîteva biografii ce invită la meditație: Eva Filipache, fiica unui luptător, tînră crescută în singurătate, atrasă sincer — nu din prealabile calcule materiale — de lumea colorată și luxoasă a proprietarului de cai Manicatide, dar care nu îngăduie nici o clipă umilirea clasei din care face parte; Manicatide însuși, conștient că istoria nu i-a acordat un rîgaz prea lung spre a-și contempla pe săturate averea, caii și un arbore genealogic proaspăt confecționat. Eroina, care traversează amîndouă lumile, atît pe cea care-și privea autodestrămarea cît și pe cea născută sub ochii ei, își împlinește un destin de femeie gata să-și apere dragostea. Eva rămîne egală cu ea însăși în orice împrejurare: frumusețea spirituală, sinceritatea, o anumită eleganță a curiozității sînt constante, fie că se plimbă cu un bărbat bogat, într-o mașină, pe zăpadă (filmată dumnezeiește de Ovidiu Gologan), fie că mătură praful gros de o palmă dintr-un viitor sediu al tineretului. Intreținerea acestei permanente pare a fi linia de forță din jocul Irinei Petrescu.

Personajul său pune în discuție dreptul omenesc de a te înșela, ca individ doritor de fericire. Nevoia de a-și regăsi, în final, prietenul care credea în adevărurile zilei, pe romanticul Mateias («cred în brigăzi, cred în drumuri»), pateticul din timiditate, sau tatăl prins în vîrtejul marilor prefaceri sociale, este, în ultimă instanță, recunoașterea unui eșec îndelung presimțit. Este limpede că centrul de interes al autorilor l-a constituit soarta acestei fete și a celor din imediata sa apropiere. Relațiile ei cu unele personaje sînt desenate cu precizie (tatăl, Matei), în timp ce altele care vin dintr-o zonă netangentă nu mai sînt supravegheate în spiritul cerut de echilibrul filmului: Marinescu, licheluță cu seducții (ar fi și greu să se întîmple altfel, atîta timp cît eroul este încredințat lui Toma Caragiu), oportunistul umil și curtezanul păgubaș interpretat de Matei Alexandru, micile lor

Prima ieșire «în lume» a Evei Filipache (Irina Petrescu).

Manicatide, un personaj complex, interpretat magistral de Liviu Ciulei.

aventuri și lașități — justificabile în întinderea romanului — ocupă uneori un spațiu exagerat în film. Atîta timp cît biografia comunistului Filipache a fost concentrată la maximum iar personalitatea sa se răsfrînge în cîteva atitudini esențiale (semnificative sînt în acest sens prima discuție cu fiica, întîlnirea cu Manicatide, ocuparea biroului fostului patron), atîta timp cît personaje ca Irma sau profesoara de balet au fost succint dar pregnant conturate (meritul este și al actrițelor Marga Barbu și Vera Proca-Ciortea), se putea renunța, credem noi, la unele momente de haz iscate de învîrtelele profitorilor mărunți.

În afara numelor amintite pe parcurs, filmul a oferit șanse bogate lui Colea Răutu, Virgil Ogășanu și — după atîția ani — lui Liviu Ciulei, amintindu-ne încă o dată cît de mult este datoare cinematografia noastră marilor săi actori.

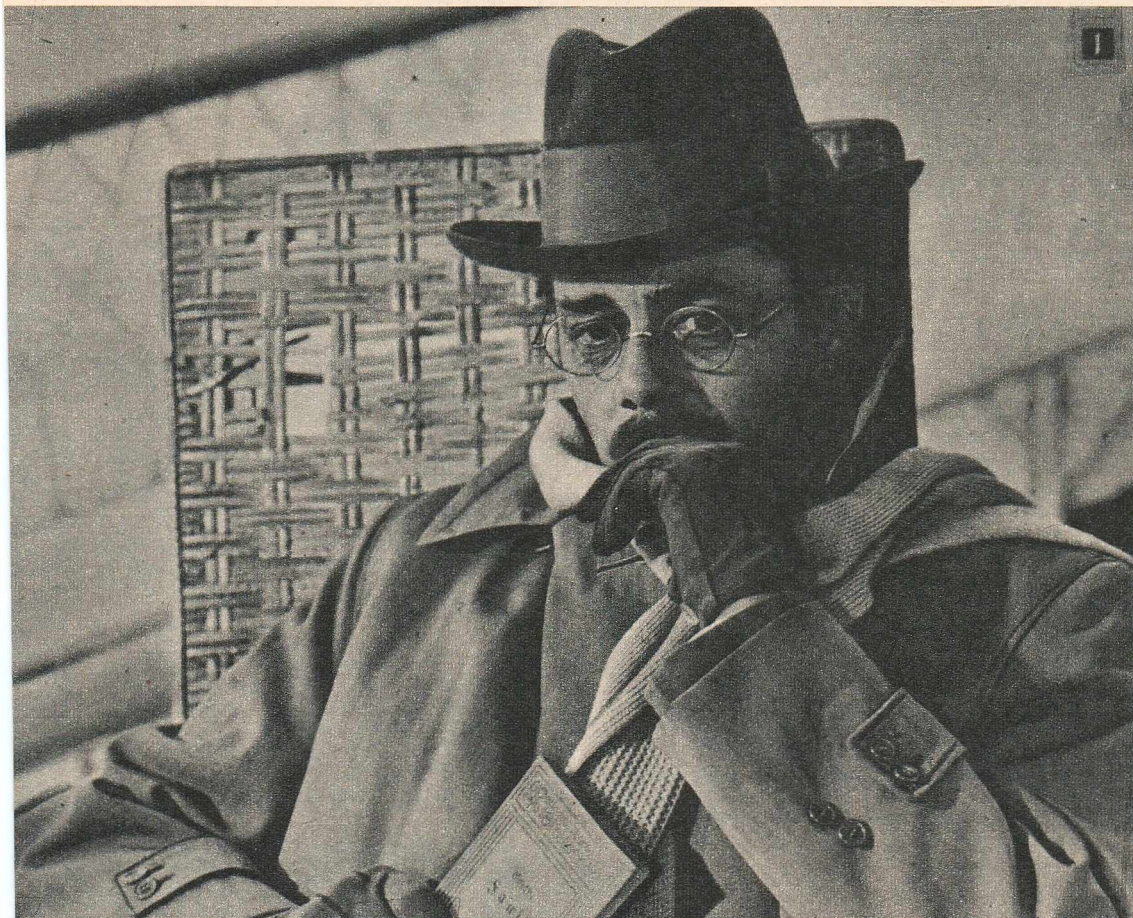
În sfîrșit, dar nicidecum la urmă, *Facerea lumii* a avut privilegiul de a fi filmată de Ovidiu Gologan (cameraman — Nicolae Girardi). Asta înseamnă că există acolo un ochi căruia nimic din ceea ce este omenesc nu-i este străin, un ochi care știe să ocrotească fiecare tresărire a eroilor, să o prelungească mult după terminarea cuvîntului. De altfel, în seara premierei s-a aplaudat cu căldură, la scenă deschisă, frumusețea unor secvențe.

Magda MIHĂILESCU

CANNES '71

PREZENȚE: Marele Visconti a onorat festivalul cu recenta sa creație Moartea la Veneția, după nuvela lui Thomas Mann. Interpreți principali: Dirk Bogarde (foto 1) și Silvana Mangano (foto 2).

de la A la Z

de Constantin POPESCU

CURTIS Tony

Actor american de film, născut Bernard Schwarz, la New York, la 3 iunie 1925. Intr-o familie foarte modestă din cartierul Bronx. Actor agreabil, bun pentru orice gen de film, el parvine treptat la o notorietate pe care i-o asigură fizicul său armonios și, desigur, talentul său. El dă astfel dovada unor crescînde resurse dramatice, vizibile în evoluția lui, de la timidul debut din *Criss-Cross* (1948-r: R. Siodmak), plină la uluitoarea sa performanță din *The Boston Strangler* (1968-r: R. Fleischer). Dintre numeroasele sale filme vom aminti aici pe cele mai notorii: *Mister Cory* (1956-r: Blake Edwards), *Trapez* (id.-r: Carol Reed), *Vikingii* (1957-r: R. Fleischer), *Lațul* (1958-r: St. Kramer), *Unora le place jazul* (id.-r: Billy Wilder), *Spartacus* (1959-r: S. Kubrick), *The Rat Race* (id.), *The Great Impostor* (1960), *List of Adrian Messenger* (1963-r: J. Huston), *Captain Newman* (id.), *Taras Bulba* (1965), *Boeing-Boeing* (1966), *Arrivederci, Baby* (1967), *Monte Carlo Rallye* (1969). Ultimele sale filme: *You Can't Win 'Em All*, cu Michèle Mercier și Ch. Bronson, și *Friendly Persuaders* (1970), cu Roger Moore.

CURTIZ Michael

Regizor american de film, de origine maghiară, născut la Budapesta, la 24 decembrie 1888; mort la 11 aprilie 1962. După o lungă și strălucită carieră de cineast în patrie și în cîteva țări europene (Austria, Germania, Italia, Anglia), între 1912 și 1926 este invitat la Hollywood, unde îl precedase deja gloria filmelor sale: *Domnița roșie*, *Sodoma și Gomora*, *Samsan și Dalila*, *Fluturile de aur*, interpretate de actrițele sale favorite: Maria Corda, Lucy Doraine și Lili Damita. În cetatea filmului american, sub contract la Warner Bros, contribuie la gloria fermecătoarei Dolores Costello cu 10 filme, culminînd cu *Potopul* (*Noah's Ark*), frescă sonoră uriașă, alternînd scene biblice cu episoade moderne, după maniera lui Griffith. Filmul vorbitor îl găsește disponibil pentru orice gen, de la musical: *Mammy* (Al. Jolson) și *God's Gift To Women* (Louise Brooks), la filmul de senzație: *Geniu nebun* (John Barrymore) și ecranizări: *Moby Dick* (versiune germană, cu W. Dieterle). În cele peste 100 de filme realizate de el la Hollywood în cei 36 de ani de carieră americană, adevărat capitol de istorie a filmului, vom găsi adevărate modele pentru fiecare gen în parte. În lipsa unei viziuni strict personale asupra lumii și oamenilor, vom descoperi o artă desăvîrșită a narațiunii, o știință acumulată în ani de meșteșug, o mare capacitate de a compune o atmosferă, de a obține de la actori maximum de randament artistic. În fiecare gen el reușește filme valoroase. Să ne amintim doar de: *Măști de ceață* (film de groază), de *Îngeri cu fețe murdare* (film social), de *Elizabeth și Essex* (frescă istorică), de *Yankee Doodle Dandy* (musical), de *Casablanca* (dramă de spionaj), de *Robin Hood*, *Căpitanul Blood* sau *Vulturul mărilor* (capă și spadă), de *Misiunea brigăzii ușoare* (epopee), de *Reportaj senzational* (polițist), de *Mandalay* (dramă sentimentală), de *Virginia City* (western). Și n-am citat decît filme din perioada '30-'40. El a lansat și popularizat staruri ca: Bette Davis, Errol Flynn, Kay Francis, George Brent, Olivia de Havilland, James Cagney, Humphrey Bogart, Joan Crawford, Doris Day, John Garfield. Ultimele sale filme au fost: *Francis of Assisi* (1960), turnat în Italia, și un western, *Comancheros* (1961).

CYBULSKI Zbigniew

Actor polonez de film și teatru, născut la Kniaze, la 3 noiembrie 1927; mort la 8 ianuarie 1967 la Wrocław. A străbătut firmamentul filmului polonez ca un meteor, în scurta și strălucita lui carieră. Absolvent al Facultății de filozofie și al Școlii de artă dramatică din Cracovia, se afirmă la Gdansk. În 1953, ca actor, regizor și șef al grupei de teatru studențești. Debutează în film într-o operă cu titlul semnificativ: *Generație* (1954-r: Andrzej Wajda). Era el însuși exponentul unei întregi generații a cărei adolescență fusese marcată de oroarea războiului: De aci acea identificare totală cu eroii interpretați, în filmele care evocau, ca niște file de cronică, zilele negre ale ocupației naziste în Polonia. A jucat într-un număr apreciabil de filme, din care despingem: *A opta zi a săptămîinii* (1957-r: A. Ford), *Cenușă și diamant* (1958-r: A. Wajda), filmul crucial al carierei sale, care i-a adus notorietatea mondială, *Crucea de război* (id.-r: K. Kutz), *Trenul de noapte* (1959-r: J. Kawalerowicz), *Inocenții fermecători* (1960-r: A. Wajda), *La revedere, pe mine* (1960-r: J. Morgenstern), *Păpușa* (1961-r: J. Baratie-Franța), *Dragoste la douăzeci de ani* (1962-scheiul Wajda), *Dragoste neîmplinită* (1963-r: W. Haas), *Uciagașul și fata* (1963-r: J. Nasteiter), *A iubi* (1964-r: J. Donner-Suedia), *Salto* (1965-r: T. Konwicki), *Mine, Mexicul* (1966-r: Scibor-Rylski), *Giuseppe la Varșovia* (id.-r: S. Lenartowicz), *Manuscrisul găsit la Saragossa* (id.-r: W. Haas), *Toate pinzele sus* (id.-r: S. Lenartowicz), *Cifrul* (id.-r: W. Haas). Absurdă, incredibilă, moartea lui accidentală a îndoliat întreaga cinematografie poloneză. A lăsat neterminat un film: *Jowita* (Morgenstern), și un proiect: *Păpușa* (Haas), rolul lui Wokulski.

CZINNER Paul

Regizor germano-britanic de film, de origine maghiară, născut în Ungaria, în 1890. Licențiat în litere și filozofie, el activează la Viena, după primul război mondial, ca autor dramatic și actor de teatru, apoi ca regizor de film (*Homo immanis*, *Inferno* etc.). Stabilite la Berlin, el va realiza aici cele mai importante filme ale sale, fiind unul dintre promotorii (alături de Lupu Pick) noului curent «kammerspiel», reacție firească împotriva expresionismului invadator. Cunoaște, la Max Reinhardt, o actriță sensibilă, Elisabeth Bergner, care va deveni interpreta (unică) a filmelor sale și soția sa. Debutează cu o dramă modernistă: *Nju*, după Osip Dimov (1924), în care reunește trei mari actori: pe Bergner, pe Emil Jannings și pe Conrad Veidt. După două comedii delicate, *Donna luana*, după Tirso di Molina, și *Violonistul din Florența*, realizează două ecranizări exemplare: *Ducesa de Langeais*, după Balzac, și *Domnișoara Elsa*, după Schnitzler. După o primă experiență în domeniul filmului vorbitor la Londra (1930), cu *Strada sufletelor pierdute* (de astă dată cu altă vedetă: Pola Negri), se întoarce la Berlin, unde realizează (tot cu Bergner) două drame de subtilă analiză psihologică: *Ariane*, după Claude Anet, și *Melo*, după H. Bernstein (versiunile franceze fiind interpretate de Gaby Morlay). Din 1934 P. Czinner și soția sa E. Bergner se stabilesc la Londra, unde vor realiza o serie de filme de înalt nivel artistic: *Catherina cea mare* (1934), *Esti al meu*, după Iesso de Margaret Kennedy (1935), *Cum va place*, de Shakespeare (1936), cu Laurence Olivier, *Dreaming Lips* (re-make după Melo-1937), *Viață furată*, după romanul lui K. Benes (1939). Se refugiază în timpul războiului în S.U.A., unde face regie teatrală, iar după un lung turneu în Australia se întoarce la Londra, unde cineastul se va dedica exclusiv filmelor-spectacol: *Don Giovanni*, *Cavalerul rozelor*, *Romeo și Julieta* ș.a.

COMBINATUL DE STICLĂ BUCUREȘTI

expresie a celui mai înalt progres tehnic, dotat cu utilaje la nivelul tehnicii mondiale, de mare productivitate, care și-a câștigat un meritat prestigiu nu numai în țara noastră ci și în străinătate și ale cărui produse se exportă azi pe trei continente — Europa, Asia și Africa.

Produce o mare varietate de sticlărie de menaj: pahare suflate și presate, decorate și șlefuite, compotiere, vase, scrumiere, solnițe etc.

Articolele fabricate se remarcă prin linia lor elegantă și modernă, prin calitate superioară, aspect plăcut și sînt oferite la prețuri foarte avantajoase.

Produsele se găsesc în toate magazinele de specialitate ale comerțului de stat și cooperatist.

**COMBINATUL
DE STICLĂ
BUCUREȘTI
BD. ION ȘULEA
NR. 299
TELEFON: 43 37 74
TELEX: 449**

**BUCURIA
COPILOR — '71
23 mai — 1 iunie**

**ÎN MAGAZINE,
VĂ AȘTEAPTĂ**

**DRAGI COPII,
JUCĂRII!**

Silviu BRUCAN

comun și piață

După toate aparențele, problema aderării — sau mai precis acceptării — Angliei la Piața comună intră în sfârșit într-o fază decisivă. Ultima întâlnire de la Bruxelles a celor șase miniștri de externe cu delegația britanică, condusă de Geoffrey Rippon, și mai ales iminenta vizită a premierului britanic Heath la Paris marchează în mod evident începutul noii faze.

Viața internațională contemporană este atât de contradictorie încât acumularea dificultăților și complicațiilor care fac să pară o problemă mai departe de soluție ca oricând, constituie deseori tocmai premisa unui curs spre rezolvarea ei. Atît în Anglia cît și în Piața comună s-au acumulat în prezent dificultăți pînă peste cap. Guvernul conservator Heath este confruntat cu o inflație furibundă, însoțită de un șomaj record, de ascuțirea conflictelor sociale și, pe deasupra, de succese electorale laburiste, iar Piața comună este răvășită de recenta criză monetară, care creează o nouă instabilitate a prețurilor și importurilor și face să apară mai himerică decît oricînd speranța «celor șase» că-și vor reduce marja fluctuațiilor monetare, așa cum se decisese în comun, pentru 15 iunie. Dar tocmai acest morman de greutăți silește cele două părți să privească peste Canalul Mîneei: Anglia, pentru că nu poate proceda la programul radical de modernizare a industriei fără o piață europeană asigurată și pentru că, singură și izolată, rămîne o pradă ușoară în fața asaltului acaparator al gigantelor corporațiilor americane; «cei șase», pentru că nu-și pot organiza comunitatea economică atîta timp cît nu lichidează energic dependența de dolar, iar acest pas hotărîtor nu-l pot face fără Anglia. Aceste date fundamentale ale problemei sînt acelea care în ultimă instanță își vor spune cuvîntul.

Deocamdată, la Bruxelles s-a convenit ca, în ce privește perioada de tranziție în materie agricolă, Londra să se alinieze «pieței verzi» în șase etape desfășurate pe o perioadă de cinci ani. Celălalt compromis stabilește un regim similar țărilor care exportă un singur produs de bază în țările Pieței comune cu cel acordat de Anglia țărilor Commonwealthului. Comentariile oficiale ale capitalelor în cauză, inclusiv ale Parisului, au fost mai optimiste ca altă dată, dar totuși moderate. Problemele cele mai spinoase — cifra contribuției britanice la bugetul comunitar, importurile din Noua Zeelandă și rolul lirei sterline ca monedă de rezervă — au fost lăsate pentru o viitoare reuniune.

Observatorii politici sînt unanimi în aprecierea că întrevvedereea Heath-Pompidou va fi indicativă în această privință. Este știut că Parisul privește această ultimă ediție a «antantei cordiale» ca o negociere pe un front larg a unei colaborări anglo-franceze pe diferite planuri — inclusiv în domeniul armamentului atomic — ca un fel de anticameră la intrarea Angliei în Piața comună. Anglia și Franța sînt singurele țări vest-europene cu statut de mare putere și, desigur, Parisul dorește să-și mențină acest atu pentru a contrabalansa puterea industrială și financiară crescîndă a Germaniei occidentale. Implicit, Anglia ar urma să facă pasul hotărîtor de la o orientare proamericană la o orientare proeuropeană, un adevărat test politic pentru Londra. De aceasta va depinde și cifra contribuției britanice și rolul lirei sterline, pentru a nu mai vorbi de importurile de produse lactate din Noua Zeelandă, de a căror anvergură francezii — ca exportatori agricoli — sînt direct interesați.

S-ar putea deci spune că ceea ce este comun în această fază a integrării economice este dorința fiecăreia din principalele puteri — Franța, R.F. a Germaniei și Anglia — de a-și asigura o poziție cît mai avantajoasă în Piața comună.

«poverty
on wall
street»

Sub titlul «Sărăcie în Wall Street», ziarul american «International Herald Tribune» publică această fotografie care redă un aspect de la marea demonstrație împotriva războiului și a sărăciei care a avut loc în plin centrul marii finanțe americane. Contrastul izbitor dintre opulența stăpînitorilor Wall Street-ului și condițiile precare în care trăiesc un mare număr de americani a fost subliniat în fiecare din cuvîntările rostite pe treptele vestitei Treasury Building. În imagine, reverendul de culoare RALPH ABERNATHY vorbește despre sărăcie și inegalitate socială în preajma statuii lui Washington.

cînd pămîntul alunecă

Vedere aeriană a localității canadiene Saint-Jean Vianney, la nord de Quebec, după alunecarea de teren care a provocat moartea a 33 de persoane și rănirea gravă a altor 60. Porțiunea de sol care s-a deplasat pe o distanță de peste 200 de metri a dat naștere unui crater, îngropînd numeroase case și automobile.

greva de la renault ▲

Începută la Le Mans, greva salariaților Regiei «Renault» s-a extins în toate cele 6 uzine ale întreprinderii — în total 90 000 persoane — amenințând întreaga producție a celei mai mari firme constructoare de automobile din Franța. Tratativile dintre reprezentanții sindicatelor și cei ai direcției au suferit repetate eșecuri. Intervenind la două luni după semnarea de către sindicate și patronat a contractului colectiv, acest conflict de muncă — subliniază «Le Monde» — relevă o dată în plus dificultățile actualei politici contractuale din Franța. În fotografie: miting al muncitorilor greviști de la Boulogne-Billancourt, cea mai mare dintre uzinele societății Renault.

în focul crizei monetare

Evoluția furtunoasă a crizei monetare interoccidentale a pus la grea încercare pe șefii departamentelor economice și pe exponenții marii finanțe din țările Pieței comune și din S.U.A.

Printre cei care s-au găsit în centrul luptei surde desfășurate în culise și la scenă deschisă au fost, fără îndoială, actualul ministru vest-german al economiei, dr. Karl Schiller (în stînga), și președintele Băncii Federale a R.F.G., dr. Karl Klasen (în dreapta). După demisia ministrului de finanțe vest-german Alex Moeller, anunțată în cadrul unei conferințe de presă «fulger» la Bonn, cancelarul Willy Brandt a încredințat lui Karl Schiller și portofoliul finanțelor, argumentînd această măsură cu faptul că în prezent se simte nevoia unei «concentrări a forțelor». Între timp, criza monetară interoccidentală continuă cu intensități variate.

reîntoarcerea ▲

Contenciosul petrolier franco-algerian continuă să-și pună amprenta asupra raporturilor dintre cele două țări. Astfel, în Franța au început să se reîntoarcă (în fotografie, un grup debarcînd la Marsilia) specialiștii și tehnicienii care deserveau instalațiile din Sahara algeriană, rechemați în țară de către «Compania franceză a petrolului». Într-un comunicat difuzat la Alger în legătură cu această acțiune apreciată «drept o încercare de a perturba funcționarea normală a industriei petroliere algeriene», se menționează că «autoritățile algeriene vor adopta toate măsurile pentru a asigura activitatea normală a instalațiilor petroliere respective».

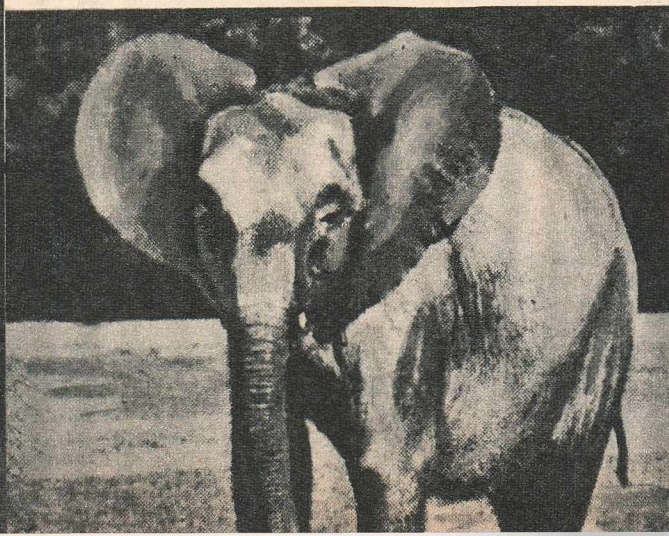
◀ nimic nou în coreea de sud

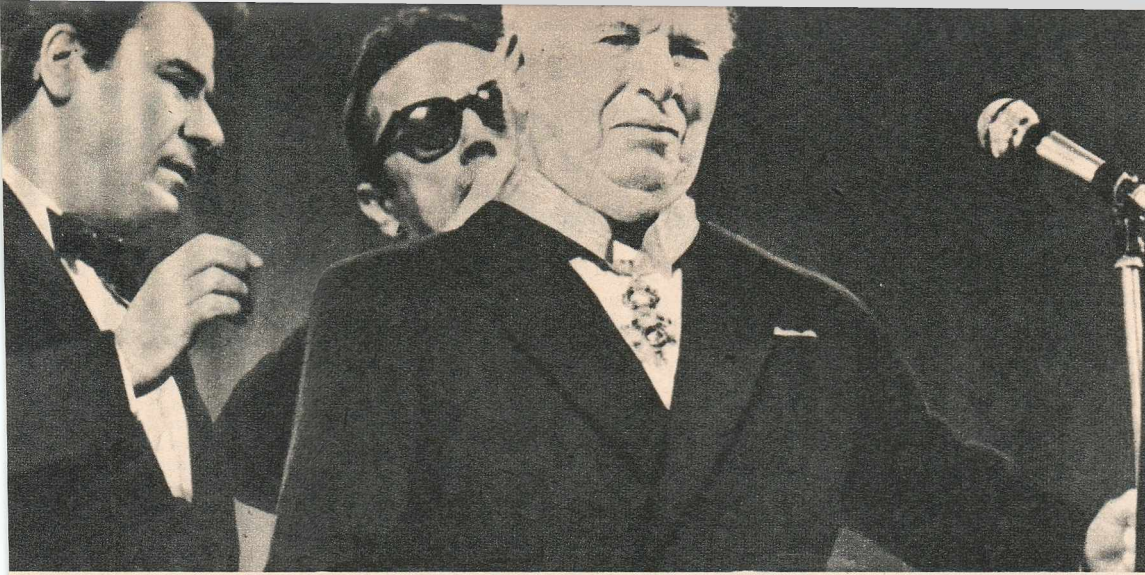
Două imagini caracteristice pentru realitățile actuale din Coreea de Sud. După recentul simulacru electoral care a fost astfel pus la punct încît să nu schimbe nimic din peisajul politic și social din această parte a Coreei, instantaneele vin să confirme parcă faptul că într-adevăr totul e ca înainte la sud de paralela 38. Prezența militară americană se face simțită cu intensitate, pe uscat, pe mare și în aer (în imagine, obișnuite exerciții militare ale diviziei a 82-a aeropurtate americane în preajma bazei aeriene a S.U.A. din Osan). Poliția regimului reacționar din Seul este și ea omniprezentă. Scena din fotografia de jos este de asemenea obișnuită. De astă dată este reprimată cu cruzime o demonstrație la care au luat parte 2 500 de studenți, protestînd împotriva procesului de militarizare a universităților sud-coreene.

nici elefanții nu rezistă abuzului ▼

◀ O glumă sinistră a unui vizitator trăsnit al parcului zoologic din Copenhaga putea să coste viața acestui elefant. Punîndu-și inteligența precară la încercare, omul l-a «cinstit» pe pahidermul în vîrstă de 12 ani cu o sticlă plină de gin. Cîteva clipe mai tîrziu animalul a fost cuprins de o furie sălbatică, urla de suferință, și s-a prăbușit într-o stare de letargie. Că nici elefanții nu rezistă abuzului de orice fel, o demonstrează și tragi-sfîrșit al elefanțelului «Bibi» de la grădina zoologică din Munchen (R.F. Germaniei). După ce a consumat cantități imense de dulciuri oferite în curi, una singură zi de cei peste 20 000 de vizitatori ce s-au perindat prin ferestrele grilajului despărțitor, «Bibi» a succumbat datorită unei indigestii cumplite. Direcțiunea parcului zoologic a luat măsuri severe, interzicînd vizitatorilor să ofere animalelor alimente de orice fel.

Cannes — ediție jubiliară

În această tradițională ediție jubiliară a Festivalului Cinematografic Internațional de la Cannes și-a sărbătorit împlinirea celui de-al 25-lea an de existență. Actuala ediție, jubiliară, a prilejuit manifestări cu caracter festiv. Unui mare număr de cunoscuți regizori, printre care René Clément, Robert Bresson, Michelangelo Antonioni, Federico Fellini, Luis Bunuel, Masaki Kobayashi, le-au fost înmănușate distincții onorifice. Îar dl. Jacques Duhamel, ministrul francez al culturii, a remis celebrului actor Charlie Chaplin cravata de comandor al Legiunii de Onoare (în fotografie).

Îngură în atlantic

Încercând pentru un timp confortul și liniștea laboratorului, Nicolette Milnes-Walker, specializată în cercetări psihologice, își începe călătoria pornind într-o călătorie solitară pe ocean. Temerara navigatoare vrea să traverseze Atlanticul cu ajutorul unui iahț svelt, și în acest scop întreprinde, cum vedeți în fotografie, intense pregătiri. Startul, la 12 iunie.

Cronica de trei secunde

SUS, TOT MAI SUS...

N-am nimerit-o nici cu Everestul; o expediție anglo-saxonă trebuia să urce pe versantul sud-vestic, simultan o altă grupă — printre care doi elvețieni, un francez și un italian — o apucase pe partea sudică. Ambele expediții erau sub comanda a doi englezi. Ai din sud au abandonat, iar italianul a ținut o conferință de presă prin care i-a acuzat pe conducătorii englezi de sabotaj, în favoarea celor din nord-vest: «Organizarea expediției a fost foarte proastă, alimentarea ca și numărul de ghizi indigeni s-au dovedit insuficienti»... «N-a existat nici un complot anglo-saxon»... replică unul din comandanții la radio-Katmandu. El i-a acuzat pe cei patru dezertori «sudiști» de tenevie și lipsă de solidaritate în acțiune. Și pentru ca lucrurile să fie și mai clare, anglo-saxonii au căzut la pat, atinși de o febră uscată, și iată-i spitalizați, la poalele Everestului, în mica ocazitate Nanche-Bazar.

Vorbe, certuri, ură, boli, microbi — ascensiunea Everestului te duce cu gândul la înălțarea Turnului Babel spre cer. Nici atunci, nici acum, oamenii n-au putut urca în bună armonie și în bună pace spre vârful de sus. Peste tot își vîră coada Satana...

Încît eu rămîn la părerea că nimic nu-i mai frumos, mai armonios, mai plăcut și mai dificil decît să o iei peste cîmp, cășind naibii Everesturile. A bate cîmpii — iată gloria. Iată marea dificultate, iată o adevărată urcare spre cer, ar cine-și dă seama? Noi vrem Luna, noi vrem piscurile înscrisurilor, doar așa sperînd să putem bubui de plăcere și înîndrie. Cîmpiiile tac și se uită la noi cu disprețul convenit al melor.

ESCALADA

Am relatat la timp că în Italia s-au furat patru tablouri celebre pentru a silii autoritățile să închidă 10 uzine care poluează atmosfera. Escalada continuă: băiețelul directorului unui muzeu din Memphis (S.U.A.) a fost răpit de un necunoscut care a pretins drept preț al răscumpărării ca tatăl să retragă din muzeu toate tablourile reprezentînd nuduri. Tatăl a executat cererea, băiețelul (13 ani) a fost eliberat: pentru puritate morală, nu se mai fură tablouri din muzee — ca în cazul celor ce vor aer curat — ci copiii directorilor de muzee. Mergînd înainte — cei care vor nuduri în expoziții vor fura curînd logodnicele puritanilor. Puritanii, enervați la culme de violența nonconformiștilor, le vor răpi acestora nu copiii, ci bunicii și bunicele. După ce vor fi eliberați, bătrînii vor trece și ei la represalii și vor fura răpitorilor lor, puritanii, hainele și izmenele, chiar pe stradă, lăsîndu-i goi pușcă în vîzul mulțimii. Cînd vor primi hainele înapoi, puritanii — în imensa lor înțelepciune — vor recurge la proverbe și vor fura toate ouăle din magazine, sugerînd astfel că miine vor răpi boii, toți boii lumii. Amenințați, boii vor trece și ei la acțiune, vor ieși din staule, vor ocupa ogrăzile lumii și vor fi cu ochii în patru la cei care fură ouă, bătînd apropouri. Nu vor mai exista muzee, nuduri, puritani, nonconformiști, bunici, bunice, logodnice... Va exista un singur ordin dat de boii din bou în bou: găinile să nu mai facă ouă! În sfîrșit, atunci lucrurile se vor lămurii — ca ori de cîte ori se ajunge la ou și găină.

Radu COSAȘU

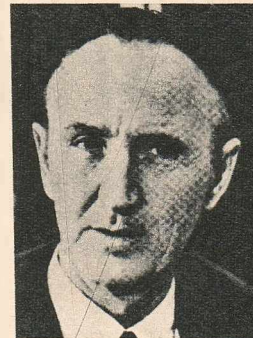
Agenda

Recent eliberat după 18 luni de detențiune, RAFFAELE MINICHELLO, autorul celei mai lungi deturări din istoria pirateriei aeriene (Los Angeles-Roma), caută de lucru în Italia. Minichiello, încorporat în momentul deturării avionului Boeing în marina militară a S.U.A., a declarat că nu mai vrea să se reîntoarcă în America, pe care o considera a doua sa patrie.

După tratative îndelungate și extrem de dificile s-a ajuns la un acord între «Lockheed» și «Rolls-Royce». Președintele companiei americane constructoare de avioane, DANIEL HAUGHTON, care a avut la Londra o nouă serie de negocieri cu reprezentanții firmei britanice, s-a putut reîntoarce acasă cu un contract semnat, prin care «Rolls-Royce» se obligă să furnizeze în continuare motoare pentru avionul american «Tristar». Nu mai rămîne decît ca Haughton să obțină pentru firma sa, aflată în dificultăți financiare, și un credit de 250 milioane dolari din partea guvernului american.

Liderul majorității democratice din Senatul american, MIKE MANSFIELD, s-a pronunțat din nou împotriva cheltuielilor exorbitante efectuate de S.U.A. pentru continuarea războiului în Vietnam și întreținerea trupelor americane dislocate în Europa și în alte zone. Un amendament prezentat zilele acestea de senator în Congres cere reducerea actualelor efective americane din Europa occidentală, ca un mijloc de redresare a balanței de plăți deficitare a Statelor Unite.

Declarațiile președintelui Republicii Coasta de Fildeș, HOUPHOUËT-BOIGNY, cu privire la necesitatea inițierii de către țările africane a unui dialog cu Republica Sud-Africană pentru a se căuta o înțelegere cu aceasta («problemele africane trebuie tratate între africani, înțelegînd prin aceasta și africanii albi din Africa de Sud») a stîrnit vîr reacții pe continentul negru — de la proteste violente față de însăși ideea de a discuta cu cei care «au drept unic obiectiv divizarea Africii» și pînă la luări de poziție mai nuanțate, cerînd înțelegerea acestor chestiuni în cadrul Organizației unității africane.

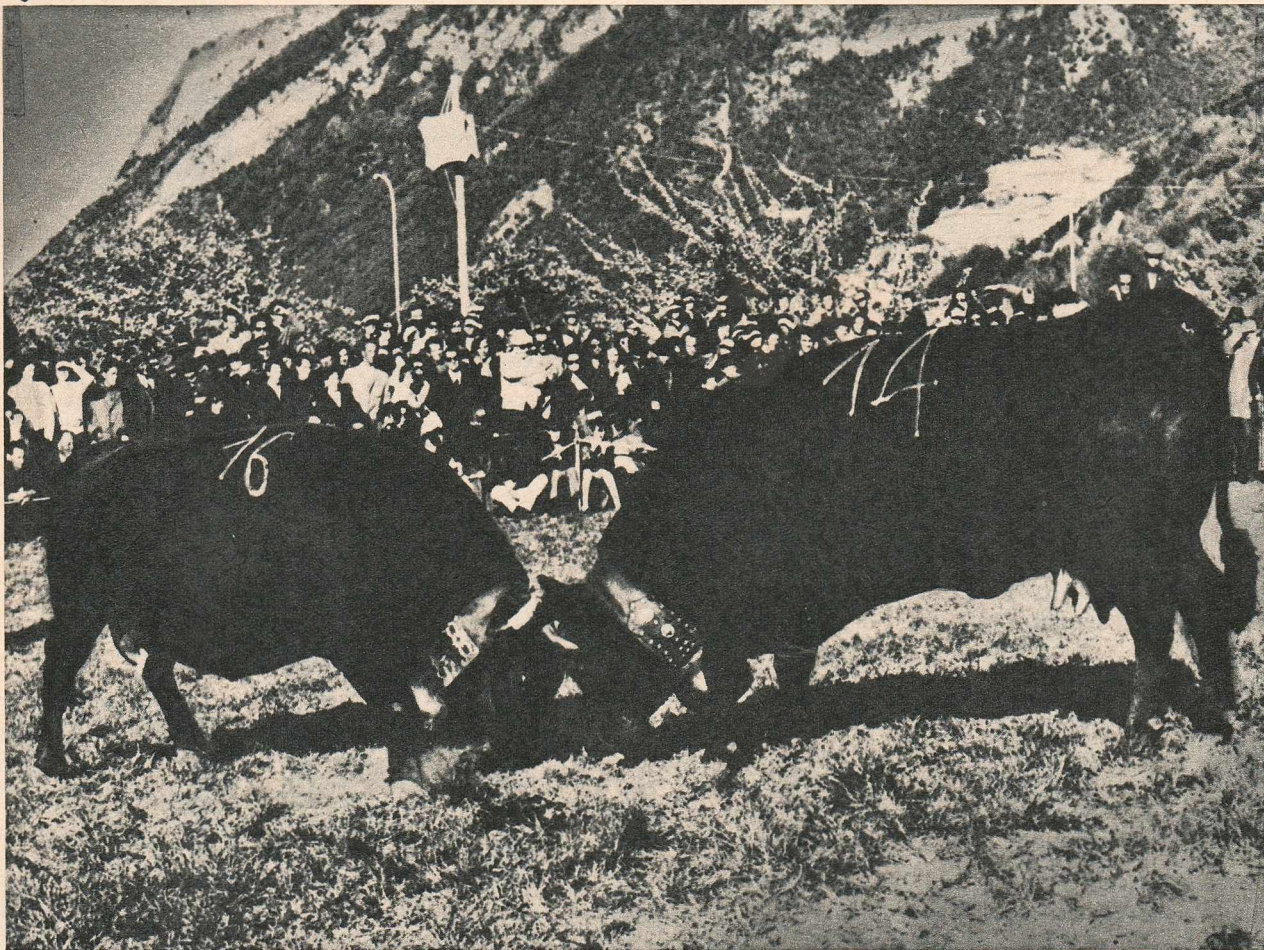
PAUL W. McCracken, președintele grupului de consilieri economici ai Casei Albe, foarte criticat în ultimul timp pentru politica practică pe acest tărîm de către Administrație, s-a pronunțat recent asupra situației balanței de plăți a S.U.A. și a fluxului capitalurilor americane spre Europa occidentală. Astfel — după părerea lui McCracken — o însăntoșire a economiei americane, însoțită de o ameliorare a productivității, ar putea avea drept consecință o îmbunătățire a balanței de plăți deficitare. Cînd vorbești de necesitatea unei însăntoșiri, reiese însă că ceva e bolnav.

După demisia celor șase membri ai guvernului Republicii Arabe Unite, președintele Anwar Sadat a procedat la alcătuirea noului cabinet — în funcția de prim-ministru fiind redenumit MAHMUD FAWZI.

Soțiile, sau poate văduvele eroilor cornuți ai coridelor, originare din Alpii Elveției, se întrec și ele, în fiecare primăvară, într-o tradițională dispută a forței și agerimii. Mai puțin singeroase decât luptele masculilor, cu riscuri înfinit mai mici, bătăliile vacilor nu sînt mai puțin lipsite de suspense. Învingătoarea — combatanta care o obligă pe adversara ei să facă doi pași înapoi — este declarată «regina vacilor».

regina vacilor

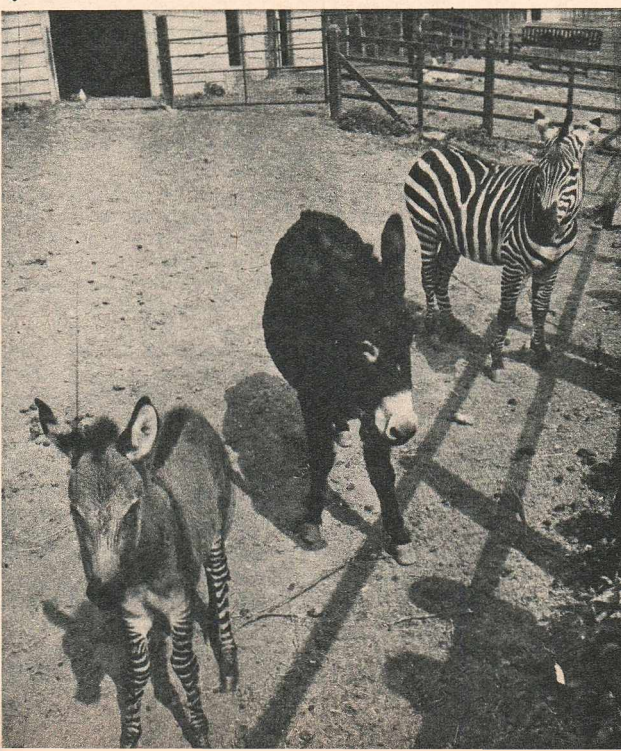

doamne, ce-i pe capul meu!

Grijile tinăruțului Peter Day în legătură cu creșterea celor trei puți orfanți de veveriță, pe care i-a găsit în pădure, nu sînt dintre cele mai ușoare. Grijă unde să-i culci, grijă cu ce să-i hrănești — dat fiind că drăgălașii puți ai pădurii n-au învățat încă să ronțăie alune — ș.a.m.d. Se pare că mai simplu a fost cu deprinderile ancestrale ale micilor rozătoare de a se cățăra. După cum se vede în poză, se cațără și ele pe unde pot...

ce a mai rămas din pijamaua lu' tăticu'...

N-a fost la mijloc nici o măgărie. Whisky, o zebură-mascul de la Colchester Zoo (Anglia), s-a adaptat pînă într-aita la condițiile vieții în captivitate încît s-a hotărît chiar să se și însoare. În locul furtunoaselor aventuri amoroase din savana luminată de lună, Whisky a ales burgheza căsnicie cu Jenny, o măgărușă insipidă. Acum au și un fiu al cărui nume, Zedonk, sună ciudat numai în altă limbă decît cea engleză, fiindcă de fapt cuvîntul este format din Ze (de la zebură) și donk (de la donkey = măgar). Precum se vede în fotografie, din pijamaua tăticultă, Zedonk n-a moștenit decît nădragii.

Postașul ADAS a mai precizat și cu alte prilejuri că răspunde, în cadrul acestei rubrici, numai la unele probleme care au caracter general, care pot interesa pe cît mai mulți dintre cei ce scriu redacției revistei Flacăra (Piata Sclintei 1) sau Direcției generale ADAS (str. Smîrdan nr. 5), pentru a afla diferite amănunte privind asigurările de bunuri și de persoane practicate de ADAS. Iată așadar astăzi cîteva răspunsuri la scrisorile unor cititori dornici să materializeze spiritul lor de prevedere.

MARIA PORUMB, Constanța. Asigurarea cu termen fix este utilă pentru cei care doresc să asigure o anumită sumă rudelor, prietenilor etc. La data stabilită în contract, ADAS achită suma respectivă asiguratului sau persoanei indicate de acesta. Menționez că suma asigurată poate fi de 10 000 lei sau mai mare, crescînd cu fracțiuni de cîte 5 000 lei, și că la primele ce se plătesc anticipat pe mai mulți ani ADAS acordă o reducere de 4% pentru fiecare an de plată anticipată, începînd cu cel de-al doilea an socotit de la expirare. Întrucît dv. îmi scrieți că doriți să încheiați o asigurare pentru suma de 10 000 lei, plătită peste 20 de ani, și că sînteți în vîrstă de 35 de ani, vă comunic faptul că ar urma să plătiți în fiecare lună o primă de asigurare în valoare de 32 de lei. Aceasta în cazul în care doriți ca primele să fie plătite tot în 20 de ani. Dacă solicitați scurtarea perioadei de plată a primelor, acestea cresc cu cîteva lei. Alegeți soluția care convine cel mai mult intereselor dv.

VIORICA NICOLESCU, Pitești. Mă bucură faptul că doriți să luați o măsură de prevedere și că v-ați hotărît să încheiați o asigurare de accidente. Ca răspuns la întrebarea dv., vă comunic că personalul didactic, studenții și elevii din școli și institute de învățămînt se încadrează în categoria I tarifară. În funcție de aceasta se stabilește prima ce urmează să fie plătită în fiecare lună.

IULIAN DOGARU, Craiova. Vă comunic că valoarea reală a autoturismului la data daunei se stabilește scăzîndu-se din valoarea inițială a acestuia uzura corespunzătoare. Precizez că prin valoare inițială se înțelege prețul de vînzare la data daunei în comerțul de stat, pentru categoria respectivă de asigurați. Pentru autoturismele de tipuri la care nu există prețuri stabilite sau pentru tipuri ce nu se mai fabrică valorile se stabilesc prin înmulțirea cifrei care reprezintă capacitatea cilindrică a autoturismului cu un anumit coeficient.

DORU POPOVICI, București. Pentru orice bun gospodăr asigurarea complexă este o măsură de prevedere ce se poate lua în completarea altor asigurări oferite de ADAS, cum ar fi asigurarea mixtă de viață, asigurarea de rentă etc. Administrația Asiguraților de Stat nu limitează posibilitățile cetățenilor de a încheia mai mult asigurări, astfel încît interesele lor să se poată rezolva cît mai bine. Nu aveți așadar nici un motiv de a încheia numai o singură asigurare. Este adevărat că mai multe asigurări înseamnă sume mai mari plătite ca prime, dar nu uitați: la mai multe contracte de asigurare corespunde o sporită posibilitate de a obține sume asigurate sau de a păgubiri din partea Administrației Asiguraților de Stat.

NICOLAE COSTESCU, Roșiori de Vede. Asigurarea animalelor se încheie în prezent pe baza unor reglementări îmbunătățite, care oferă avantaje sporite cetățenilor. Precizez, ca răspuns la întrebarea dv., că se pot asigura bovinele în vîrstă de la 6 luni sau peste 6 luni, cabalinele în vîrstă de la un an sau peste un an, pînă la 15 ani inclusiv (cu excepția celor aparținînd cetățenilor), porcinele în vîrstă de 6 luni sau peste 6 luni, ovinele și caprinele în vîrstă de un an sau peste un an. Rezultă clar că dumneavoastră aveți posibilitatea să încheiați o asigurare de animale pentru cele 10 ovine din gospodărie. Cu privire la prima de asigurare vă informez că aceasta se calculează ținînd seama de localitatea unde aveți domiciliul. Din scrisoarea dvs. rezultă că ați aflat acest amănunt discutînd cu un agent de asigurare. Vă întrebăți dacă a fost necesar să se stabilească prima în funcție de localitatea unde se află animalele. Răspunsul este că se poate și fără: se știe că în anumite zone din țară riscurile sînt mai frecvente decît în altele. În aceste condiții și primele de asigurare trebuie diferențiate.

carte

● La Editura Eminescu a apărut în două volume o **Antologie a criticilor români de la T. Maiorescu la G. Călinescu**. Să reținem: o antologie a criticilor, și nu a criticii. Criteriu esențial pentru Eugen Simion, autorul antologiei, care și-a propus ca scop nu o evoluție a criticii literare, ci individualitatea criticului antologat. O individualitate prezentată nu idealizat, ci real, deoarece alcătuitoarea antologiei selectează și textele incorecte ale unor critici care, după opinia lui, ele, «injustificabile», ilustrează, uneori, «mai elocvent», personalitatea criticului. O apariție utilă și interesantă.

● Am mai menționat în acest loc valoroasa acțiune a Editurii Univers de a pune la îndemina cititorilor lucrările unora dintre cei mai de autoritate esteticieni și critici de literatură și artă contemporani. În acest sens, notăm apariția recentă a cărții lui Pierre Francastel: **Figura și locul — ordinea vizuală a Douăzeciului**. În românește de Radu Nicolau. Prefață de Eugen Iacob.

● La aceeași editură, Tatiana Nicolescu semnează o cuprinzătoare monografie asupra marelui scriitor rus I.A. Bunin.

● Emil Manu este un autor care în activitatea lui scriitoricească nu scutește cititorul de surprize. După profilarea sa ca istoric și critic literar, se relevă ca poet în «Incunabule», pentru ca, recent, să facă dovada unui prozator experimentat în **Mica, «eroică»** (Jurnal de front, 1944), carte apărută la Editura militară.

● În colecția Meridiane au apărut romanele: **Casa de pe colină** de Cesare Pavese (în românește de Ștefan Delureanu); **Fontamara** de Ignazio Silone (traducere și note de N.A. Toscani); **Miraculoasa aventură** de José Gomes Ferreira (traducere de Ion Moraru).

● Lucrarea semnată de Stelian Oprescu: **Introducere în citogenetica animală**, a apărut la Editura științifică.

● La Editura Academiei apare volumul **Efectele hotărârilor judecătorești străine în România** de dr. Octavian Căpățînă.

● Ultimul număr din **Cariatidele arădene**, închinat semicentenarului partidului, prezintă un sumar viu și interesant, corespunzător pe deplin unei publicații cu profil distinct. Notăm câteva titluri: «Cea mai frumoasă primăvară românească» de Andrei Cervencovici, «Lucrări Pătrășcanu și fascinația omeniei» de George Ciudan, «Umanism și echitate socială» de prof. dr. Călina Mare, «Prezențe arădene în literatura contemporană» de Lucian Emandi; la grupajul «trei poezii arădene» întâlnim poezii de Mihai Beniuc, Ștefan Aug. Doinaș, Oloș Lajos.

cinema

● **100 de dolari pentru șerif**. Western trist, cu un actor ajuns în pragul bătrâneții (John Wayne), realizat de un regizor virstnic (Henry Hathaway, 70 de ani), unul dintre puținii care mai apără tradițiile mitologiei americane. Cu prilejul acestui film, Wayne a primit Oscarul 1969 pentru «35 de ani de carieră cinematografică» și Globul de aur 1969. Alți interpreți: Glen Campbell, Kim Darby, Jeremy Slate, Robert Duval, Dennis Hopper, Jeff Corey.

● **Secretul planetei maimuțelor**. O continuare a «Planetei maimuțelor», cu neașteptate stângăcii și naivități. Pare făcută mai mult de dragul aventurii în sine. Actorii — aceiași: Charlton Heston, James Franciscus, Kim Hunter, Mau-

rice Evans, Linda Harrison, Paul Richards, Victor Buono.

● **Cronometrul**. Am intrat în zodia filmelor cu fotbal. După «Goal», acest **Cronometru** al lui Rezo Esadze (studioul Lenfilm) pare mai ispititor, datorită unei fărime de emoție umană, prezentă pe alocuri. Interpreți: Natalia Antonova, Nikolai Olialin, L. Aleșnikova, V. Beskova, V. Dudin, L. Ermeev.

● **Chemarea frontului**. Cineaștii vietnamezi găesc în zbuciumata și eroica lor existență resursele unui cinematograful mobilizator. Regia — Ky Nam. În distribuție: Thanh Tu, Tha Anh, Tran Phuong.

muzică

● Azi la Ateneu: Ion Băciu la pupitrul dirijoral al Filarmonicii și violoncelistul Cătălin Ilea, solistul concertului (Saint-Saëns).

Emilia Petrescu

● Concertul Filarmonicii din 28-29 mai (care se repetă și la 30 mai) este închinat unei creații mozartiene fundamentale: **Marea Misa** (în Do minor). Dirijează **Mircea Basarab**. Soliști: Emilia Petrescu, Virginia Manu, Nicolae Andreescu, Gheorghe Crăsnaru. Corul Filarmonicii, dirijat de Vasile Pantea.

● Concertul «de joi» al Orchestrei simfonice a RTV, tribună a tinerilor compozitori și tinerilor interpreți, este dirijat de **Theodor Costin**, iar soliștii sînt **Magda Buciu** și **Cornelia Vasile**. În program, două prime audiții din creația originală: **Simfonia de Grigore Nica** și «Scene» pentru orchestră și pian de Dan Buciu. Mai ascultăm două faimoase concerte pentru vioară și orchestră: de Felix Mendelssohn-Bartholdy și de Niccolò Paganini (Concertul nr. 2).

● Tineri interpreți pe scenele Filarmonicii: violonista **Victoria Bașta** și pianista **Krimhilda Cristescu** — sonate de Max Reger, Gabriel Fauré, Serghei Prokofiev și — în primă audție — **Irina Odăgescu** (Studio Ateneu, 25 mai).

● Reprogramarea unor manifestări muzicale aminate: recitalul organistului brașovean **Schlandt Eckart** — la 23 mai la Ateneu; recitalurile pianistei **Marilena Dobrea-Ilea** și flautistului **Nicolae Maxim** — la 26 mai (Studio, Ateneu).

disc

● Cu prilejul semicentenarului partidului, casa noastră de discuri a imprimat, sub titlul «Omagiu partidului», o bogată și reprezentativă culegere de piese corale. Rod al muncii inspirate a compozitorilor și poezilor noștri, cele mai cunoscute lucrări din acest sector de creație capătă viață și expresie artistică în interpretarea unor ansambluri corale și formații orchestrale de prestigiu. Dirijorii

C. Petrovici, Gh. Danga, Carol Litvin, E. Elenescu, V. Popescu, Dinu Stelian, Elena Viciă, precum și soliștii vocali Viorel Ban, Cornel Stavru, Ladislav Konya, Mihaela Căpriță și Dionisie Konya, printr-o strădanie vrednică de adâncă prețuire, transmit acestui însuflețit omagiu emoția marelui eveniment (EXE-0514).

● «Simfonia op. 17» a regretatului Mihail Jora, lucrare de temă în muzica românească modernă, concentrează în cele patru părți lirismul plin de gingășie, meditația adâncă, verva și culoarea unui elan permanent susținut (ECE-0489/1).

● «Simfonieta» de Ion Dumitrescu, creație deosebit de valoroasă și originalului compozitor, se remarcă prin expresivitatea neobișnuită a integrării elementelor folclorice, prin vitalitatea și robustețea propriei opereii lui Ion Dumitrescu. Interpretează Orchestra simfonică a RTV, dirijată de Iosif Conta (ECE-0489/2).

plastică

● **Micaela Eleutheriade** expune la Apollo o suită de peisaje dintr-un itinerar european. Artista rememorează cu o spontaneitate dufyescă imagini pe care retina, mereu în căutarea pitorescului vizual, le-a reținut impresionată. Cromatica are adeseori elanuri sonore, temperate mereu de griuri, estompe ale memoriei, care lasă să se reveleze doar atmosfera, artista acordînd în schimb desenului primordialitatea construcției.

● Imaginile lui **Vasile Baboie** vor părea puțin insolite în peisajul graficii actuale, care nu mai trăiește sub semnul etnografismului. Adesea idilică («Sărbătoarea plugarului» etc.), grafica artistului își are soriginea în imagistica folclorică (uzind de simbolurile decorative ale acesteia) și în modalitățile ei specifice de a construi spațiul vizual. În această singularitate de circumstanță constă, poate, și farmecul lucrărilor (Apollo).

● Tot la Apollo **Traian Brădean** expune o serie de laviuri. Trăsăturile severe ale penitei, lipsite de ezitări, limpezimea desenului ne arată un artist stăpîn pe mijloacele sale.

● **Adina Țuculescu**, sculptură. O reclusiune lucidă în lumea formelor perfecte, supuse constrîngerilor și armoniilor reci ale geometriei. Spiritul constructor domină tutelar volumele, ale căror echivalențe formale sînt înșelătoare, pentru că dincolo de asemănare se ascunde simbolul și pasiunea secretă de a fura mișcării sensurile sale eterne, dacă nu și poetice (Apollo).

● **Gravura lui M. Condor** n-are sofisticări tehnice. Imaginile se nasc din contrastele abrupte dintre alb și negru, fără treceri intermediare sau modulări tonale. Negrul invadează spațiul ecranului, fiind totdeauna purtătorul unui mesaj figurativ limpede, adesea de un lirism vizual plăcut («Oglinzi», «La pescuit» etc.) sau, câteodată, de un neașteptat umor («Galeries») (Amfora, Mihai Vodă 2).

● **Petre Oprea**: «Marius Bunescu». Albumul apărut în seria «Artiști români» are în prefațatorul său un cercetător avizat, supus pasiunii minuției, care își bazează aserțiunile pe amănuntul documentar revelator. Studiul introductiv, dincolo de evocarea biografică, ne restituie și pe marele artist care a fost Bunescu, rapsod al peisajului național, dar și al bătrînelor orașe europene (Editura Meridiane).

● Remarcabilă grafica revistei pentru copii «Arici-Pogonici», la care își dau concursul nume prestigioase și talente ca A. Demian, Angi Petrescu, Clelia Ottone, Stela Crețu, Livia Rusz ș.a., lucru pe care îl constatăm și la ultimul număr (5). Imaginile atractive, pline de fante-

zie, se îmbină cu mesajul instructiv, la care contribuie și schemele Mariiei Găvănescu, invitație la perispicacitate și îndemînare.

teatru

Nelly Sterian

● **Activitate creatoare în slujba Taliei**. Actrița **Nelly Sterian** a împlinit zilele acesteia patru decenii de teatru. Elevă a măștrilor Ion Manolescu și Lucia Sturdzabulandra, actrița debutează la unul din teatrele conduse de Ion Manolescu, pentru ca în bogata sa carieră încununată de succese să interpreteze cu remarcabilă măiestrie un larg repertoriu de comedie, de compoziție și de dramă. Să amintim, în goană, cițiva dintre autorii care i-au permis realizarea unor creații deosebite: Cehov, Strindberg, Pagnol, Mirbeau, Schiller, Shaw, Alfred de Musset, Brecht, Tennessee Williams — și ultimul său rol atit de potrivit sărbătoririi carierei sale, **Charlotte** din «**Cher Ansoine**» de Anouilh.

● **Piesa lui Bertolt Brecht Dispariția lui Galy Gay sau 1 om = 1 om**, după ce a fost înscenată de către Teatrul de Comedie (regia — L. Giurchescu, scenografia — Dan Nemțeanu) și, într-o formulă originală, de către Teatrul din Oradea (regia — Alexandru Calpacu, scenografia — Dan Erceanu) a permis un turneu bucureștean de prestigiu Teatrului de stat din Galați. Regia îi aparține Arianei Stoica, scenografia lui Ion Popescu-Udriște, iar din distribuție fac parte: Gheorghe V. Gheorghe, Olga Dumitrescu, Sorin Lepa, Ion Lemnaru, Lucian Temeleie, Leni Ștefănescu ș.a.

● În amurg de **Gerhardt Hauptman**, la Teatrul dramatic Baia Mare, în regia atentă a lui Petru Mihail și scenografia aerată și modernă a Elenei Forțu, permite colectivului cu reale resurse actoricești ale teatrului creații deosebit de izbutite, ca cele ale lui Cazimir Tănase, Olga Sîrbul, Vasile Prisăcanu, Vasile Constantinescu, Ștefan Pătruță, Virgil Fătu. De altfel, un alt spectacol, un «remake», **Clipe de viață** de W. Saroyan, în regia lui Liviu Ciulei și scenografia lui Liviu Ciulei și Giulio Tincu confirmă capacitatea actorilor băimăreni.

televiziune

MUZICĂ. Săptămîna muzicală bogată, recomandări selective greu de făcut. Totuși: scene din opere și operete, cu cîteva și cițiva specialiști ai genului: **Magda Ianculescu**, **Marina Crilovici**, **Elena Simionescu**, **Cleopatra Melidoneanu**, **Nicolae Herlea**, **Valentin Teodorian**, **Constantin Gabor** (duminică). **Yehudi Menuhin** la București — document pe peliculă, semnat de **Marcela Popescu** și **Nicolae Niță** (miercuri). Recitalul sopranei **Cornelia Gavrilă** (joi). Orchestra simfonică din Bamberg o putem reasculta simbată. Tot simbată un tinăr și foarte promițător talent — pianistul **Anatol Dub**, cu un program **Bach**, **Albeniz**, **Prokofiev**, **Coronel Tăranu**.

FILM. Continuă seria westernurilor (cele mai multe, de bună calitate) cu «**Lancea ruptă**». Două mari prezențe actoricești — **Spencer Tracy** și **Richard Widmark** — și una regizorală — **Edward Dmytryk** (duminică). În locul serialului «**de lună**» — prima parte a capodoperei shakespiariene «**Hamlet la Elsinor**», cu **Cristopher Plummer** în rolul titular. La **Telecinemateca**, o premieră pe țară, «**Hăituiții**», cu **Dirk Bogarde** (miercuri). Filmul lui **Milos Forman**, «**Asul de pică**», distins cu mai multe premii internaționale (vineri). Și un nou serial «**de simbată**», program II: «**Înima lui Bonivur**», un erou mai puțin cunoscut al Marii Revoluții Socialiste.

TEATRU. Înaintea spectacolului, aplaudăm inițiativa: «**Premiera**» de **John Cromwell** — mare succes bucureștean, adus pe micul ecran înainte de a se slei. Interpreți — **Olga Tudorache** și **Ica Matache** (marți).

ALTE ARTE. Un medalion-omagiu amintirii regretatei **Florica Cordescu**, figură luminoasă a mișcării artelor plastice românești contemporane (marți).

LITERATURĂ. Revista literară TV își dedică ora de emisiune aniversării a 75 de ani a revistei «**Viața românească**». Participă **Demostene Botez**, **Al. Ivăsiuc**, **Henriette Yvonne Stahl**, **Radu Boureanu**, **George Ivașcu**, **N. Manolescu** ș.a. (marți). O emisiune lirică ultra: **Shakespeare**, **Poe**, **Heine**, **Beaudelaire**, **Eminescu**, **Blaga**, **Seferis** (miercuri).

EMISIUNI-CONCURS. «**Șteava fără nume**» — muzică populară (luni).

DIVERTISMENT. Cităm, oarecum la întâmplare, nume și titluri din sumarul noii emisiuni duminicale «**Postmeridian**», semnată de **Emanuel Valeriu**: **Eleanor Powell**, **Fred Astair**, **Mihai Fotino**, **Gerard Philip**, **Tirgul Moșilor** (pe viu), o ecranizare după **D.D. Pătrășcanu**, turism în **Bucegi** (duminică). **Cîntă Charles Truett** (marți). Unu + doi pe un balansoar, adică **Corina Chiriac + Dumitru Furdui**, adică, cel puțin în intenție, muzică + umor (simbată).

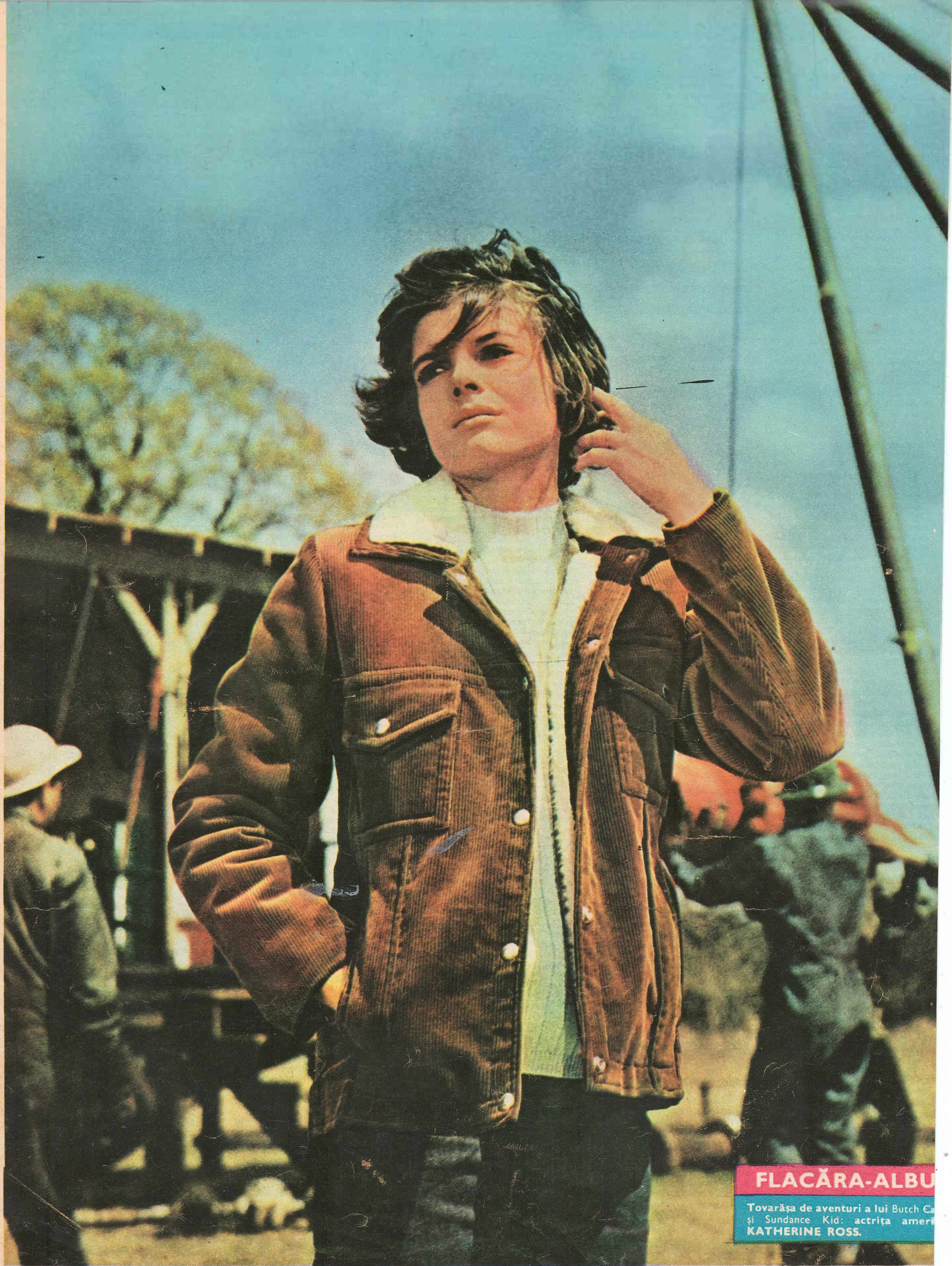
Irina Gărdescu

SPORT. **Fotbal Dinamo Moscova** (cu lașin în poartă) — Selecționata lumii. Chiar dacă la pomul laudat să nu mergi etc., etc., noi tot ne pregătim sufletește pentru un mare spectacol sportiv nealterat de goana după puncte (joi).

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON la concursul pronosport nr. 21, etapa din 23 mai 1971

I Bologna-Torino	1, x
II Cagliari-Verona	1
III Catania-Napoli	1, x, 2
IV Inter-Lazio	1
V Juventus-Fiorentina	1
VI Lanerossi-Sampdoria	1
VII Roma-Milan	x, 2
VIII Varese-Foggia	1
IX Ceahlăul-Metrom	1
X S.N. Oltenița-Știința	1
XI Gaz metan-Crișul	x, 2
XII Gloria-Polit.	1, 2
XIII C.S.M. Reșița-C.S.M. Sibiu	1

FLACĂRA-ALBU

Tovarăşa de aventuri a lui Butch Cassidy
şi Sundance Kid: actriţa americană
KATHERINE ROSS.